

နှစ်သက်ဖွဲ့

ယောင်
ဒော်

BURMESE
CLASSIC

၁၉၅၅-၁၉၆၀

နတ်ရွာသို့

ယောင်ဆောင်/နတ်ရွာသို့။ - ရန်ကုန်၊

အောင်မြင်စာပေ၊ ၂၀၁၁၊

၁၅၃ - စာ၊ ၁၃၅ - ၂၁ စင်တီမီတာ

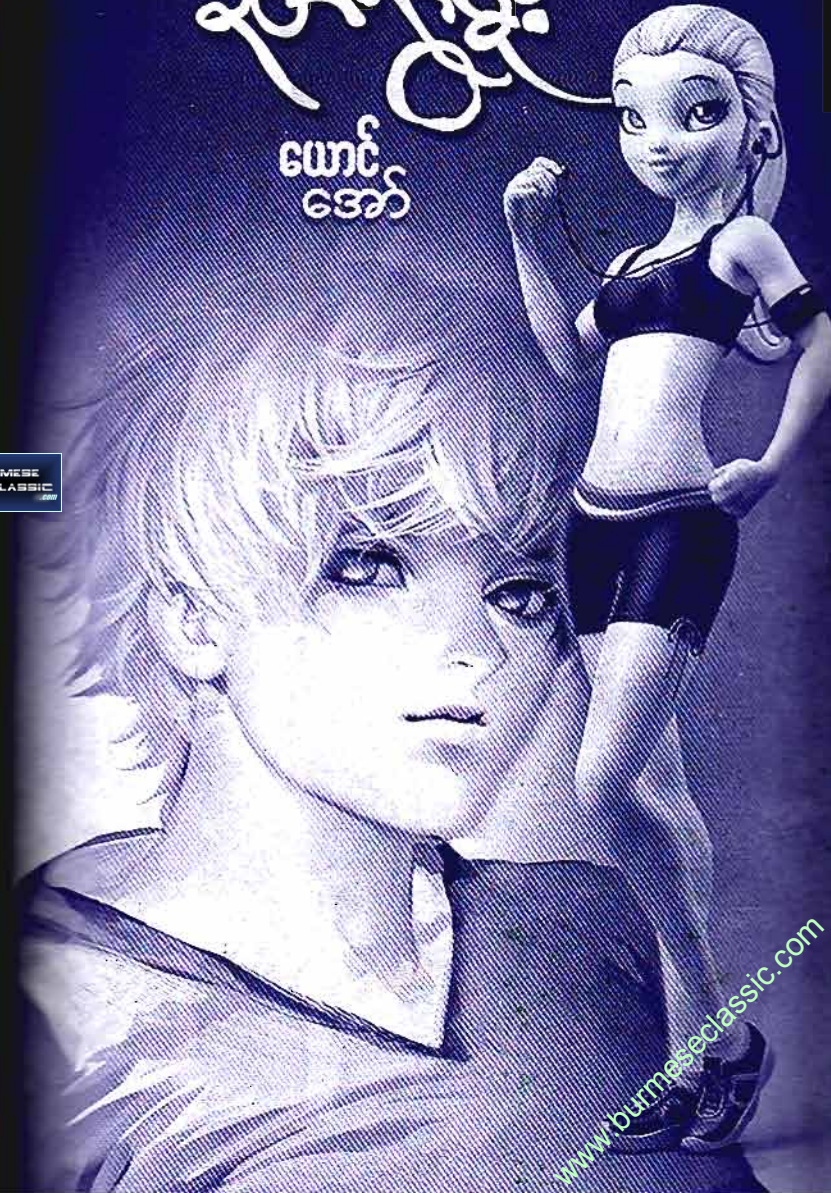
ထုတ်ဝေသူ ဦးအောင်မြင့်၊ အောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊

မြန်မာ့ရေး အောင်မြင်စာပေ၊ ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ (ဇွန်လ)၊ အုပ်စု (၅၀၀)၊

BURMESE
CLASSIC
.COM

နတ်ရွာသို့
ယောင်
ဆောင်

www.burmeseclassic.com

ငါ့ဘာသာပွင့်ဖူးပြီး
နင့်ရူးအောင်ချစ်ခဲ့ရ
အချစ်နဲ့အညှစ်ရတုလက်ဆိုတာ
ပတ်စာရွာထားတဲ့ပုံလို
ခပ်စုံစုံပြည့်စုံလေးပစ်ပစ်
မြဲမြဲခပ်လိက်ရတဲ့အဆည်းကတော့
ရတုပေးအတွဲကြီးလို
ဝဲ...ဝဲ...ရဲရဲ...နဲ့
အုပ်စီးလည်းမရ၊ ဖွင့်စီးလည်းမရ
ငါ့အတွက်...
မရ...အေးအေး...မီး...မီး... ဆိုတာ...
ငိုသံပါ...လို
ဘာသာပြန်လိုက်ရအေးအေးလို့...

BURMESE
CLASSIC

အခန်း (၁)

“မီး!... ဗျို... မီး!... မီး!...”

တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ညဉ့်လယ်ခေါင်ကြီး၊ ဩဇာခနဲ... ဝေါခနဲ ထွက်ပေါ်လာတဲ့ မီးလန့်သံကြောင့် ယပ်တောင်တစ်ချောင်းနဲ့ ဇာတ်သိမ်းခန်းထဲ ဈာန်ဝင်နေတဲ့ စာရေးဆရာကိုရွှေညာ မျက်လုံးပြာသွားတယ်။

“မီး!... မီး!... ဗျို... ”

အော်သံက သူနဲ့တစ်ခြံကျော် သုံးခန်းတွဲအိမ်ကဆီက

ထွက်ပေါ်နေလို့ ယပ်တောင်နဲ့ဘောလုပ်ကို ဖုတ်ခနဲ ပစ်ချပြီး အိမ်
ရွှေ့တဲခါး ပြေးဖွင့်လိုက်တယ်။

“ဟိုကောင်တွေ မြန်မြန်ထစမ်း”

“ထ... ထပြီ... ပ... ပုဆိုးပျောက်နေလို့... ခ... ခဏ
လေး”

သေချာပါတယ်။ သူ့အိမ်ရှေ့လမ်းထောင့်က မီးကင်းတဲဆီ
မှ ဗိုလ်ချစ်ရဲ့ မန်ဒါလီခြောက်ပေါက်သံနဲ့ သံချောင်းမွှေသံပါ ထွက်
ပေါ်လာတော့တာကြောင့် အိမ်ထဲကို သုတ်ခနဲ ပြန်ပြေးဝင်ပြီး...
သူ့မိန်းမ မိရွှေစာကို နှိုးပါတော့တယ်။

“ဒေါင်!.. ဒေါင်!.. ဒေါင်!.. ဒေါင်!.. ”

“ရွှေစာ... ရွှေစာ... ထစမ်း”

“ကျုပ်နှိုးပါပြီတော့”

“နှိုးရင်ထဟ... ကလေးရယ်၊ မှတ်ပုံတင်၊ သန်းခေါင်စာ
ရင်းရယ်၊ ပိုက်ဆံရယ်ယူပြီး ဆိုင်ထဲကသွားစောင့်”

“ရှင်ရော...”

“ငါ ဟိုဘက်သွားကူမယ်... မနိုင်ရင် ပြန်ပြေးလာမယ်...
ငါပြန်လာတာကိုစောင့်... ဘယ်မှမထွက်နဲ့... ကြားလား”

“အင်း... အင်းပါတော့...”

ကိုရွှေညာ သူ့မိန်းမကိုမှာပြီးတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် မီးဖိုခန်းထဲ
ကရေပုံးယူပြီး အိမ်ပေါ်ကနေ သွားခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်တယ်။

“အား!.. ”

အော်သံနဲ့အတူ ကားခနဲ ပစ်လဲသွားပြီး ကိုရွှေညာ အော်
ညည်းရင်း ပြန်ထပေမယ့် ထလို့မရတော့ပါဘူး။ သူ့ခုန်အဆင်းမှာ
သူ့ဖနောင့်အောက်တည့်တည့်မှာရှိနေတဲ့ မီးသွေးခဲက သူ့ဖနောင့်
နီးတို အဘယ်မျှထိ ဒုက္ခပေးလိုက်သလဲ မသိနိုင်ပေမယ့်...။

“တောက်!.. သောက်မီးသွေးက ခုမှ တော်တော်မာနေ
လိုက်တာ... ကျွတ်...”

“လုပ်ကြပါဦးဟ... ဝိုင်းကြပါဟ...”

“ဘယ်အိမ်လဲဟေ့...”

“ဇာကြီးအခန်းကကွ...”

ပရိသတ်တို့သိတော်မူတဲ့အတိုင်း အပူပြန်းလွန်းတဲ့ ခုလို
နေရာသီမှာ မီးဆိုရင် ထမင်းချက်တဲ့နေရာမှာတောင် မသုံးချင်တော့
လောက်အောင် လူတွေကြောက်လန့်နေကြတာမဟုတ်လား။

လောင်ပြီဟေ့ ဆိုတာနဲ့ ပြာလူးဖို့သာပြင်ထား၊ မီးမလောင်
ခင်လေးသာ ငါ့အိမ်က တစ်ထောင်တန်တယ်၊ တစ်ရာတန်တယ်နဲ့
ဓာန်တက်နေကြတာ၊ မီးထဲပါသွားလို့ကတော့ ဘယ်လောက်မှမတန်
တဲ့ တဲပုတ်ကလေးနဲ့ တန်ဖိုးခြင်းတူသွားကြတာမဟုတ်လား။

အဲ့ဒီတော့ ကြောက်တယ်။ မီးဗျို့လို့ အော်လိုက်တာနဲ့ ကြား
တဲ့လူက ရရာပုံးခွက်ဆွဲပြီး ရောက်လာကြတာ၊ မီးကင်းတဲကနေ
ဗိုလ်ချစ်ကပါ သံချောင်းမွှေပစ်လိုက်တော့ ဇာနည်တို့သုံးခန်းတဲ့ အိမ်
ရှေ့မှာ လူတစ်ရာလောက် ပြုံသွားတယ်။

ဇာနည်ခေါင်းရင်းခန်းနဲ့ ခြေရင်းခန်းကလူတွေလည်း မီး

လန့်လို့သာ နိုးကုန်ကြတာ မီးလည်းမမြင်၊ မီးခိုးလည်းမတွေ့တော့
ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်ပေါ့...။

“ဟေ့... ဘယ်မှာလဲ... မီး... ဘယ်မှာလောင်တာလဲ”

“မသိဘူးလေ...”

“ဟမ်!... နင်တို့အိမ်က အော်သံထွက်လာတာ”

“ဟာ!... ကျွန်မတို့လည်း မအော်ရပါလား”

“ဟေ့... ဘာလဲကွ... ဘာတွေလဲ”

အဲ့ဒီအချိန်မှာ စာရေးဆရာကိုရွှေညာ ထောင့်နင်းထောင့်နင်း
နဲ့ ရွှေတိုးလာပြီး...

“ကျုပ်ကြားတယ်၊ ကျုပ်က တစ်ညလုံး စာထိုင်ရေးနေတာ၊
အသံက ဇာနည်အသံဗျ...”

“ဟမ်!... ဘယ်မလဲ အဲ့ဒီကောင်...”

အားလုံးသောမျက်လုံးတွေဟာ တိုင်ပင်မထားဘဲ သုံးခန်း
တွဲရဲ့အလယ်ခန်းက အမှောင်ချထားတဲ့ ဇာနည်အခန်းဆီ စုပြုံ
ရောက်သွားကြတယ်။ အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ ရပ်ကွက်ထဲက အရန်မီးသတ်
အကြီးအကဲ ဦးမြင့်အေးနဲ့အဖွဲ့တွေ ဝတ်စုံပြည့်နဲ့ ရောက်လာကြပါ
တယ်။

ရှေ့ပြေးတပ်ဖွဲ့ဝင် ပေါရွှေက ခရာမှုတ်ပြီး သူတို့အကြီးအ
ကဲ ဦးမြင့်အေးကို လမ်းရှင်းပေးလိုက်တယ်။

“ဘယ်မှာလဲ... ဘယ်အိမ်လဲ...”

“ဒီ... ဒီအခန်းပါဆရာ... ဒီအခန်းက မီးလန့်တဲ့အော်သံ

ကြားရတာပါ”

“ဒါ... ဇာနည်ရဲ့အခန်းမဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်ဆရာ...”

“လူရှိလား...”

“ရှိတယ်... ရှိတယ်... ညဉ့်ဦးပိုင်းက ပြန်လာတာ၊ ကျွန်မတို့
တွေ့လိုက်တယ်...”

စာခနဲထွက်ပေါ်လာတဲ့ ညီထွေးတို့ ညီကြောက်တို့ အမေ
မချိုမာရဲ့အသံကြောင့် မီးသတ်ဗိုလ်ကြီး ဦးမြင့်အေး ဘောင်းဘီ
တစ်ချက်ဆွဲတင်ပြီး အိမ်လှေခါးအတိုင်း တက်သွားတယ်။ သုံးထပ်
ပါပဲ အပေါ်ရောက်တာနဲ့ သူ့လက်ထဲက ဆယ့်ငါးတောင့်ထိုး ဓါတ်
မီးကြီးနဲ့ ထိုးကြည့်လိုက်တယ်။

“ခေါ... ခလော... ဂူး... ခေါခလော... ဂူး...”

အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဂေါ်ဖီလာနဲ့ အိပ်မောကျနေတဲ့
ဇာနည်ကိုကြည့်ပြီး နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေခိုက်...။

“အား... အား... အား... ကြောက်... ကြောက်ပါပြီ...
အား...”

(ဟင်!... ဘာ... ဘာလဲဟ)

ဇာနည် ယောင်ပြီးအော်တာပါ။ အသံကတော့ စောစောက
မီးလန့်လို့အော်တဲ့အသံနဲ့ သိပ်မကွာပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဇာနည်က
တော့...။

“ခေါ... ခလော... ဂူး... ခေါခလော... ဂူး”

(တောထဲ... ဒီကောင်ကွာ)

ဦးမြင့်အေး အခြေအနေကိုသဘောပေါက်ပြီး ခေါင်းကို
ထည့်ထည့်ကုတ်ရင်း ပြန်ဆင်းလာတယ်။ အဲဒီနောက် အသံကို
မြင်ပြီး...။

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးဟေ့... အားလုံး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြ
တော့...”

“ဟား... ဘာလဲကွာ၊ သက်သက် လူတွေကိုဒုက္ခပေးတယ်”

“အေးကွာ... ဒီမှာ ခလုတ်တိုက်လို့ ခြေမတောင် ပဲ့တယ်”

“ဟုတ်ပါဗျာ... တောက်!...”

အိမ်ရှေ့ရောက်နေတဲ့လူအုပ်ကြီး စိတ်ပျက်ပြီး ညည်းသံ၊
ပြောသံ၊ ဆဲရေးသံနှင့် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဆူညံပြီး လူစုခွဲကြ
တော့မှ မီးကင်းတာဝန်ခံ ချစ်စရာက ဦးမြင့်အေးကိုမေးတယ်။

“ဆရာ... ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး... ဒီကောင် အိပ်မောကျပြီး ယောင်
အော်တာ...”

“ဗျာ!...”

၂၅ ၂၆ ၂၇ ၂၈

“ယောင်အော်”

အဲဒါကြောင့် ဒီဝတ္ထုရဲ့နာမည်ကို အဲသလိုရှင်းလင်းစွာပဲ
ပေးခဲ့မိတာပါ။

စာဖတ်ပရိတ်သတ်တို့လည်း ကြုံဖူးကြမှာပါ။ ကိုယ်ကိုယ်
တိုင်... ဒါမှမဟုတ်၊ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်း၊ အပေါင်းအသင်း မိတ်
ဆွေတွေထဲမှာ ကျွန်တော့်ဇာတ်ကောင်(ဇာနည်)လို ထူးခြားစွာ ဆိုး
ဝါးတဲ့ယောင်နည်းမျိုး... ယောင်တတ်တဲ့အကျင့်မျိုး ရှိကောင်းရှိကြ
မှာပါ။

အနည်းဆုံးတော့ ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေထဲမှာလည်း ကြည့်
ဖူးဖတ်ဖူးလိမ့်မယ်လို့တောင် လောင်းရဲပါတယ်။

ကျွန်တော်ဒီဝတ္ထုလေးကို ရေးဖြစ်တယ်ဆိုတာကလည်း
ကျွန်တော်တို့ဆွေမျိုးတစ်သိုက်ကိုက မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ချီပြီး ညအိပ်ရင်း

ယောင်တတ်တဲ့အကျင့်ရှိလို့ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ် မပျောက်ပျက်ရအောင် အမှတ်တရမှတ်တမ်းတင်လေး ဖြစ်ချင်ခဲ့လို့ပါ။

ကျွန်တော့်အဘိုးဆို 'မီးပြဗျို့!.. မီးပြ!.. 'လို့အော်ပြီး ညကြီးမင်းကြီး တစ်ရွာလုံး အုတ်အော်သောင်းတင်းဖြစ်အောင် ဒုက္ခပေးခဲ့ဖူးပါတယ်။

အဲ့ဒီခေတ်ကာလ အဘိုးကလည်း ရွာမှာသူကြီးဆိုတော့ သူကြီးအိမ် မီးပြတိုက်နေတာ ရွာသားတွေ ဘယ်ငဲ့ခဲလို့ ဖြစ်မလဲ။ ရရာလက်နက်ဆွဲပြီး ဝိုင်းတာပေါ့။ အဘိုးကလည်း မျက်စေ့မှိတ်ပြီး ဝရန်တာကနေ ထွက်ကိုအော်နေတာကလား.. .။

အဲ့ဒါလူတွေက... 'သူကြီး မီးပြဘယ်မှာလဲ၊ မတွေ့ပါလား.. .' ဆိုတော့ အပိုဆုအဖြစ် 'တောင်ဘက်ပြေးလေရဲ့... တောင်ဘက်.. ' ဆိုပြီး ထပ်အော်တော့၊ 'လိုက်ဟ!.. လိုက်ဟ!.. ' ဆိုပြီး တစ်ရွာလုံး လယ်ကွင်းထဲရောက်ကုန်တယ်။

ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့လို့ ပြန်လာပြီး 'သူကြီး ဘာတွေပါသွားလဲ... 'လို့ မေးမယ်ကြံတော့ အဘိုးက အိပ်မောကျနေပြီ။

အဲ့သလိုပါ ပရိသတ်.. .။ ဒီဝတ္ထုမရေးခင် တခြားစာမူတစ်ခုမှာတော့ အဘိုးအကြောင်း တစေ့တစောင်းတော့ ရေးခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုဇာတ်ကောင်တည့်တည့် ယောင်တတ်တဲ့စရိုက်မျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇာတ်ပို့ ခပ်ပါးပါးလေးပါ။

အဲ့ဒီအချိန်ကတည်းက ဒီလိုစရိုက်မျိုးနဲ့ သီးခြားတစ်ပုဒ် ရေးမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားဖူးပါတယ်၊ ခုတော့.. . ရေးဖြစ်ပါပြီ။

အခု တကယ်ရေးဖြစ်တော့.. . အဘိုးလောက်နီးနီး ယောင်တတ်တဲ့ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီး(ခုတော့ ကွယ်လွန်သွားရှာပါပြီ)ရဲ့ ခေါ်ဝေါ်က ဒီဇာတ်ရဲ့ဇာတ်ကောင်အဖြစ် သွတ်သွင်းဖို့ အတော့်ကို အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်ပါတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မှတ်မှတ်ရရ ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုတွေ ညအိပ်ရာမဝင်ခင် စစ်တုရင်ကစားလေ့ ရှိကြတယ်။ ဝါသနာပါလွန်းလို့ ပြိုင်ပွဲဝင်ဖို့.. . ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကောင်းမျိုးနဲ့ ကစားကြတာမဟုတ်ပါဘူး။ မအိပ်ခင် အိပ်ရာခင်း၊ ခြင်ထောင် ထောင်ဖို့ပါ။

ကိုကြီးရယ် ကိုလေးရယ် ကျွန်တော်ရယ်က ခြင်ထောင်ကြီးတစ်လုံးနဲ့ သုံးယောက်အတူတူ အိပ်ကြတယ်။ အဲ့ဒီတော့.. . မအိပ်ခင် သုံးယောက်သား စစ်တုရင် ပတ်လည်ကစားကြတယ်။ နှစ်ပွဲဆက် နှုံးတဲ့သူက အိပ်ရာခင်း၊ ခြင်ထောင် ထောင်ပေးကြေး၊ ပထမရတဲ့သူကို ဒုတိယရတဲ့သူက ဆယ်မိနစ်တိတိ နင်းနှိပ်ပေးကြေး။

အဲ့သလို.. . အဲ့သလို.. . ။

တစ်ရက်မှာ ကိုကြီးက ညီနှစ်ယောက်ကို နှစ်ပွဲလုံးလို့ အိပ်ရာခင်း၊ ခြင်ထောင် ထောင်ပြီး အရင်ဝင်အိပ်နှင့်သွားတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ ကိုလေးက အနင်းအနှိပ်ခံဖို့ ပထမနေရာအတွက် အသည်းအသန် ဆက်ကစားကြတာပေါ့။

ကျွန်တော်တို့ ကစားပွဲတောင်မပြီးသေးဘူး ကိုကြီး ခြင်ထောင်ထဲကနေ မျက်စိမှိတ်လျက်နဲ့ ထွက်လာပြီး ဟိုစမ်း.. . ဒီစမ်းလျှောက်စမ်းနေလို့ ကျွန်တော်ကမေးလိုက်တယ်။

‘တိုကြီး ဘာရှာတာလဲ. .’ ပေါ့။

အဲ့ဒါကို သူကပြန်ဖြေပါတယ်။

‘ဘုရင်မ ပျောက်နေလို့’ တဲ့။

ကျွန်တော်လည်း သနားတာနဲ့ ကစားပွဲကကျသားတဲ့ ဘစ်
ရွှာတစ်ကောင် ကောက်ပေးလိုက်မှ သူ့ခင်မှာ အဲ့ဒါကိုယူပြီး ခြင်
ထောင်ထဲ ပြန်ဝင်သွားတယ်။ အဲ့သလိုပါ ပရိသတ်. . ။ နောက်ထပ်
ကျွန်တော့်အစ်ကိုကြီးရဲ့ အံ့ဩဘနန်း ယောင်တော်မူခန်းတွေ အများ
ကြီးရှိပါတယ်။

ဒါကိုတော့ ယောင်အော်(ဇာနည်)ကပဲ ဆက်ပြီးအသုံးတော်
ခံပေးသွားမှာမို့လို့ ‘ယောင်အော်’ဆိုတဲ့ဝတ္ထုကို ရွှေကဖွင့်ဆိုပြီးတဲ့အ
တိုင်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုတော်မူပါဦးလို့ မိတ်ဆက်ပါရစေ။

လူတော်တော်များများက

ဘဝသာအဆုံးခံမယ်

အချစ်ကို အဆုံးမခံဘူး

ပေါင်နံထားလည်း

အတိုးမှန်မှန်ပေးပြီး

မရမကပြန်ရွေးတာဟာ

အချစ်ပါပဲ...။

(လူကြီးမင်းလည်း ရွေးဖူးမှာပါနော်..)

အခန်း (၂)

ဖြစ်

ဖြူခင် မှန်တင်ခုံကနေ နှစ်လှမ်းစာလောက် ခွာရပ်ပြီး မှန်ထဲက သူမပုံရိပ်ကလေးကို ဘယ်ညာ စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ဖက်ဖူးစိမ်းထဘီနဲ့ လည်ထောင်ပခုံးထောက်ပါတဲ့ အင်္ကျီအဖြူကို ရုံးယူနီဖောင်းအဖြစ် နေ့တိုင်းဝတ်နေရပေမယ့် သူမ အမြင်အာရုံထဲမှာ ရိုးနိုင်တယ်မရှိဘဲ အမြဲသပ်ရပ်ပြီး ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခု ရှိနေတာကို ကျေနပ်စရာမို့လို့ ပြုံးလိုက်တယ်။

ရုံးက သူငယ်ချင်းမတွေကလည်း ပြောကြတယ်လေ။

‘ကြည်ဖြူရယ် ယူနီဖောင်းချင်းတူပြီး ဘာကြောင့် နင်ပိုလှ
နေရတာလဲ’ ဆိုတာမျိုး.. ၊ ‘မျက်နှာဝိုင်းလေးနဲ့ လည်ထောင်အင်္ကျီ
က ကွက်တိပဲ.. သိလား..’ ဆိုတာတို့.. ၊

‘ဖြူဝင်းကြော့ရှင်းတဲ့ နှင့်ရဲ့အသားအရည်နဲ့ ကိုယ်လုံးလေး
မျိုးမှ ဒီဝတ်စုံနဲ့ကြည့်ကောင်းတာဟဲ့’ ဆိုတာတွေဟာ သူမ ကြားနေ
ကျမဟုတ်လား။

“ကြည်ဖြူရေ.. ရှစ်နာရီခွဲနေပြီ”

“လာပြီ မေမေ..”

ကြည်ဖြူခင် ဧည့်ခန်းထဲထွက်လိုက်တာနဲ့ ထမင်းချိုင့်၊ ရေ
ဘူး၊ တောပိဘူးအား ဆွဲခြင်းနှင့်အသင့်ပြင်ပြီး ဆက်တီခုံကနေ နံရံ
ကန်နီကို လှမ်းကြည့်သတိပေးရင်း ထိုင်စောင့်နေကြဖြစ်သော..

ကြည်ဖြူမိခင် ဒေါ်သီတာကို မြင်ရမှာဖြစ်ပါတယ်။

“သမီးသွားတော့မယ်”

ထုံးစံအတိုင်း မိခင်ရဲ့ပါးပြင်လေး ရွတ်ခနဲ နမ်းမွှေးပြီး ဆွဲ
ခြင်းလေးလှမ်းဆွဲရင်း ထွက်လိုက်တယ်။

“ဟဲ့!.. ထီး..”

“ဪ.. ဟုတ်သားပဲ”

ကြည်ဖြူ ဆွဲခြင်းလေးချပြီး ပခုံးလွယ်ထားတဲ့အိတ်ထဲ ဖွင့်
ကြည့်တယ်။ ထီးတင်လား.. ၊ လက်ကိုင်ဖုန်းပါ မပါလို့ လျှာကလေး
တစ်လစ်တစ်လစ်နဲ့ မိခင်ကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း သူမအခန်းထဲ
ပြန်ပြေးဝင်လာတယ်။

သူမ ခုတင်ခေါင်းရင်းမှာချထားတဲ့ ဖုန်းပါလှမ်းယူတုန်း..
ဖုန်းဝင်လာလို့ ဖွင့်နားထောင်ကာ ပြန်ထွက်လာတယ်။

“အေးပါဟဲ့.. အခု ငါအိမ်ကထွက်နေပါပြီ.. ၊ ဒါပဲနော်”

အဲ့ဒီနောက် ချထားတဲ့ဆွဲခြင်းကို ပြန်ကောက်၊ ထီးကိုလည်း
ဆွဲခြင်းထဲထည့်ပြီး..

“မေမေ.. သွားပြီ..”

“အေး.. အေး.. လမ်းလည်း သတိထားကူးဦး မိရှုပ်ပြာ”

“အဟင်း.. မေမေကလည်း အဲ့သလိုမခေါ်ပါနဲ့ဆို”

“မခေါ်စေချင်ရင် မပြောနဲ့ပေါ့ဟဲ့..”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ အံ့မွန်နေတဲ့မနက်ခင်းက လိုက်ကာဆွဲဖွင့်
လိုက်သလို လင်းခနဲ ပွင့်လာတဲ့နေရောင်ကြောင့် ကြည်ဖြူ စုတ်သပ်
ညည်းတွားပြီး ဆွဲခြင်းထဲကထီးကိုထုတ်ဖွင့်ကာ ဆောင်းလိုက်တယ်။
အခုနေက အရမ်းအပူပြင်းတယ်လေ။ အသားအရေတွေ နေလောင်
ရင် တင်းတိပ်စွဲတယ်တဲ့.. ။

သမီးဖြစ်သူ ခြံထဲကထွက်သွားမှပဲ ဒေါ်သီတာ ဟင်းချပြီး
ဆက်တီခုံမှာ ပြန်ထိုင်နိုင်တော့တယ်။ အကြီးသုံးယောက်ကတော့
အိမ်ထောင်တွေကျကုန်ပြီး သူတို့ဘဝနဲ့သူတို့ ဖြစ်ကုန်ကြလို့ စိတ်တစ်
ပိုင်းအေးရပေမယ့် အငယ်ဆုံးလည်းဖြစ် အိမ်ထောင်လည်း မပြုဘဲ
ကိုယ့်ဆီမှာကျန်နေတဲ့ ဒီတစ်ယောက်အတွက်တော့ စိတ်တစ်ခုလုံး
ကို မအေးနိုင်ခဲ့တာပါ။

ကြည်ဖြူခင်က အကြီးမတွေထက်ပိုပြီး သွက်လက်၊ ပိုပြီး

တော့လည်း ထက်မြတ်တယ်ဆိုပေမယ့် လေးနက်တဲ့တည်ငြိမ်မှု . . ၊

ဂရုစိုက်သောချာမှုက အရမ်းကိုအားနည်းလွန်းတယ် မဟုတ်လား။

သူ့အဖေရှိစဉ်ကတည်းက အငယ်ဆုံးမို့ အလိုလိုက်ထား
တာများ၊ အဘိုးအဘွားတွေရဲ့ ဦးစားပေးချစ်ခင်မှုကပါ ရထားတော့
သူ့ဘဝမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေးပဲ နေထိုင်ဖြတ်သန်းခဲ့ရတာ။

အခုမှ အဘိုးအဘွားတွေကလည်းဆုံး၊ ဖအေလည်း ဆုံးပါး
သွားလို့ လူကြီးစိတ်ကလေးဝင်လာပြီး အလုပ်နဲ့အကိုင်နဲ့ဖြစ်တာ
ဘာကြာသေးလို့လဲ။ အမှန်တော့ ဒေါ်သီတာရဲ့ ပရိဘောဂလုပ်ငန်း
တစ်ခုနဲ့တင် သားအမိနှစ်ယောက် ခူးငုံခေါက်ပြီး နေနိုင်စားနိုင်ပြီး
သားပါ . . . ။

ခင်ပွန်းသည်ရှိစဉ်ကတည်းက လက်ငုတ်လက်ရင်းလုပ်ငန်း
ဖြစ်လို့ . . တွဲဖက်လုပ်ကိုင်ရင်း ကျွမ်းကျင်ပြီးသားဆိုတော့ အငယ်မ
ကို ဆက်ပြီးလက်လွှဲနိုင်အောင် တွဲသင်လိုက်ရင် ပြီးတာပါပဲ။

ခက်နေတာက ဘာမှမသေသပ်နိုင်လွန်းတဲ့ ဒီကလေးမနဲ့
ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ အံ့မဝင်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူ့အဖေကိုယ်တိုင် သုံးသပ်ခဲ့ဖူး
တယ်လေ။ အဲ့ဒါကြောင့် လူမှုဆက်ဆံရေးကအစ ဘဝကိုရင့်ကျက်
တည်ငြိမ်အောင်ဆိုပြီး အပြင်လုပ်ငန်းလုပ်မယ့်ကိစ္စ ခွင့်ပြုပေးလိုက်
တာ . . . ။

သူရတဲ့ကုမ္ပဏီလစာ ခုနစ်သောင်းခွဲဆိုတာ သူ့စရိတ်နဲ့တင်
ပြီးနေတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် တစ်နှစ်ဆိုတဲ့ ကာလအတွင်းမှာတော့
ကြည်ဖြူခင် အတော်လေးပြောင်းလဲလာတယ် ဆိုရမယ်။

နေမြင့်အောင် အိပ်တတ်တာ၊ ထိုထိုထိုထိုနဲ့ လျှောက်သွား
တတ်တာ၊ ဟင်းချေးများတာကအစပေါ့ . . ။

“မသီတာ”

“ဪ . . ဦးထွန်းမြင့် . . လာ”

ဆိုင်က လက်သမားခေါင်းဆောင် ဦးထွန်းမြင့်ရောက်လာလို့
ဒေါ်သီတာအတွေးဖြတ်ပြီး . .

“ကိစ္စထူးလို့လား . . ကျွန်မလည်း ဆိုင်ကိုလာမှာပဲဟာ”

“ဟို . . မသီတာမှာထားတယ်လေ၊ ဒီမနက် အိမ်ကိုလာခဲ့
ဖို့ . . ”

ဒီတော့မှ ဒေါ်သီတာ သတိရသွားပြီး . .

“အို . . ဟုတ်ပါရဲ့ . . မေ့နေတယ်၊ ဟို . . သမီးအခန်းထဲက
ပါကေးခင်းထားတာ ခုတင်ခြေရင်းဘက်က ခွက်သွားလို့ . . ၊ အဲ့ဒါ
ဘယ်လိုပြင်လို့ရမလဲဆိုတာ တိုင်ပင်ချင်လို့ လာ . . လာ . . ကျွန်မ
ပြပေးမယ် . . ”

“ဟုတ်”

၉၁ ၉၁ ၉၁ ၉၁

မနက်ခင်းရုံးသွားချိန်၊ အလုပ်တက်ချိန်၊ ကျောင်းတက်ချိန် ဆိုတော့ ကားမှတ်တိုင်အတော်များများမှာ ကားစောင့်စီးကြတဲ့ ခရီးသည်တွေ များပါတယ်။

ပြေးဆွဲတဲ့ယာဉ်လိုင်းတွေကလည်း အကြီးအငယ်၊ အသေးအလတ်၊ အထူးတွေ၊ ရိုးရိုးတွေပါ စုံစီနဖာကျအောင် များပြားလာတော့ ဟိုးတုန်းကလို လာတဲ့ကား အမိအရတိုးတွေတက်နေစရာမလိုတော့ဘဲ ကိုယ့်ခရီးနဲ့ကိုယ် အဆင်ပြေမယ့်ကားကိုပဲ ဣန္ဒြေရရ စောင့်စီးကြရရုံပါ။

ဇာနည်ကတော့ ရပ်ကွက်ထဲကထွက်လာပြီး လူပုံနေတဲ့ . . လိုင်စင်ရုံးထောင့်ကမှတ်တိုင်ကို စိတ်ဝင်စားမနေတော့ဘဲ လမ်းတစ်ဖက်ဖြတ်ကူးပြီး ရတနာလမ်းထောင့်မှာ ဂိတ်ဖွင့်ထားတဲ့(၁၀၅)အနီ ဂိတ်ကိုပဲ လျှောက်လာခဲ့တယ်။

(၁၀၅)ဒိုင်နာက ပုံသေန့်စရာကားတွေလောက် ရှိုးထုတ်လို့ မကောင်းပေမယ့် ခုံနေရာရပြီး သူ့အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တာမွေပလာဇာရှေ့က ပရိဘောဂဆိုင်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရောက်သွားနိုင်တယ်လေ။

အဲဒါကြောင့် ဂိတ်ထွက်စောင့်ပြီး ရပ်ထားတဲ့ ဒိုင်နာတစ်စီး ပေါ်တက်ကာ နေရာယူလိုက်ပါတယ်။ ကားပေါ်ရောက်မှ နာရီကြည့်လိုက်တော့ (၉)နာရီ၊ ဟိုရောက်တော့ (၉)နာရီခွဲ၊ ဆိုင်ဖွင့်ချိန်ထက် နည်းနည်းနောက်ကျနေပေမယ့် အတော်ပါပဲ။ ကိုယ့်အလုပ်က တစ်ခါတစ်လေ နေ့တစ်ဝက်ကျိုးတာတောင် သိပ်သေချာတာမှ မဟုတ်တာ။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဂိတ်ရံလေးထဲက ခရာမှုတ်သံကြားရပြီး ကွမ်းတွေပလုတ်ပလောင်းငုံထားတဲ့ ကုလားတစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အော်ဟစ်နောက်ပြောင်ရင်း ကားရှေ့ခန်းထဲက ဒရိုင်ဘာနေရာကို ရောက်သွားတယ်။

နောက်ထပ် ခပ်ပိန်ပိန်ကုလားလေးတစ်ယောက် ကားနောက်ပြီးခြေနင်းတန်းကို ခုန်တက်လိုက်ချိန်မှာတော့ ကားက စတင်ဘီးလို့မ့်လိုက်ပါတယ်။

“ဟိုးထားဆရာ တစ်ယောက်လိုက်ဦးမယ်”

ဇာနည်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ တော်တော်လှတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်။

ပါးစပ်ကလည်း ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို စူပူပူလုပ်ပြီး

အသံပြည့်တဲ့အုတ်နှာကြောင့် ဂုဏ်တော်ရွတ်ပွား
 သာသနာ့ သင်တန်းနှင့် ပြန်နိုင်။ အဲဒါကြောင့်ပဲလား မဆိုချင်။
 သူတော်တော် ခြေတစ်ဖက်တင်ရုံရှိသေး ကားက ဘီးလို့မ့်ထွက်သွား
 သို့ ပေါ်လာတာ နောက်ကထိန်း၊ ဇာနည်က ရွှေကလွမ်းဆွဲပြီး . .
 တားပေါ်ရောက်လာတယ်။

ကားပေါ်မှာ ဇာနည်တစ်ယောက်တည်း ရှိပေမယ့် သူမက
 နေရာဌေးသလို သေချာဖြန့်ကြက်ကြည့်ပြီးမှ ဇာနည်ရှေ့က ခုံတန်း
 မှာ ထိုင်လိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်အထိ ထီးမပိတ်ရသေးလို့ လေတိုးပြီး ကိုးယိုး
 ကားယားဖြစ်နေတာကြောင့် ဇာနည်လည်း မနေနိုင်မထိုင်နိုင် ထီးရဲ့
 ထိပ်ပိုင်းကနေ အုပ်ဖိပေးထားရတယ်။

“အစ်မ ထီးပိတ်လိုက်တော့လေ. .”

“ပိတ်ချင်တာ ပိတ်လို့မရလို့. .”

စပါယ်ယာကုလားလေးလွမ်းပြောတော့ သူမကလည်း ပြန်
 ပြောရင်း ထီးပိတ်ဖို့ကြိုးစားတယ်။ ကားကလည်း ဒေဝဒဟမှတ်တိုင်
 မှာ ရပ်လိုက်ပါတယ်။

“ဆရာရေ. . နှစ်ယောက်ပဲပါတယ်. . ၊ ခဏထောက်လိုက်
 မယ်”

ထိုစကားက သူမ ထီးပိတ်ဖို့ကြိုးစားနေတဲ့ စိတ်ကူးကို
 ပြောင်းသွားစေတယ်။ ထီးကိုဘေးချပြီး လင်းခနဲ ဖြစ်လာတဲ့မျက်လုံး
 အကြည့်တွေနဲ့. . .

“ဒုက္ခပါပဲ. . . နောက်ကျနေပါတယ်ဆိုမှ၊ ဟဲ့. . . ဘယ်
 လောက်ကြာမှာလဲ၊ ငါနောက်ကျနေပြီ”

“အစ်မနောက်ကျလည်း. . . လာတဲ့ကားသာ ပြောင်းစီး
 တော့ နှစ်ယောက်ထဲနဲ့တော့ တက်လို့မရဘူး အစ်မ”

သူမ ချက်ချင်းပဲ ကားပေါ်ကဆင်းဖို့ ပြင်လိုက်ပုံပါ။ ဒါပေ
 မယ့် ပိတ်လို့မရတဲ့ထီးကို ကိုင်ပြီးမှ စိတ်ညစ်သွားသလို ပြန်ချပြီး. .
 ခပ်စူစူလေးလုပ်ပြီး ထိုင်နေတယ်။ အင်းပေါ့. . တခြားကား ပြောင်း
 စီးတော့လည်း ဒီထီးပွင့်လျက်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုတက်မလဲ။

အဲဒါနဲ့ ဇာနည်က. .

“ကျွန်တော် ထီးပိတ်ပေးရမလား”

ဆိုတော့. . သူမ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ခပ်တင်းတင်းလုပ်
 ထားတဲ့မျက်နှာကို လျော့ချပြီးမှ ဇာနည်ကို ထီးလှမ်းပေးလိုက်တယ်။
 ဇာနည်လည်း တတ်သလောက်မှတ်သလောက် လုပ်ကြည့်ပေမယ့်
 မရဘူး။

ထီးက နေပူပူထဲဖွင့်ဆောင်းထားတော့ ပိတ်သားတွေ တင်း
 ပွလာပြီး ထီးကိုင်းတွေတဖျစ်ဖျစ်မြည်အောင် ကုတ်သပ်ထားတော့
 သကဲ့။

“မရဘူးလားဟင်”

ဇာနည်လက်လျော့လိုက်သလို ပင့်သက်ချရင်းက. .

“ပိတ်လို့ရအောင်တော့ လုပ်ပေးနိုင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ရေခို
 သွားလိမ့်မယ်”

“အို. . ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ပိတ်ချင်တယ်၊ ကျွန်မ အဲဒီထီး
ကြောင့် တက္ကစီလည်းတက်လို့မရ၊ ဘတ်စ်ကားလည်း တိုးလို့မရနဲ့
အရမ်းနောက်ကျနေပြီ”

“ကောင်းပြီလေ. . ခဏစောင့်”

ပြောပြီး အနည် ထီးနဲ့ ကားပေါ်ကဆင်းလာတယ်။ အဲဒီ
နောက် ကားမှတ်တိုင်ဘေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး ရေခဲစိမ့်
ရောင်းရုံခေါင်းလေးကို မေးတယ်။ ရတယ် တစ်ဘူးသုံးရာဆိုတော့
အနည်လည်း အောင့်သက်သက်နဲ့ ပိုက်ဆံသုံးရာပေးပြီး ရေသန့်ဘူး
အေးစက်စက်ကို ဝယ်လိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီနောက် ထီးကိုအောက်ချ၊
ပတ်လက်လှန်ပြီး ရေခဲရေဘူးနဲ့ ထီးပတ်သားအနံ့ကို ဖြန့်ပက်ပြီး
လောင်းချလိုက်တယ်။ သူပြန်ယူလာပြီး ကားပေါ်ရောက်မှ ပိတ်ကြည့်
လိုက်တယ်။

“ဟယ်. . ရသွားပြီ. . ကျေးဇူးပဲနော်”

သူမပျော်သွားတဲ့မျက်နှာလေးက ချစ်စရာပါ။ အနည် သက်
ပြင်းချပြီး ကားပေါ်ကပြေးဆင်းသွားတဲ့သူမကို နှမြောတသ၊ သလို
လိုက်ကြည့်နေမိပါတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ တက္ကစီတစ်စီး ရောက်လာပြီး သူမကိုခေါ်
ဆောင်သွားပါတော့တယ်။ ကားစပါယ်ယာ ရွှေကုလားလည်း အနေ
အထားပျက်သွားတဲ့ ကားပေါ်ကိုလှမ်းကြည့်ပြီး စိတ်ညစ်သွားသလို
စွမ်းသွေးကို လိုတာထက်ပိုပြီး အသံကျယ်အောင် ထွေးထုတ်ပစ်
လိုက်တယ်။

ခရီးသည်ဆိုလို့ ရှားရှားပါးပါး နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ. .
တစ်ယောက်ထပ်လျော့သွားတော့. . ။ အင်းပေါ့. ။ အနည်လည်း
နောင်တရနေပုံပါ။ ဒီအတိုင်းလေး ထားလိုက်ရင် အကောင်းသာ
မုန်ဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သလို. . မစားရပေမယ့် အနံ့ကလေးနဲ့
အရသာကိုတွေ့သိပြီး ခံတွင်းတစ်စုံစုံလေး ဖြစ်ခွင့်ရနေတဲ့ကိစ္စ။
ခုတော့။

၂၆ ၂၆ ၂၆ ၂၆

ဇနည် ဆိုင်ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ဦးထွန်းမြင့်က သူဌေး
ဖုန်းခေါ်ပါလို့မှာသွားလို့ ကောင်မလေးဆီ ဖုန်းနံပါတ်တောင်း
ဖုန်းခေါ်လိုက်တယ်။

ကောင်မလေးဆိုတာ ဇနည်တို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဦးထွန်း
မြင့်သမီး ခင်မိုးမြင့်ပါ။ အလုပ်သမားစကားနဲ့ပြောရရင် ဆိုင်မှာက
ဌေးပြီးရင် သူတို့သားအဖက အကြီးဆုံးမဟုတ်လား။ သူဌေးလူယုံ
လည်း ဟုတ်ပါတယ်။

“ဟဲလို. . ဆရာလား”

“.....”

“ဟုတ်. . အခုပဲလာမယ်လေ. . အိမ်လိပ်စာကရော”

“.....”

“ခဏလေး ဆရာ”

ဇနည်ဖုန်းပြောရင်း ခင်မိုးမြင့်ဆီ လက်ဟန်ပြပြီး ဘောလ်
ပင်လှမ်းတောင်းလိုက်တယ်။

“ရပြီ. . ဆရာပြော. . ”

အဲ့ဒီနောက် ဦးထွန်းမြင့်ပြောပြနေတဲ့ သူဌေးရဲ့အိမ်လိပ်
စာကို စာရွက်အကြမ်းတစ်ခုပေါ်မှာချရေးလိုက်ပါတယ်။

အမှတ်(. . . .)

သခင်ဖိုးလှကြီးလမ်း

စီမံကိန်း(၂)

မြင်သာ. . လိုင်စင်ရုံး အနောက်ခြမ်း၊

“.....”

“ရ. . ရပြီ ဆရာ. . . ဒါ. . . ဒါပဲနော်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုဇနည်”

ခင်မိုးမြင့်က သူ အံ့အားသင့်နေတာကိုကြည့်ပြီး လှမ်းမေး
တယ်။

“ဒါ. . ဒါ. . သူဌေးရဲ့အိမ်လိပ်စာ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

သူပြတဲ့ စာရွက်ပေါ်ကလိပ်စာကို လှမ်းငဲ့ကြည့်ပြီး။

“ဟုတ်တယ်လေ. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟေ. . အဲ့ဒါ. . အခု ငါနေနေတဲ့ရပ်ကွက်ဟ. . ”

“အင်း ဟုတ်မှာပေါ့. . ၊ အန်တီတို့ အဲ့ဒီကိုပြောင်းတာ နှစ်
လလောက်ရှိနေပြီလေ. . ၊ အရင်အိမ်က အမွေဆိုင်အိမ်မို့လို့ အဲ့ဒီ
မှာသွားဝယ်ပြီး ပြောင်းနေတာ. . ”

“ဪ. . အဲသလိုလား”

“ထိုကနည်းတို့နဲ့ နီးလား”

“အင်း. . နီးမလေပါ၊ ငါလည်း အဲဒီမှာ နေသာနေတာ
ခြေရင်းခေါင်းရင်းကလူတွေလောက်ပဲ ရင်းနှီးတာ”

“ဇာနည်. . ”

“ဟေ. . ”

ဆိုင်အတွင်းဘက်အလုပ်ခန်းဝကနေ ကိုလှတင့်လှမ်းခေါ်
လို့ ဇာနည်စကားဖြတ်ပြီး အလုပ်ခန်းဘက် လျှောက်လာတယ်။
ကိုလှတင့်က သူ့ကို အလုပ်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီးမှ. . .

“မင်းလည်း ကံစမ်းမဲဖောက်ချင်နေတဲ့သဘောလား”

ဇာနည် အူလည်လည်ဖြစ်သွားတယ်။

“ဘာမဲလဲဗျ. . ”

“အူကြောင်ကျားမလုပ်နဲ့. . အခု ဒီအခန်းထဲမှာ ငါအပါ
အဝင် ခြောက်ယောက်ရှိတယ်၊ အားလုံး ကောင်မလေးကို စိတ်ဝင်
စားကြတယ်၊ တရားဝင်မဲနှိုက်ပြီး မဲပေါက်တဲ့လူက ကောင်မလေးနဲ့
အဆင်ပြေသလို ပြောရေးဆိုခွင့်ရှိတယ်ဆိုတဲ့ သဘောတူညီချက်က
ရှိယောက်ရှိပြီးသား၊ မင်းပါမယ်ဆို ခြောက်ယောက်. . ကဲ. . ဘယ်
လိုလဲ”

“ဟာ. . ကျွန်တော်မပါဘူး”

“ဒါဆို ဝေးဝေးရှောင်နေ. . စောစောကလို အချိန်အကြာ
ပြီး စကားရပ်ပြောတာမျိုးကို ငါတို့ပရိဘောဂစာချုပ်အုပ်စုက ကန့်

ကွက်တယ်ကွာ”

“ဗျာ. . ဘယ်နှာကြီးလဲဗျာ. . . ဒါ အလုပ်ကိစ္စပြောနေတာ
ပဲဟာ”

“မြေမျိုမယ့်ကိစ္စတောင် မပြောနဲ့ကွာ. . ”

“ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်. . ”

ပေါလစ်တိုက်နေတဲ့ လူခါးတို့အုပ်စုကပါ တစ်သံတည်း
ထောက်ခံကြလို့ ဇာနည်က. . .

“ကောင်းပြီလေ. . ဒါဆိုလည်း ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့အုပ်စု
နဲ့မတူတဲ့ဘက်ကနေ အုပ်စုသပ်သပ်ဖွဲ့မယ်ဗျာ. . ”

“ဟမ်! . . ဘယ်ကောင်တွေနဲ့လဲ. . ”

“သူ့အဖေနဲ့. . ”

“ဟမ်! . . ”

အချစ်တိုဆုံးသွားရတဲ့နောက်
အမှန်းတရားခွဲလုပ်ပုံတွေ စတားမစပ်ချင်ပေမယ့်
နလုံးသားထဲ မှတ်သုံလေ အားပြတ်ခဲ့ဖူးတယ်၊
လျှပ်တစ်ပြက်မျက်ခည်တွေ ထွက်ကျ

အသက်ရှူသံက မမှန်...

အသည်းတောင် ပြောင်းပြန်လန်တဲ့အဖြစ်
အချစ်နော်...အဟင်းဟင်း...!

အခန်း (၃)

“ဟေ့... ဇနည်၊ ဒီနေ့ အစောကြီးပါလား”

“ဗျာ!.. ဟုတ်.. အဟဲဟဲ..”

သူ ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်လျှောက်လာတုန်း မီးသွေးဆိုင်ထဲ
က စာရေးဆရာကိုရွှေညာ လှမ်းနှုတ်ဆက်လို့ သူလည်း အိုးတိုးအတ
ပြန်ထူးရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရပြီး ဆိုင်ထဲလှည့်ဝင်လာတယ်။

“ဆရာသမားကို မေးချင်လို့”

“အေး.. ပြောလေ၊ မင်း အိပ်မက်ယောင်ပြီး မီးလန့်တဲ့ကိစ္စ

လား”

“အာ.. မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ လိပ်စာ.. လိပ်စာလေး မေးချင်လို့”

ပြောရင်းနဲ့ဇာနည်က သူ့ကူးယူလာတဲ့လိပ်စာကို ထုတ်ပြလိုက်တယ်။ ကိုရွှေညာက အဲဒါကိုဖတ်ပြီး..

“ဟ.. အဲဒါ ပြီးခဲ့တဲ့လကပြောင်းလာတဲ့ လူသစ်တွေလေကွာ..”

“အမှန်ပဲဆရာ.. လုပ်ပါဦး ဘယ်နားကအိမ်လဲ”

“ဒီလမ်းတည့်တည့်ဆုံးအောင်လျှောက်ရင် သခင်ဖိုးလှကြီးလမ်းကိုတွေ့မယ်”

“အင်း”

“အေး.. . ဘယ်ဘက်ချိုးပြီး.. ခြေလှမ်းအလှမ်းတစ်ရာလောက်ပဲလျှောက် ညာဘက်ခြမ်းမှာ နှစ်ခြံတွဲခြံကြီးထဲ အဝါရောင်အစိမ်းရောင်၊ အပြာရောင်တွေတောက်ဖြာပြီး လှနေတဲ့နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံး တွေ့လိမ့်မယ်.. အဲဒီအိမ်ပဲ”

“ကျေးဇူးပဲဗျာ.. . ဆရာက တကယ် စာရေးဆရာပီသတယ်၊ အကုန်သိတယ်”

“သိတာပေါ့ကွ.. အဲဒီအိမ်က ငါ့ဆီမှာ မီးသွေး အိတ်ဆွဲယူတဲ့အိမ်ပဲဟာ..”

“ဪ.. . ဂလိုလား.. အိုခေ.. အိုခေ.. ကျေးဇူးပဲ”

“နေဦး.. .”

ဇာနည်လှည့်ထွက်ပြီးမှ ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်..

“အဲဒီအိမ်က မင်းနဲ့ဘယ်လို ပတ်သက်လို့လဲ”

“အာ.. အဲဒါ ကျွန်တော့်အလုပ်ရှင်အိမ်လေ..”

“ဟုတ်လား.. အဟတ်ဟတ်၊ သတင်းကောင်းလေး ပေးလိုက်မယ်.. အဲဒီအိမ်မှာ အရမ်းလှတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်ကွ.. သိလား”

“ကိုရွှေညာ..”

ခန်းဆီးလိုက်ကာလေးပဲခြားတဲ့ ဈေးဆိုင်နောက်ခန်းထဲက နေ မရွှေစာ လှမ်းအော်လိုက်တဲ့အသံကြောင့် ကိုရွှေညာ တုန်ခန်ဖြစ်သွားပြီ။

“ဟေ.. မိန်းမ..”

“ဟင်း.. မနက်ဖြန်ကစပြီး အဲဒီအိမ်က မီးသွေးမှာရင် ကျုပ်ပဲသွားဦးမယ်”

“ဟာ.. မိန်းမရာ.. ဒါက”

“တော်.. ကျုပ် အကုန်ကြားတယ်၊ ဟင်း.. ဒီတစ်ယောက်နဲ့တောင် လျှာထွက်နေတဲ့လူက အကြောထချင်နေသေးတယ်”

“ဟေ့!.. ဟေ့!.. မိန်းမ.. မင်း”

“ဘာလဲ.. ရှင့်အကြောင်း မသိဘူးများမှတ်နေလား”

“ငါ.. တယ်.. ဒီမိန်းမ”

“ဘာ.. ရှင်..”

၃၆ နတ်ရွာစိုး

အခြေအနေမကောင်းတော့မှန်းသိလို့ ဇာနည်အသာလစ်ထွက်လာရတယ်။ သူနဲ့တစ်ခြံကျော်မှာနေတဲ့ ကိုရွှေညာတို့လင်မယားရန်ဖြစ်ရင် ဝင်မဆွဲဘဲ ဝေးဝေးပြေးရမယ်ဆိုတာ အတွေ့အကြုံအရ သိထားတာကြောင့်ပါ။

မဟုတ်လို့ကတော့ ထိပ်ပေါက်ခေါင်းကွဲလောက်က အနည်းဆုံးပါပဲ။ သူတို့က အော်ကာဟစ်ကာနဲ့ ဟိုဆွဲဒီဆွဲပြီး ထုမယ်နှက်မယ်တကဲကဲလုပ်နေလို့ အမြင်မတော်တဲ့သူက ဝင်ဆွဲဝင်တားပြီဆိုတာနဲ့ တကယ်ကို ဆော်ကြတော့တာ။

သူတို့ချင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကြားဝင်တဲ့သူကို တီးတာ။ ဘယ်သူမှဝင်မပါရင် ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူး။ အဲ့ဒါကြောင့်လေ. . .

“ဟေ့. . . ဇာနည်. . . ဒီမှာကွ. . .”

“ဪ. . . ဆရာထွက်စောင့်နေတာလား”

“အေးလေကွာ. . .”

ထိုရွှေညာညွှန်ပေးလိုက်တဲ့အတိုင်း ကွက်တိပါပဲ။ ဘေးခြံမုန်းဟင်းခါးဖိုကထွက်လာတဲ့ ချဉ်စုတ်စုတ်အနံ့လေး ရနေတာကလွဲလို့ အလွန်ပင်နေချင့်စဖွယ် တင့်တယ်လှပသော ခြံဝင်းလေး။

ကိုရွှေညာပြောသလို အရောင်တောက်တောက်လေးတွေ လိမ်းခြယ်ထားတဲ့ နှစ်ထပ်တိုက်လှလှလေးကလည်း အနီးဝန်းကျင်မှာ ယှဉ်ကြည့်စရာမရှိအောင်ကို လှနေပြန်တာကြောင့် ဇာနည်က. . .

“ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ ဒီတစ်အိမ်ကတော့ မှားစရာကိုမရှိတာ နော်ဆရာ. . . ဒါပေမယ့်ဗျာ. . .”

“ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လဲ. . . ဒါ ငါ့ကိုယ်တိုင်ရှာပေးထားတဲ့ အိမ်လေ. . . မကောင်းလို့လား”

“ကောင်း. . . ကောင်းပါတယ်. . .”

“ကောင်းရင်. . . ဒါပေမယ့်က ဘာလဲ”

“ပေါက်ပေါက်ကယ် ချိုပါလှ၊ အုန်းယိုကသိုး. . . ဆိုတာလို ဖြစ်နေပြီ”

“အံ့မာ. . . သိုးမဟုတ်ဘူးကွ. . . တိုး. . . တိုး”

“စာချိုးအမှန်ကတော့ တိုးတယ်လေ. . . ဒါပေမယ့် ဒီမှာက သိုးနေတယ်ဆရာရဲ့၊ နည်းနည်းလောက် ဖိရှူကြည့်ပါဦးလား၊ မုန့်ဖိုကအနံ့လေ. . .”

ဧည့်ခန်းဝရောက်လာတဲ့အတွက် ဦးထွန်းမြင့်က လေသံဖြင့်ပြောတယ်။

“အဲ့ဒီရက်က ငါအအေးမိပြီး နှာခေါင်းပိတ်နေလို့ကွ. . .”

ဇာနည်တို့ ဧည့်ခန်းထဲဝင်ပစ်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အပေါ်ထပ်ကဆင်းလာတဲ့ ဒေါ်သီတာက. . .

“ဪ. . . မောင်ဇာနည်ကိုခေါ်မှတော့ မနက်ကတစ်ခါ တည်း ခေါ်ခဲ့ရောပေါ့၊ ကျွန်မ အပြင်ကတစ်ယောက်ယောက် ခေါ်မယ်မှတ်နေတာ”

“ဟုတ်ကဲ့. . . ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားမိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အိမ်အတွင်းဘက်ဝင်ပြီး လုပ်ပေးရမှာဆိုတော့ ကိုယ့်လူရင်းထဲကပဲ ကောင်းမလားလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်. . ဟုတ်တယ်. . ဒီမှာလည်း မိန်းမသားတွေ
ချည်းပဲဆိုတော့ ဟုတ်တာပေါ့. . ၊ မတူးရေ. . ဦးထွန်းမြင့်တို့ ဒီမှာ
ပဲထမင်းစားမယ်နော်”

“ဟုတ်. . အစ်မ. . ”

“ဟာ. . အန်တီ ကျွန်တော်က အိမ်ပြန်စားလို့ရပါတယ်၊
ဆရာအတွက်ပဲလုပ်ပါ. . ”

“အို. . ဘယ်နှယ့်အိမ်ပြန်စားရမှာလဲ. . ဒီမှာပဲစား”

အဲဒီနောက်တော့ ဦးထွန်းမြင့်ကပဲ ဇာနည်ကို အလုပ်လုပ်
ရမယ့်နေရာကို လိုက်ပြပေးတယ်။

အခန်းထဲ ဝင်လိုက်တယ်ဆိုကတည်းက မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ရဲ့အခန်းဆိုတာကို အခန်းရဲ့အပြင်အဆင်၊ အသုံးပြုပစ္စည်း
တွေနဲ့ မွှေးဖွဲ့တဲ့ရနံ့. . . သိသာစေတဲ့အတွက် ဇာနည်က လေသံ
နဲ့. . .

“ဆရာ. . ဒါ ဘယ်သူ့အခန်းလဲ”

“အဲဒါ မင်းအလုပ်လား. . မင်းလုပ်ရမှာ ဒါပဲ၊ အဲဒါ ဘယ်
လိုလုပ်ရမလဲပဲပြော”

ဇာနည် အိုးတိုးအတပုံစံနဲ့ တစ်ချက်ပြန်ကြည့်ပြီးမှ ခွက်ပြီး
နိမ့်ကျနေတဲ့ကြမ်းပြင်ကို ကြည့်လိုက်တယ်။

“ခြောက်ပေပတ်လည်လောက်တော့ ပါကေးပြားတွေ ခွာ
ထုတ်ရမယ် ဆရာ၊ အောက်ခင်းကျွံတာကို ပြန်လုပ်ပြီးမှ ခင်းရမယ်”

“အေး. . . တွက်ကွာ၊ ဘယ်ဟာ ဘယ်လောက်ကုန်မလဲ”

အဲဒီအခိုက်မှာ အိမ်ဖော်မတူး ရောက်လာတယ်။

“ဦးတို့ အအေးသုံးဆောင်လိုက်ကြပါဦး၊ အပြင်မှာ အစ်မ
ထည်း စောင့်နေတယ်”

“ကဲ. . ဒါဆိုလည်း ခဏသွားကြရအောင် အအေးသောက်
ရင်း တွက်ကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“လာ. . . ထိုင်ကြ၊ အအေးလေး သောက်ကြပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့. . ကျေးဇူးပဲ အန်တီ”

အဲဒီနောက် ဇာနည်တို့ဝင်ထိုင်ပြီး အအေးသောက်ကြ
တယ်။ ခဏကြာမှ ဒေါ်သီတာက. . .

“လုပ်ရမှာ ကြည့်ပြီးပြီပေါ့. . . အခြေအနေရော ဘယ်လို
လဲ. . . ”

“သိပ်မခက်ခဲပါဘူး အန်တီ၊ ကျွန်တော်ဒီမှာ အလုပ်မဝင်
ခင်က ပါကေးလိုက်ခင်းဖူးပါတယ်၊ အခုက. . အဟောင်းပဲ ပြန်သုံး
ရင် သိပ်မကုန်ပါဘူး”

“အို. . . အသစ်ပဲသုံးလိုက်တော့မယ်၊ ဆိုင်မှာလဲ ပစ္စည်း
အသင့်ရှိနေတာပဲ. . . ”

“ဒါဆို အောက်ခင်းပြန်ပြင်ရုံပါပဲ၊ အဲဒါကတော့ သုံးရက်
လောက် ကြာမယ်ထင်တယ်၊ လေးရက်မြောက်ကတော့ ပါကေးခင်း
ရုံပေါ့. . . ”

“အိုခေလေ. . . ဒါဆို စားသောက်ပြီးရင် ဦးထွန်းမြင့် ဆိုင်
ကိုပြန်လိုက်တော့လေ. . ဟိုမှာ ခင်မိုးမြင့်တစ်ယောက်ကလည်း ဖြစ်နေ

မယ်...

“ဟုတ်... မသိတာ... ဟို... ဒီက... ကိစ္စ...”

“ရတယ်... ကျွန်မ... မောင်ဇာနည်နဲ့တိုင်ပင်ပြီး ဆက်လုပ်လိုက်မယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့...”

ထမင်းစားသောက်ပြီး ဦးထွန်းမြင့်အပြန်မှာ ဇာနည်လည်း ပန်းရန်သမားခေါ်ဖို့ လိုက်ထွက်လာတော့ ဦးထွန်းမြင့်က...

“ဒီလိုမှန်းသိရင် ငါ... အပြင်လူပဲ ခေါ်ပါတယ်ကွာ”

“ဗျာ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆရာ...”

“ဘာဖြစ်ရမလဲကွ... ငါ... ဆိုင်ကို ပြန်ရလို့ပေါ့”

“ဪ... ဆရာက ဒီမှာနေခဲ့ချင်တာလား”

“အေး... အဲ... ဟို... ဒီ... ဒီမှာဆိုတော့ နည်းနည်းသက်သာတာပေါ့ကွာ... အဲ... အဲဒါပါ”

ဒါပေမယ့် ဇာနည်စိတ်ထဲ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားလို့ ဦးထွန်းမြင့်မျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်တယ်။ ဒီမှာ... သက်သာတယ် ပြောရအောင် ဟိုမှာရော သူ့ဘာလုပ်ရလို့လဲ။ ဆိုင်အတွင်းနဲ့ အပြင်ကို တစ်နာရီနှစ်ခေါက်လောက် လျှောက်ပြီး ဟိုလူအော်... ဒီလူအော်ရဲ့လေး လုပ်နေရတဲ့ကိစ္စ၊ တကယ်တော့ ဦးထွန်းမြင့်ကို သူတို့ဆိုင်ကအဖွဲ့တွေ ဆရာလို့သာခေါ်နေတာ... ဦးထွန်းမြင့်က furniture နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဘာမှနားမလည်။

ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဦးဘဇော်ရှိစဉ်အခါက ဦးဘဇော်၏ သစ္စာရှိ

လူယုံဒရိုင်ဘာ ဖြစ်ခဲ့သူ၊ ယာဉ်တိုက်မှုကြောင့် ဦးဘဇော်လည်းဆုံးဦးထွန်းမြင့်လည်း နှစ်ရှည်လများ ဆေးကုသခံပြီးမှ အသက်ရှင်ခွင့်ရခဲ့သူဖြစ်တာကြောင့် ဒေါ်သီတာက ခင်ပွန်းသည်အပေါ် သစ္စာရှိခြင်းကို ငဲ့ကွက်ကာ ဆိုင်မှာအလုပ်ကြပ်ရာထူး ပြန်ပေးထားခြင်းသာ။

ဦးထွန်းမြင့်က ကားပြန်မောင်းဖို့ အကြံပြုသော်လည်း ကားကို အလွန်အမင်းစိတ်နာခဲ့တဲ့ ဒေါ်သီတာက လက်မခံပါ။ အိမ်သုံးကား ဘယ်တော့မှ ဝယ်မစီးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာလေ။ အဲဒါကြောင့် ဦးထွန်းမြင့်လည်း သူ မကျွမ်းကျင်တဲ့ ပရိဘောဂအလုပ်မှာ supervisor ရာထူးယူပြီး အတည်ပေါက်နဲ့ဟောက်စားလုပ်နေတာ မဟုတ်လား။

“ဟေ့ကောင်... ဘာလဲကွ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နဲ့”

ဒီတော့မှ ဇာနည်လည်း အတွေးဖြစ်ပြီး နှာခေါင်းလေး ပွတ်ကာပွတ်ကာနဲ့။

“ဆရာ... ဘာအခက်အခဲရှိလို့လည်း၊ လိုအပ်တာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို မှာထားလေ...”

ဆိုတော့ ဦးထွန်းမြင့်မျက်နှာ နည်းနည်းနီပြီး ပြုံးလာတယ်။

“မင်း... မင်း တကယ်ပြောနေတာလား...”

“ဪ... ကိုယ့်ဆရာပဲဟာ အသက်စွန့်သင့် စွန့်ပေးရမှာပေါ့...”

ဒီစကားကို ဦးထွန်းမြင့် ကျေနပ်သွားပါတယ်။

“အိုခေကွာ... ဒါ... ဒါပေမယ့် မင်း နှုတ်တော့လို့မှ ဖြစ်

မယ်ကွ. . .

“ဗျာ! . . ဘာကိစ္စမို့လို့လဲ. . .”

“အင်း. . . ပြောရမှာ နည်းနည်းစောနေမလားလို့. . .”

“နောက်ကျရင်ရော ဖြစ်လို့လား. . .”

“မဖြစ်ဘူးကွ. . .”

“ဒါဆိုပြောလေ. . .”

“ငါ. . . ငါလည်း မုဆိုးဖိုဘဝနဲ့နေတာ. . . ကြာ. . . ကြာပြီဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုမလားလို့”

“ဗျာ! . . .”

“ဟနည် အတော့်ကိုလန့်သွားတယ်။ ဦးထွန်းမြင့် အတော်မြင့်မြင့်ကြီးကို ကြံစည်နေပြီလားဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့်. . .”

“ဟာ. . . အဲ. . . အဲဒါတော့ ကျွန်တော်မပါဘူးဗျာ. . .”

“ဒါ အလုပ်ပြုတ်မယ့်ကိစ္စပဲ. . .”

“ဘာဆိုလဲကွ. . .”

“ဆိုတာပေါ့ဗျ. . . ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ကို ကြံစည်တဲ့ကိစ္စကြီး”

“ဟာ. . . ဒီကောင် မိုးကြိုးတွေ ပစ်ကုန်တော့မယ်၊ ငါပြောတာ မသိတာမဟုတ်ဘူးကွ. . . ချီးမှပဲ၊ ငါက ခွေးဖြစ်ခံပါ့မလား. . .”

“ဟင်. . . ဒါဖြင့်ဘယ်သူတုန်း. . .”

“မ. . . မ. . . မတ်တူးလေး. . . အဟဲဟဲဟဲ. . .”

“အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ဟနည်လည်း အခုမှ အသက်ရှူနိုင်တယ်။ ဒီလောက်ဆို သိပ်ပြဿနာမရှိဘူး မဟုတ်လား။”

ဒါပေမယ့်လည်း ဘိုးတော် နည်းနည်းလွန်မယ်ထင်တယ်။

“ဘိုးတော်က အသက်ငါးဆယ်ကျော်ပြီလို့သာ သူပြောတာ ခြောက်ဆယ်နား ကပ်နေပြီလားတောင် မဆိုနိုင်ဘူး၊ အင်းလေ. . . အချစ်မှာ မွေးစာရင်းပြစရာမှ မလိုတာ။”

၅ ၅ ၅ ၅

Foundation ကိစ္စအတွက်တော့ ရပ်ကွက်ထဲက ပန်းရန် ဆရာ ကျော်နီထူးနဲ့ပဲ အဆင်ပြေသွားတယ်။ တစ်ရပ်ကွက်ထဲ အတူ နေတဲ့သူလည်းဖြစ်သလို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း မျက်မှန်းတန်းမိ နေရာကစပြီး ရင်းနှီးခင်မင်နေတာကြောင့်ပါ။ ပထမနေ့တစ်ရက်လုံး လူရှာပစ္စည်းရှာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်သွားတယ်။

“ကဲ. . အန်တီ. . ပစ္စည်းစုံပြီဆိုတော့ မနက်ဖြန်မနက်ခင်း ကစပြီး အလုပ်ဝင်ပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး။”

“အေးကွယ်. . ဪ. . နေဦး မင်းပြန်ဖို့လမ်းစရိတ် ယူ သွားဦး. . ”

“ဗျာ. . ဟာ. . ရပါတယ်၊ ကျွန်တော် လမ်းလျှောက်ပြန်ရင် ရောက်ပါတယ်”

“အို. . ဘယ်နှယ်လမ်းလျှောက်ရမှာလဲ”

“အန်တီ. . ကျွန်တော်အိမ်က ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာပဲလေ”

“ဟေ. . ”

“ဟုတ်တယ်. . ကျွန်တော်လည်း အန်တီတို့ဒီမှာနေတာ ဒီနေ့မှသိတာ၊ အံ့သြနေတာ. . ”

“နေပါဦး. . မင်းတို့အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ”

“လိုင်စင်ရုံးထောင့် ရေစင်ကြီးနားက သုံးခန်းတွဲအိမ်ပါ၊ ကျွန်တော့်အခန်းက အလယ်ခန်းလေ. . ”

“ဪ. . ဟုတ်ပါပြီ၊ အေး. . ကိုယ့်လူရင်းတစ်ယောက် နဲ့နေတာ အန်တီလည်း အားရှိသွားပြီ၊ ကဲ. . ဒါဆိုလည်း. . သွား”

“ဟုတ်. . ”

အမှန်ပြောရရင် ဇာနည်လည်း အားရှိသွားတယ်။ ရပ်ကွက် ထဲမှာ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်သူဌေးတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာ အိမ်ရှင် သွားတော်ကြီး အိမ်လခလာတောင်းလည်း ဂရုစိုက်စရာလားပေါ့။ ဇာနည် အဲ့သလိုစိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြန်လျှောက်လာတုန်း သခင်ဖိုးလှ ကြီးလမ်းကနေ ရတနာလမ်းသွယ်ဘက်အကွေ့ စာအုပ်အငြိုးဆိုင် တနေ ထွက်လာတဲ့ ကြည်ဖြူခင်ကို မြင်လိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ. . .

“ဪ. . ထီး. . ထီး. . ”

“အင်း. . အဟင်းဟင်း. . ရှင်က ဒီမှာနေတာလား”

“ဟုတ်တယ်. . ဟာ. . မဟုတ်ဘူး. . ဟိုးရှေ့နားမှာ”

“ကျွန်မက ဒီဘက်မှာလေ. . သွားတော့မယ် ဒီနေ့တူညီ လေးတာ ကျေးဇူးပဲနော်. . ”

“ကောင်းပါပြီ”

ဇာနည် ပေစောင်းစောင်းလေး လှည့်ကြည့်ချင်သေးပေမယ့် အားနာပြီးဆက်အလျှောက်မှာ စာအုပ်အငှားဆိုင်ထဲက အမျိုးသမီးကြီးက လှမ်းခေါ်တယ်။

“ဟဲ့! . . ဟဲ့! . . ကောင်လေး. . .”

“ဗျာ! . . ကျွန်တော့်ကိုလား”

“အေ. . နင့်ကိုခေါ်တာ”

ဇာနည် အူလည်လည်နဲ့ ဝင်သွားတော့ အမျိုးသမီးကြီးက ထီးလှမ်းပေးတယ်။

“စောစောက နင်နဲ့စကားရပ်ပြောတဲ့ကောင်မလေး ကျန်ခဲ့တာ. . .”

“ဟာ. . ဟုတ်လား. . . ကျွန်တော်လိုက်ပေးပေးမယ်”

“အေးဟယ်. . ကူညီစမ်းပါ ဒီမှာလူကျနေလို့”

ဘယ်နားမှာကျတာလည်းလို့ ဇာနည်မစပ်စုတော့ပါဘူး။ ထီးရလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ အူမြူသွားပြီး ခပ်သွက်သွက်ပြန်လှည့်ဖြေးလိုက်လာခဲ့တယ်။ ဓမ္မာရုံအလွန်နားလောက်မှာပဲ သူမကို မိသွားတယ်။

“ဒီ. . ဒီမှာ. . .”

သူမ လှည့်ကြည့်တော့မှ. .

“စာအုပ်ဆိုင်မှာ ထီးကျန်ခဲ့လို့ လိုက်ပေးတာ”

“အို. . ကျေးဇူးပါပဲ၊ ကျွန်မကလည်း အရမ်းမေ့တတ်တာ

ဒီနေ့တော့ ဒီထီးနဲ့ ရှင်ကိုဒုက္ခပေးနေမိပြီ. . .”

“ရပါတယ်. . သုခပါ. . .”

“ရှင်. . .”

“ဪ. . ဟို သူများကိုကူညီရတာဟာ ကောင်းပါတယ်၊ ဒါလည်း သုခချမ်းသာတစ်မျိုးပါပဲ. . အဟဲဟဲ. . .”

“သွားမယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ. . .”

သည်တစ်ကြိမ်တော့ ဇာနည် ဘယ်သူ့ကိုမှအားမနာတော့ဘဲ ပေတေတေကို ရပ်ကြည့်နေလိုက်ပါသည်။ မနက်ခင်းကတည်းက ရင်ထဲကို တစ်လုံးတစ်ခဲကြီး ဝင်ရောက်လာတဲ့ အလှတရားကို ညနေစောင်းမှ တစ်နင့်တစ်ပိုး ထပ်ဖြည့်ခွင့်ရလိုက်တာကြောင့်. . .

(သေချာတယ် ငါ့ရင်ကို ဂလိုင်ခေါက်ပြီး ဝင်လာတာ မင်းက ပထမဦးဆုံးပဲ ကောင်မလေးရေ. .)

အချစ်ဆိုတာ
ညှစ်တိုင်းမထွက်တဲ့ “နပ်” လို့ပဲ
အအေးပတ်မှ...
“ဟပ်ချိုး” ဆိုပြီးတိုးထွက်လာတာ...
အဲ့ဒါ သိပ်အရေးကြီးတယ်...
အချစ်ကိစ္စတွေ့ရင်
အအေးပတ်တတ်ဖို့လိုတယ်...!

အခန်း (၄)

“ငါ... နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်ဟာ...”

ထရ်တစ်ချပ်သာခြားတဲ့ တစ်ဖက်ခန်းဆီက ပီပီသသထွက်
ဆီလာတဲ့စကားသံကြောင့် အေးမရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဖြစ်ပြီး ထရ်ချပ်ဆီ
ထွန်းကြည့်လိုက်တယ်။

တစ်ဖက်အခန်းမှာ ဇာနည်တစ်ယောက်တည်း ရှိတာမို့လို့
ဒီစကားသံက ဇာနည်အသံဆိုတာ ငြင်းစရာမရှိဘူးလေ။ ဇာနည် ဒီလူ

ကြီး ငါစာကျက်နေတာကို ချောင်းကြည့်ပြီးတော့များ.. .

“တကယ်ပါ.. . တကယ်ပြောနေတာ.. . ချစ်လို့ပါ ကောင်မလေးရယ်”

(ဘုရားသခင်)

အေးမ ကြမ်းပြင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်မိတဲ့အထိ လန့်ဖျပ်ပြီး စာကြည့်ဖို့ထွန်းထားတဲ့ ဆင်ရုပ်မီးလေးကို ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။

(ဘုရား.. . ဘုရား.. . သူ.. . သူ.. . အို ရှက်လိုက်တာ)

အေးမက ဒီနှစ်မှ ဆယ်တန်းဖြေဖို့ ကျောင်းတက်နေတဲ့ ရင်ခုန်တတ်စ အရွယ်လေး။ ဆွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးနဲ့ အနေအေးတဲ့ ဇာနည်အပေါ်မှာလည်း ထူးခြားတဲ့ခင်မင်လိုစိတ်ကလေး ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့အချိန် ဒီလိုမျိုးကြားလိုက်ရတော့ သူမရင်ထဲ ရှက်ဖို့ စိတ်က ဖြေမပြေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတာပေါ့။

သူ့ခင်မျာ လှချင်ပချင်တဲ့အရွယ်လေး ဖြစ်လာကာမှ မိဘတွေကလည်း မပြေလည်။ သားအမိသားအဖသုံးယောက်ထဲ နေရောစားရောအတွက် ဖက်သီလန်အောင် ရုန်းတာတောင် တော်ကာမကျ ချင်ရတဲ့ကြားထဲ အေးမပညာရေးစရိတ်ကလည်း ရှိနေပြန်တာကိုး။ အေးမလည်း မသက်သာလှပါဘူး။

ကျောင်းကပြန်ရောက်တာနဲ့ စံပြဈေး ညနေဈေးတန်းမှာ ရခိုင်မုန့်တီရောင်းနေတဲ့ အမေဖြစ်သူကို ပြေးကူပြီးရောင်းရလို့ ညဆိုင်သိမ်းပြန်မှပဲ စားသောက်ပြီး ကျောင်းစာအတွက် ညဉ့်နက်တဲ့

အထိ ဆက်ပြီးထိုင်ရရှာတာ။

အိမ်လခကလည်း.. . သားအမိသားအဖတွေ နေဖြစ်ရုံ ယောက်ရှိတဲ့ ရှစ်ပေခန်းလေးကို တစ်လသုံးသောင်း။ ဒါတောင် ချွေလကစပြီး သုံးသောင်းခွဲ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုလား။

အဲ့ဒီတော့ အေးမခင်မျာ.. . တခြားအပျိုမတွေလို လှပဖို့ နေနေသာသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ချွေးနံ့မနံရုံလောက်ပဲ ဂရုစိုက်နေရတာ။

ဆိုတော့ကာ.. . ရင်ခုန်တတ်ပေမယ့် ဘယ်သူ့ကိုဘယ်လို ချီကြည့်မှုမျိုးနဲ့ ရင်ခုန်ရမှာလဲ။ ကိုယ့်ဘက်က စိတ်ဝင်စားမိတယ်ပဲ ဆား ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ် သိမ်ငယ်ပြီး မကြည့်မမြင်၊ မခင်ရဲဘူးလေ။

အဲ့သလိုအခြေအနေမျိုးမှာ သူမထက် အသက်နည်းနည်း ငြီးတယ်ဆိုပေမယ့် စတိုင်လ်လည်းရှိ၊ အလုပ်လည်းကြိုးစားပြီး ဘွဲ့ရ ထုယူလူလွတ်ဖြစ်တဲ့ ဇာနည်က သူ့ဘာသာမျက်စိကျလို့.. . ချစ်တယ် ဆိုလာတော့.. .

“ငါ့ကို ချစ်ခွင့်ပေးပါ ကောင်မလေးရယ်.. . ငါရူးတော့မယ်”

(အို.. . ဒုက္ခပဲ.. . ငါ့နှယ်.. .)

အဲ့ဒီအချိန်မှာ အေးမမခင် ဦးဇော်ဝင်းရှိန် တစ်ရေးနိုးလာတယ်။ တစ်နေကုန်ဆိုက်ကားနင်းရလို့ ပင်ပန်းတဲ့သူဆိုတော့ ညပိုင်း လေးမနားခင် တစ်ပိုင်းလောက်သောက်၊ ထမင်းစား၊ ပြီးမှ အိပ်ရာဝင်တာမဟုတ်လား။

၁၂ နတ်ရွာစိုး

ခုလိုတစ်နေ့နိုးတော့ . . ယာမကာလုလင်တို့ ထုံးစံအတိုင်း
ရင်ပူလို့ ရေထသောက်၊ အပေါ့စွန့်၊ တစ်ခါပြန်အိပ် . . ဒီလိုကိုး။

အဲသလိုမျိုး ဦးဇော်ဝင်းရှိန် ရေသောက်ပြီး အပေါ့စွန့်ဖို့
အိမ်အတွင်းခန်းကို ဖြတ်အလျှောက် လူသွားလမ်းပေါ် ကန်လန်ဖြတ်
နေတဲ့စားပွဲကို ဝင်တိုက်ပြီး မှောက်လျက်လဲပါလေရောလား။

“ဒုန်း! . .”

“အား! . . လား . . လား”

“အဖေ . .”

“ဟင် . . အေးမ၊ နင်မအိပ်ရသေးဘူးလား . . ကျွတ် . .
ကျွတ် . . နာလိုက်တာဟ . .”

“အခုအိပ်တော့မလို့”

“အိပ်ရင်လည်း စားပွဲသိမ်းလေ . . အခန်းက ကျဉ်းပါတယ်
ဆိုမှ . .”

ဆိုတော့ အေးမပိတ်ထားတဲ့ မီးခြောက်ကလေး ပြန်ထွန်း
ပြီး ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားတဲ့စာအုပ်တွေကို သိမ်းဖို့ပြင်နေတုန်းမှာပါ။

“ဘယ်လိုလဲ . . ငါ့ကို အဖြေပေးဦးလေဟာ၊ ငါသိပ်ချစ်
လို့ပါ . .”

“ဟမ်! . . ဒါ . . ဒါဘာလဲ”

ဦးဇော်ဝင်းရှိန် မျက်လုံးပြူးကြီးနဲ့ သူ့သမီးကိုကြည့်လိုက်
တယ်။ စာအုပ်တွေစားပွဲတွေလည်းမသိမ်းဘဲ မီးပိတ်ပြီးထိုင်နေ
တယ်။ ဟိုဘက်ကကောင်နဲ့ ထရံတစ်ချပ်ခြားပြီး . . သြော . . ဒါမျိုး

. . ။

ဦးဇော်ဝင်းရှိန် အဲသလို တွေးဆမိလိုက်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက်
ထည်း ဘေးကထရံကို အားကုန်ပိတ်ကန်ပစ်ပါတော့တယ်။

“ဘုံး! . .”

“အား! . .”

အိပ်ရင်းနဲ့ ထရံထောင့်နားကပ်သွားတဲ့ . . ဇာနည်တစ်
သောက် တစ်ဖက်ကကန်ချက်ကြောင့် ဘေးကိုတစ်တောင်လောက်
လိန်ထွက်သွားပြီး လန့်နိုးလာတယ်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဟိုဘက်ခန်းကကောင်”

“ဗျ . . ဗျာ . .”

“ခွေးမသား မင်းထွက်စမ်း၊ မင်း အိမ်ရှေ့ထွက်လာစမ်း”

ဦးဇော်ဝင်းရှိန်ရဲ့ ဒေါသခြေလှမ်းတွေက တစ်အိမ်လုံးကို
သိမ့်သိမ့်ခါသွားစေတော့ သူ့ဇနီးမကုလားမရော ဟိုဘက်ခြေရင်း
ခန်းက ချိုမာတို့သားအမိတွေပါ နိုးကုန်ကြတယ်။

“အဖေ . . အဖေ . .”

“ခွေးမ . . ပြီးမှ နင့်ကိုသတ်မယ် . . ဟိုကောင်ထွက်ခွဲ”

“ဟဲ့! . . ယောက်ျား . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“နင်အသာနေစမ်း . . . ဟေ့ကောင် ထွက်မလာသေးဘူး
လား”

“ဝုန်း! . .”

“ဒုန်း! . . .”

ညအချိန်မတော်ကြီး ငုံ့ကွဲသလို ဝုန်းခိုင်းကြသွားတဲ့ သုံးခန်း
တွဲအိမ်က အသံဝလံတွေကြောင့် ခြေရင်းခေါင်းရင်း ခြံတွေကရော
မီးကင်းတဲက ဗိုလ်ချစ်တို့ကင်းသမားတွေပါ ရောက်လာကြတယ်။

“ဦးဇော်. . ဘာဖြစ်တာလဲဗျ. . ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ. . . အလယ်ခန်းက လူလွန်မသား. . ကျုပ်
သမီးကို အချိန်မတော် ခွေးစကားပြောလို့ကွ၊ ဟိုကောင်. . မင်းထွက်
ခဲ့လို့ ပြောနေတယ်နော်”

ရုတ်တရက်မို့လို့ ဇာနည်လည်း ဘာကိုဘယ်လို နားလည်
ရမှန်းမသိအောင်ဖြစ်ပြီး အိပ်မှုနံ့ထမုက်လုံးတွေနဲ့ အိမ်ရှေ့မီးဖွင့်
ကြည့်လိုက်တယ်။

မီးရောင်အောက်မှာ လူအုပ်ကြီးနဲ့ အဝတ်လျှော်တုတ်ကြီး
ကိုင်းထားတဲ့ ဦးဇော်ဝင်းရှိန်ကိုတွေ့လိုက်ရတော့ လန့်ပြီးမီးပိတ်ထား
တယ်။

(ဘုရားသခင် ဘာဖြစ်တာလဲ. . ဘာတွေလဲ. .)

“ဟေ့ကောင် ဇာနည်. . ”

“ဗျာ! . . ”

ခေါ်တော့လည်း ထူးလိုက်တယ်လေ။ ထွက်တော့ထွက်မ
သွားဘူး။ ဘာဖြစ်မှန်းလည်း သူ မသိဘူးမဟုတ်လား။

“ခွေးမသား. . မင်းက အချိန်မတော်ကြီး ခွေးစကားပြော
ရအောင် ခွေးကြံကြံချင်တယ်ပေါ့လေ၊ လာ. . . မင်းထွက်ခဲ့စမ်း
ဟေ့ကောင်. . ထွက်လာနော်. . မထွက်ရင် ငါတက်ရိုက်မှာ”

အခြေအနေက အတော်ဆိုးလာပြီမို့လို့ ဇာနည် အိမ်တံခါး
ဖွင့်ဘဲ အထဲကနေလှမ်းမေးတယ်။

“နေပါဦး ဦးလေးရာ. . အခု ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူက
ဘာပြောတာလဲ”

“မင်း ထရံနားကပ်ပြီး စာကျက်နေတဲ့ငါသမီးကို ဘာစကား
ပြောတာလဲ၊ ငါကြားတယ်ကွ. . ငါကိုယ်တိုင်ကြားတာ”

“ဟာ. . မှားနေပြီထင်တယ် ဦးလေးရာ. . ”

“ဘာ! . . ငါနားမပင်းသေးဘူးကွ၊ ခွေးကောင် မင်းဆင်းခဲ့”

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ လုံခြုံရေးကင်းလှည့်လာတဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်
တွေနဲ့ အရန်မီးသတ်အကြီးအကဲ ဦးမြင့်အေးတို့ ဓါတ်မီးတဝင်းဝင်း
နဲ့ ရောက်လာကြတယ်။

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲဟေ့. . ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ. . အဲ့ဒီကောင် အလယ်ခန်းကကောင်၊ ည
သန်းခေါင် ကျုပ်သမီးကို ရည်းစားစကားပြောနေတယ်”

အဲ့ဒီအခါမှာ ဦးမြင့်အေးက. .

“ဟုတ်ပြီ. . အိမ်ပေါ်တက်ပြောတာလား”

“မဟုတ်ဘူး သူ့အခန်းဘက်ထရံဘေးကနေ ပြောတာ”

ဦးမြင့်အေး ပြုံးလိုက်တယ်။ ပြီးမှ အသံမြင့်မြင့်နဲ့. .

“ဇာနည်. . ”

“ခင်ဗျာ. . ”

“မင်း ဒီည ဘယ်မှာအိပ်သလဲ. . အိမ်ရှေ့ခန်းလား”

“မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ. . အတွင်းခန်းမှာပါ”

အဲဒီနောက် ဦးဇော်ဝင်းရှိန်ဘက် လှည့်လိုက်ပြီး. .

“ကဲ. . . ခင်ဗျားတုတ်ကိုသိမ်းပြီး ပြန်အိပ်တော့၊ ဒီကောင်က အိပ်ရင်ယောင်တတ်တဲ့ကောင်၊ ဟိုတစ်ခါယောင်ပြီး မီး. . မီး. . အော်လို့ တစ်ရပ်ကွက်လုံးလန့်ပြီးပြီ၊ အခုလည်း ဒီကောင် ယောင်ပြီး အော်တာ ကျုပ်သိတယ်၊ ကဲ. . ကဲ. . ပြန်ကြတော့ အားလုံး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ကြ. . ”

ဦးဇော်ဝင်းရှိန် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲမကျေလည်ချင်သေးလို့. . ၊

“သေချာရဲ့လား ဦးမြင့်အေး. . ”

“ခင်ဗျား ပိုပြီးသေချာချင်ရင် တစ်ညလောက်ဒုက္ခခံပြီး. . မအိပ်ဘဲ နားထောင်ကြည့်လေ၊ ကျုပ်ကတော့ ညတိုင်းကင်းလှည့်နေတော့ ဒီကောင့်အထာကို သိသွားပြီ၊ ကဲ. . ကဲ. . ပြန်ကြမယ်”

လူစုကွဲသွားပြီပဲ ဆိုပါတော့။ ဦးဇော်ဝင်းရှိန်တို့ မိသားစုလည်း တံခါးပိတ်၊ မီးပိတ်ပြီး ပြန်အိပ်ကြတယ်။ ဇာနည်လည်း အိပ်ရာထဲပြန်ရောက်သွားပေမယ့် အိပ်မပျော်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။

အိပ်မောကျသွားရင် ယောင်တတ်တဲ့အကျင့်ကို သူလည်း သိတယ်လေ။ ဒါကလည်း အဘိုး၊ အဖေ၊ သူ အစဉ်အဆက် မျိုးစဉ်အမွေအနှစ်ကို ဆက်ခံတယ်ပဲဆိုမလား။

အဖေဆို ယောင်ပြီး လမ်းထလျှောက်တယ်၊ ထမင်းစားတတ်လို့ သူ့ခြေထောက်သူ ကြိုးချည်ပြီးအိပ်ရတဲ့အဖြစ်။ ဒါတောင်

အိပ်မက်ယောင်ပြီး သူချည်ထားတဲ့ကြိုးကို သူ့ဘာသာဖြေပြီး အပြင်ထွက်သွားတာ ကင်းလှည့်တဲ့ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက မှောင်ရိပ်ခိုမှုနဲ့ ဖမ်းသွားလို့ လိုက်တောင်ထုတ်ယူရသေးတာ။

သူက အဖေလောက်တော့မဆိုး။ ဒါတောင် ဒီအိမ်ခန်းငှားနေပြီးမှ ပြဿနာနှစ်ခါတောင် တက်နေပြီဆိုတော့ကာ ဇာနည် ညအိပ်ရမှာတောင် ကြောက်လာတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အတွေးတစ်ခုရသွားပြီး အလုပ်ထဲမှာသုံးတဲ့ ပါကင်တိပ်ခွေကို ထယူပြီး သူ့ပါးစပ်ကို တိပ်နဲ့ပိတ်ပြီးကပ်လိုက်တယ်။

(အဖေတောင် ခြေထောက်ကြိုးချည်ရသေးတာကွာ၊ ငါလည်းဒီလောက်တော့ လုပ်ရမှာပဲ)

စိတ်ထဲမှာလည်း လုံခြုံသလို ခံစားလိုက်ရတဲ့အတွက် ညတိုင်း ဒီနည်းကိုသုံးဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားလိုက်တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးမှမရှိဘဲ ကျိတ်ငိုနေမိတဲ့သူကတော့ အေးမပါ။ သူမအတွက် ရှားရှားပါးပါး ရလိုက်တဲ့ ခင်ခင်ခင်လေးက ဘွားတေးခတ်ပြီး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား။

“ကြားထဲ အဖေကထသောင်းကျန်းတော့ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ လူတွေသိကုန်ကြပြီး အရှက်ကွဲတာပဲ အဖတ်တင်တယ်ဆိုတော့. . အင်းပေါ့. . ။

ပါးစပ်မှာတိပ်ကပ်ပြီး အိပ်ရတဲ့ဒုက္ခက ထင်သလောက် မလွယ်လှဘူး။ ပုံမှန်မဟုတ်တဲ့ အခြေအနေမျိုးကြီးနဲ့ အိပ်ပျော် အောင်ကြိုးစားနေရတာကိုက သေချင်လောက်အောင် ပင်ပန်းခဲ့မှန်း ဇာနည်ကောင်းကောင်းကြီး သိလိုက်ရတယ်။

မနက်အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ်ခါနီး တိပ်ကိုဆွဲခွာလိုက်တော့ ငြိမ်းခနဲမြည်ပြီး မွေးညင်းတွေ အမြစ်ကကျွတ်ထွက်လာလို့ နာကျင်ရ တဲ့ ဒုက္ခကလည်း အချို့ကြီးဆိုတော့ ဒီအစီအစဉ်လည်း သိပ်မဟုတ် သေးဘူးပဲ။ (ပြဿနာပဲကွာ. . ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ)

ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး အဖြေမထွက်တာကြောင့် ဇာနည် စိတ်လျော့ပြီး ဒီနေ့တစ်နေ့တာ အလုပ်ဝတ္တရားအတွက် ပြင်ဆင် လိုက်ပါတယ်။

ဒီမနက် ပန်းရန်ဆရာကျော်နီထူးနဲ့ ဓမ္မာရုံထိပ်က သမလက်

ဆက်ရည်ဆိုင်မှာ ရှစ်နာရီလောက်ဆုံဖို့ ချိန်းထားတဲ့အတွက် ဆိုင် ဘက်ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်လာခဲ့တယ်။

“ဒီ. . ဒီမှာ. . ”

ညကအိပ်ရေးပျက်တာရော အလုပ်ကိစ္စ ခေါင်းထဲရောက် နေတာပါပေါင်းပြီး တင့်တင့်လျှောက်လာမိလို့ ခေါ်သံကြားမှပဲ ရပ်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။

(ဟိုက်. . ငါ့ရဲ့ ဂလိုင်သံလေးပါလား)

“ဟာ. . မ. . အဲ. . ဟို. . ထီး. . ထီး”

“ဟုတ်တယ်. . အခုလည်း ထီးပဲ၊ လုပ်ပါဦး မိုးရွာတော့မယ် ဒီမှာ ထီးဖွင့်လို့မရလို့”

ဒီတော့မှ ဇာနည် ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်တယ်။ ဟုတ် တာပေါ့ တိမ်တွေကိုညှိလို့. . ။ ဒီအတိုင်းဆို အပြင်မှာမဆလာဖျော် ဖို့တောင် ခပ်ခက်ခက်။

ဇာနည် ဟိုအတွေးတွေ ဒီအတွေးတွေ ရောထွေးကုန်ပြီး သူမဆီကထီးကိုယူပြီး ဖွင့်ပေးတယ်။ ထီးကလည်း တကယ့်ကိုအာဂ ထီးပါပဲ။ ဖွင့်တော့လည်း ပွင့်တော့ပွင့်ပါရဲ့။ ဒါပေမယ့် ထီးကိုင်းအ ဆစ်တွေက တင်းခဲနေလို့ ပွင့်အောင်ဖွင့်ချလိုက်ရင် ကိုင်းကျိုးရင်ကျိုး မကျိုးလည်း ထီးပိတ်သားပေါက်ပြဲတော့. . အသေအချာလေ။

အဲ့ဒါကြောင့် ဇာနည်စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ကိုင်းတွေကို တစ် ချောင်းချင်းထိုင်ရှင်း၊ ငြိနေတာရှိရင်ဖြုတ်၊ တတ်သလောက် မှတ်သ လောက်လေး အတော်ကြာအောင် လုပ်လိုက်ရပြီး ဖွင့်ကြည့်တော့

အိုခေသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိုးလေးကလည်း ပြိုးပြိုးပြောက်ပြောက် ကျလို့လာပါတယ်။

“အတော်ပဲ မိုးလည်းရွာလာပြီ၊ ကျေးဇူးတွေများနေပြီ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

“လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်တော့ တိုက်သင့်တာပေါ့၊ ဆိုင်မှာ သာသွားပြင်ရင် ထမင်းတစ်ခါကျွေးစာလောက်ကို ဖြစ်နေပြီ”

“အင်းနော် . . ဟုတ်ပါရဲ့၊ ကျွန်မ ဒီထီးကို စွန့်ပစ်သင့်ပြီ ထင်တယ်”

“ငါကတော့ ဒီထီးကိုသဘောကျတယ်”

“ဟင် . . ဘာလို့လဲ”

“သူ့ကြောင့် မင်းနဲ့ငါ သိကျွမ်းရတာလေ . . ”

“ကောင်းပြီလေ . . ကျွန်မထီးဝယ်ပြီးရင် ဒီထီးကို ရှင်ကိုပေးမယ်”

“အသက်ထက်ဆုံး သိမ်းပေးထားပါမယ်”

“ကဲ . . ကျွန်မလည်း နောက်ကျနေပြီ၊ ရှင်လည်း အဲဒါပတ်ပြီးဖျားတော့မယ် . . သွားမယ်နော်”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားတဲ့သူမကို လှမ်းဆွဲထားလိုလည်း မဖြစ်ဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ဇာနည်လည်း စိုနေတဲ့ဆံပင်တွေကို ဖွထုတ်ပစ်ပြီး ဆက်လျှောက်လာခဲ့တယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ညလုံးညစ်ခဲ့သမျှ တစ်မနက်ခင်းလေး သစ်လွင်တောက်ပခွင့်ရလိုက်တာကိုပဲ ဇာနည်ကျေနပ်ပီတိဖြစ်သွား

တယ်။ ဆိုင်ကိုရောက်တော့ ပန်းရန်ပစ္စည်းတွေနဲ့ ထိုင်စောင့်နေရှာတဲ့ကျော်နီထူးကို အားနာနာနဲ့ပဲ တောင်းပန်လိုက်ပါတယ်။

“ဆောရီး . . ကျွန်တော်နောက်ကျသွားတယ်”

“ရပါတယ်ကွာ . . ငါလည်း ပစ္စည်းတွေလိုက်ငှားနေရလို့ ခုမှရောက်တာပါ . . ညကကိစ္စရော အဆင်ပြေသွားပြီလား”

“ဗျာ! . . ”

“ငါမသိဘူးထင်လို့လား . . . ညက ဦးမြင့်အေးနဲ့လှည့်ကင်းအဖွဲ့ထဲမှာ ငါလည်းပါတယ်လေကွာ”

ဒီတော့ ဇာနည်ပင့်သက်ချပြီး လက်ဖက်ရည် လှမ်းမှာလိုက်တယ်။ ပြီးမှ . .

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီယောင်တတ်တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်း မသိတော့ပါဘူးဗျာ၊ တော်တော်ဒုက္ခပေးနေပြီ”

“လွယ်ပါတယ်ကွာ . . ”

“ဗျာ! . . ”

ဇာနည် အံ့အားသင့်သလိုမောကြည့်ပြီး . . .

“ဘယ် . . ဘယ်လိုလွယ်တာလဲ လုပ်ပါဦး”

“ငါလည်း ငယ်ငယ်က မင်းလိုပဲ၊ အိပ်ရင် . . အံ့ကြိတ်တယ်၊ ယောင်ပြီး အော်တယ်၊ အဲဒါကို ငါ့အမေက အသုဘမျက်နှာသစ်တဲ့ အုန်းသီးကိုယူပြီး ကျွေးလိုက်တာ ပျောက်သွားတယ်လေ”

“ခင် . . ခင်ဗျာ . . ”

“ဒီလိုလေကွာ . . သင်္ချိုင်းမှာ အသုဘချတော့ မြေမြှုပ်ခါနီး

၆၂ နတ်ရွာစိုး

မှာ မီးဦးတိုက်တယ်၊ ပြီးတော့ အုန်းသီးခွဲပြီးတော့ အုန်းရေကို မျက်နှာပေါ် လောင်းချပေးလိုက်တယ်၊ အဲ့ဒီမှာ အုန်းသီးခွဲခြမ်းကျန် တယ်မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါကိုစားရတာ”

“ဟာ. . ကြည့်လည်းလုပ်ပါဦးဗျာ. . ”

“ဪ. . ငါ့ကိုယ်တိုင်လက်တွေ့ပဲ. . ”

ဇာနည် အတော်လေးတွန့်ခါသွားပြီး. .

“နေပစေတော့ဗျာ. . အဲ့ဒီနည်းနဲ့တော့ မပျောက်ချင်ဘူး၊ စိတ်မသန့်ဘူး”

“အေးလေ. . ငါသိတာငါပြောတာ. . ”

အဲ့ဒီနောက်တော့စကားပြောရပ်ပြီး လက်ဖက်ရည်သောက် ကြတယ်။ ခဏကြာမှ ရော်နီထူးက. .

“စောစောက မင်းမလာခင် ဦးဇော်ဝင်းရှိန် ဒီမှာဝင်ထိုင်သွား တယ်ကွ”

“ဟုတ်လား”

“အေး. . . ညက သူမှားသွားတယ်တဲ့၊ တကယ်ဆို မင်းလို လူမျိုးကို သမက်တော်ရလည်း မဆိုးပါဘူးတဲ့”

“ဗျာ!. . ”

ပိတ်ကိုအရောင်သိုးပြီး
ချောင်ဆိုးဖပ်လိုက်တဲ့နေ့စာမှ...

အချစ်မှာ

အာရောဗလိင်းဖြစ်နေတဲ့...

မိုင်းရပ်စ်တစ်မျိုးရှိတယ်ဆိုတာ

မိခင်လိုက်ရတယ်...

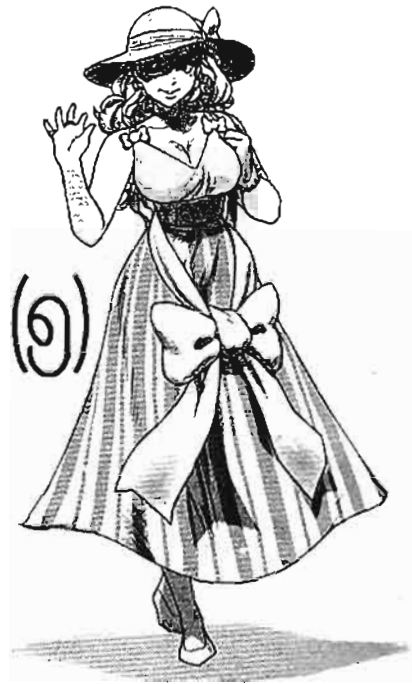
(အဲဒါကြောင့်တစ်တစ်...တစ်တစ်ချစ်လောရင်

ဖြူတာတွေမည်းတာတွေတောင်မမြင်တော့ဘူး)

အခန်း (၅)

၃နေ့ အောင်ဘာလေဖွင့်မယ့်နေ့လို့ သုံးရက်လောက်ကြို တင်ပြီးသိထားကြတဲ့အတွက် ကိုလှတင်တို့တစ်ဖွဲ့လုံး ဆိုင်အတွင်း ဘက် အလုပ်ရုံအခန်းထောင့်မှာ စုဝေးလိုက်ကြတယ်။

အောင်ဘာလေဆိုတာ လူတိုင်းသိထားကြတဲ့ သိန်းထောင့် ငါးရာထိဆုကြီးကို ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ငါးယောက်နဲ့သာ သက်ဆိုင်ပြီး လျှို့ဝှက်စွာသတ်မှတ်ထားတဲ့ အောင်ဘာလေပါ။

အဲဒီအောင်ဘာလေရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ဆုမဲကတော့
ဆိုင်က အရောင်းစာရေးမလေး ခင်မိုးမြင့်ပါပဲ။

“မဲလိပ်လုပ်တော့လေဗျာ . .”

“ဒီမှာ လုပ်ပြီးသားကွ . .”

ကိုလှတင့်က ပြောရင်း အသင့်လုပ်ထားတဲ့ မဲလိပ်ငါးလိပ်
ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်ချပေးလိုက်တယ်။

“အဲဒီထဲမှာ အောင်ဘာလေလို့ရေးထားတဲ့ မဲလိပ်တစ်လိပ်
ပါတယ် . . အဲဒါပေါက်မဲပဲ။ ကဲ . . တစ်ယောက်တစ်ခုယူကြ”

ဆိုတော့ကာ တစ်ယောက်တစ်ခု ခပ်သွက်သွက်ကောက်ယူ
လိုက်ကြတယ်။ အားလုံး ကိုယ့်မဲလိပ်ကိုယ် ကတုန်ကရင် ဖွင့်ကြည့်
ကြချိန်မှာ ကိုလှတင့်က သူ့မဲလိပ်ကိုမဖွင့်သေးဘဲ ဖွင့်ကြည့်တဲ့သူတွေ
ရဲ့မဲလိပ်ကိုပဲ အလွန်အမင်းစိုးရိမ်တဲ့မျက်လုံးမျိုးနဲ့ လှမ်းလှမ်းကြည့်ပြီး
မေးတယ် . .

“ဘယ်လိုလဲ”

“ဗလာ . .”

“အဟာ . . သွားပြီတစ်ယောက် . . မင်းကော”

“ကျွန်တော်လည်း ဗလာဗျ . .”

“လူခါး”

“ဗလာပဲ . .”

“စိုးဇော်ရော . .”

“ဗလာ . .”

“ဟေ . . ဒါ . . ဒါဆို ငါပေါက်တာပေါ့ကွ . . အဟီးဟီး”

“ဘယ်မှာလဲ . . မဲဖွင့်လေ . .”

“ဟာ . . ဖွင့်စရာလိုမလားကွ၊ မင်းတို့လေးယောက်ဗလာ

ဗလာတော့ ငါက အောင်ဘာလေပေါ့ကွ . .”

ပြောရင်း ကိုလှတင့်က သူ့မဲလိပ်ကို လုံးချေပြီးလွှင့်ပစ်
လိုက်တယ်။

“ဟင် . . ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီလူကြီး မရိုးသားဘူး”

“ဟ! . . လူကြီးကွ၊ မဟုတ်တာလုပ်ပါ့မလား”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဦးထွန်းမြင့်ဝင်လာပြီး ကိုလှတင့်လွှင့်ပစ်
လိုက်တဲ့စက္ကူလုံးလေးကို ကောက်ယူတယ်။

“မင်းတို့ ဘာတွေလုပ်နေကြတာလဲ . .”

“ဟင်! . .”

ဦးထွန်းမြင့်ကိုမြင်လိုက်ကြရလို့ အားလုံးလန့်ဖျပ်သွားကြ
ဆမယ့် ကိုလှတင့်က . .

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဆရာရဲ့၊ ညနေ လစာထုတ်ပြီးရင်
အိယာဒကာလုပ်မယ့်သူကို မဲနှိုက်နေကြတာလေ . .”

“ဟုတ်လား . . ဒါဆို ငါလည်းပါမယ်”

“ဗျာ! . .”

“ဘာဗျာလဲကွ . . ငါလည်း မဲဝင်နှိုက်မယ်လေ၊ ငါပေါက်ရင်
ငါတိုက်မှာပေါ့ကွ . . မင်းတို့ကလည်းပဲ”

“အင်း . . အဲ . . အဲဒါဆို . . မဲ . . မဲလိပ်ထပ်လုပ်ရမယ်”

“ဒါဆို ခင်မိုးမြင့်ဆိုမှာ စာရွက်နဲ့ဘောင်ပင် ကျွန်တော် သွားယူလိုက်မယ်”

ပြောပြီး လူခါးထရပ်တော့ ကိုလှတင့်ပြန်ဆွဲချတယ်။

စိုးဇော်ထယူဖို့ပြင်တာကို အောင်တင့်တို့ကဆွဲထားပြီး..

“ငါသွားလိုက်မယ်..”

“နေ.. နေ.. ငါသွားလိုက်မယ်”

“ကဲကွာ.. ငါပဲသွားလိုက်မယ်”

ကိုလှတင့်က..

“ဘယ်သူမှမသွားနဲ့.. ငါသွားပြီး အဲဒီမှာ ငါပဲ မဲလိပ်အပြီး လုပ်လာခဲ့မယ်”

“ဟာ.. ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ..”

ငါးယောက်သား သူသွားမယ် ငါသွားမယ်နဲ့ လုနေကြလို့ ဦးထွန်းမြင့်က..

“ကဲ.. ဘယ်သူမှမသွားနဲ့..”

အဲသလိုပြောပြီး ဦးထွန်းမြင့်က အချောသတ်လက်စ ဗီရို တစ်လုံးရဲ့နောက်ကျောဘက် ဝင်သွားတယ်။ ခဏကြာတော့ ပြန် ထွက်လာပြီး..

“ကဲ... ဟောဒီ ဗီရိုနောက်ကျောမှာ နံပါတ်တစ်ကနေ ခြောက်အထိ အစဉ်လိုက်ရေးထားတယ်၊ နံပါတ်စဉ်ခြောက်လုံးထဲမှာ တစ်လုံးကိုဝိုင်းထားတယ်၊ အဲဒီဝိုင်းထားတဲ့ဂဏန်းက ပေါက်မဲပဲ၊ အဲဒီတော့ မင်းတို့ကြိုက်တဲ့ဂဏန်းကို ပါးစပ်ကအော်ပြီး ရွေးကြ။

ငါက နောက်ဆုံးကျန်တဲ့နံပါတ်ကို ယူမယ်.. ကဲ.. စ”

စဆိုတော့လည်း အားလုံး မအီမလည်နဲ့စလိုက်ကြပါတယ်။

“ခြောက်..”

“ငါး..”

“တစ်..”

“နှစ်..”

“လေး..”

“အိုခေ.. ဒါဆို ငါက နောက်ဆုံးလက်ကျန်နံပါတ် သုံးပေါ့၊ အဟတ်ဟတ်.. ကဲ အောင်ဘာလေကို ကိုယ့်ဘာသာထကြည့်ကြ ပေတော့ဟေ့.. ငါကတော့ ခံတွင်းရှင်းထားလိုက်တော့မယ်.. အဟေးဟေး.. ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါတော့ လှတင့်ကံမကောင်းဘူး ကွ..”

“ဗျာ!.. ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီမှာလေ.. မင်းစောစောက မဲဖွင့်တုန်းက မင်းလွတ်ပစ် လိုက်တဲ့မဲလိပ်က ဗလာမဲမဟုတ်လား၊ အခုဖွင့်တဲ့မဲမှာတော့ မင်းက ကံထူးရှင်ကွ၊ မင်းယူလိုက်တဲ့ နံပါတ်ခြောက်ကို ဝိုင်းထားတယ်၊ သွား ကြည့်လိုက်.. ဟားဟားဟားဟား”

ဦးထွန်းမြင့် အော်ဟစ်ရယ်မောပြီး အခန်းထဲကထွက်သွားမှ လူခါးတို့အုပ်စု ကိုလှတင့်ဘေးနား ဝိုင်းလာပြီး..

“ခင်ဗျား လူလည်လုပ်တာလား”

“ဘာကိုလဲ”

လူခါးက ဦးထွန်းမြင့်ပစ်ချသွားတဲ့ စက္ကူလုံးကို ဖြေပြပြီး..

“မြင့်လား.. ခင်ဗျားလွှင့်ပစ်လိုက်တဲ့ မဲလိပ်မှာလည်း ဗလာ

ပဲ.. ၊ ဟင်.. ဒါနဲ့များ အောင်ဘာလေးလေးဘာလေးနဲ့”

“အေးလေ.. ပြောတော့.. လူကြီး လုပ်ပါ့မလားတဲ့”

“အဟဲဟဲ.. လစ်မလားလို့ လုပ်ကြည့်တာပါကွာ၊ မလစ်
တော့လည်း တစ်ကပြန်စကြတာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ဒီမဲကတော့ အမှန်အကန်ပဲ၊ ခင်ဗျားလစာ
အဖြုတ်ကို သောက်ပစ်မယ်”

“ဟာ.. ဟေ့.. ဟေ့.. ”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

နိမ့်ကျသွားတဲ့ အောက်ခံကြမ်းပြင်ကို ထုထောင်းချေမွပြီး

အသစ်ပြန်လောင်းနေလို့ လောလောဆယ် သူ့အလုပ်တာဝန်မရှိ
သေးသော်လည်း ဂျော်နီထူးတစ်ယောက်တည်း လုပ်ကိုင်နေတော့
သူလည်းဒီအတိုင်းကြည့်နေရတာ ပျင်းတာနဲ့ ဝင်ကူပြီးလုပ်ပေးတယ်။

“ရတယ်.. ဇာနည်.. ဒါ ငါလုပ်နေကျပဲ.. ”

“ပြဿနာမရှိပါဘူး.. ကျွန်တော်လည်း ထိုင်ကြည့်နေရ
တာပျင်းလို့”

ကိုယ်မကျွမ်းကျင်တဲ့အလုပ်ဆိုတော့ ဘေးကနေ လုပ်အား
တူပေးတာပါ။ အုတ်ခဲကျိုးဝိုင်းထောင်း၊ သဲလောင်း၊ ရေထိုး၊ ဒီ
လောက်ကလေးပါ။

“ကိုဂျော်နီထူးရော မိန်းမရှိလား”

“ရှိတာပေါ့.. ကလေးက ငါးယောက်”

“ဟာ. . မွေးလှချည်လား”

“ငါ အလုပ်မကောင်းတာလည်း ပါတာပေါ့ကွာ. . ”

“ဗျာ! . . ”

“ဒီလိုလေကွာ. . အလုပ်မကောင်းတော့ အိမ်မှာပဲခွေနေရတာမဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါကြောင့်ပါ. . ”

“အင်း. . ဒါလည်း ဗဟုသုတတစ်ခုပဲဗျာနော၊ အလုပ်မကောင်းရင် ကလေးများတတ်တယ်၊ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကောင်းအောင် ကြိုးစားမှ တော်ကာကျမယ်”

ဇာနည် တွေးတွေးဆဆနဲ့ပြောနေလို့ ဂျော်နီထူးရယ်ရင်း. .

“နောက်ထပ်ဗဟုသုတတစ်ခု ရှိသေးတယ်ကွ၊ အဲ့ဒါလည်း မှတ်ထားဦး”

“ဟုတ်လား. . ပြောပြပါဦး. . ”

ဂျော်နီထူးက သဲထည့်သယ်နေတဲ့ မဆလာဒယ်အိုးကိုပစ်ချပြီး ဆေးပေါ့လိပ်မီးညှိမယ်လုပ်တော့ ဇာနည် ရေပိုက်ပစ်ချပြီး. .

“အစ်ကို ကျွန်တော်တို့ အပြင်ထွက်ရင်ကောင်းမယ်ဗျ”

“ဟေ. . ဘာဖြစ်လို့”

“ဒါ ဘယ်သူ့အခန်းဖြစ်မှန်းတော့မသိပေမယ့် အိမ်ခန်းထဲ ဖြစ်နေလို့ ဆေးလိပ်ကို အပြင်ထွက်သောက်တာပဲကောင်းလိမ့်မယ်”

“အေးလေ. . ဒါဆိုလည်းထွက်တာပေါ့၊ ဪ. . ရေ. ရေ ပိုက်ပိတ်ခဲ့ဦးဟ”

“ဟာ. . ဟုတ်သားပဲ”

အဲ့ဒီနောက် နှစ်ယောက်သား ခြံထဲဆင်းထိုင်ကြတယ်။

အလိုက်သိတဲ့ အိမ်ဖော်မတူးကလည်း ကော်ဖီဖျော်ပြီး လာချပေးတာကြောင့် အမောဖြေရင်းလေပစ်ရတာ အတော်ပြည့်စုံသွားတယ်။

“ဒီလိုကွ ဇာနည်ရ၊ တစ်နေ့. . ငါ ရန်ကင်းမှာအလုပ်တစ်ခုလက်ခံထားလို့ ငါနဲ့လိုက်မယ့် ပန်းရန်လူကြမ်းအဖွဲ့ကိုစောင့်ရင်း အဝင်းဆိုင်မှာ ခဏဝင်ထိုင်မိတယ်ကွ၊

အဝင်းဆိုင်ဆိုတာ အခုမင်းငှားနေတဲ့အိမ်ခန်းရဲ့ ဗျက်စောင်းထိုးက ကုန်စုံဆိုင်လေကွာ၊ သူ့ယောက်ျားအောင်အောင်က လေးဘီးကားနဲ့ ရေသန့်လိုက်ပို့တယ်”

“ဪ. . သိပြီ၊ ဘလက်အန်ဂိုက် ရှေ့တည့်တည့်က”

“ဘာ. . ဘယ်လို”

“ဟိုလေ. . အဲ့ဒီဆိုင်ရှေ့ကနှစ်ခန်းတွဲအိမ်က တစ်ခန်းမှာ တရုတ်မိသားစုငှားနေပြီး တစ်ခန်းက ကုလားမိသားစုလေ၊ အဲ့ဒါကို တေဇာတို့ဂုတ်ထိတို့ညီအစ်ကိုက ဘလက်အန်ဂိုက်ဆိုပြီး ကင်ပွန်းတပ်ခေါ်လို့ အဲ့ဒီနာမည်တွင်နေတာ. . ”

“ဪ. . ဪ. . ဒီလိုလား၊ အေး. . ဟုတ်တယ် အဲ့ဒီရှေ့ကဆိုင်ပဲကွ. . ၊ အဲ့ဒီဆိုင်ကြောင့် ငါ့ဘဝကြီး ပြောင်းပြန်စီးတဲ့ မြစ်တစ်စင်း ဖြစ်သွားတာပေါ့ကွာ”

“ဟုတ်လား. . တောင်ကျရေနဲ့သာဆုံရင် လှိုင်းတော်တော် ကြီးမှာပဲ”

“ဘယ်ကမလဲကွာ၊ ကမ်းပါးပါပြီတာငါ့ကောင်ရဲ့..”

“အင်း.. ပြောပါဦး”

“အဲဒီနေ့က ငါ လူကြမ်းတွေစောင့်ရင်း အဝင်းဆိုင်မှာ ဆေးလိပ်ဝယ်ပြီး ထိုင်သောက်နေတဲ့အချိန်ကွ.. ဆိုင်ထဲကို အသက်ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရှိမယ့် လူကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။

သူ့ပုံစံက လူရိုးလူအကြီးဆိုတာ မြင်ရုံနဲ့သိတယ်။ စက်မှု(၁)ကထုတ်တဲ့ သဘက်စောင်ထည်ကို ခေါင်းပေါင်းပြီး ကော်လံကတုံးညီညစ်ညစ်နဲ့ ပုဆိုးကွက်တုံးကြီးကို ခပ်တိုတိုဝတ်လို့ပေါ့ကွာ။ အဲ.. ဖောင်းကားနေတဲ့ လွယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးလည်း လွယ်ထားသေးသကဲ့”

ရော်နီထူးက စကားဖြတ်ပြီး ဆိုင်းဘုတ်မီးလောင်စပြုနေတဲ့ ဆေးပေါလိပ်တိုကို တစ်ဖွာအမိအရ ဖွာလိုက်တယ်။ ပြီးမှ ဆေးလိပ်တိုကို နင်းခြေရင်း ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့ကို နှာခေါင်းရောပါးစပ်ထဲကပါ တစ်ပြိုင်တည်း ထုတ်လွှတ်လိုက်ပါတယ်။

မီးခိုးတွေမကုန်ခင်မှာပဲ စကားဆက်ပြောတယ်။

“သူက ဖုန်းဆက်လို့ရမလားဆိုတော့.. ငါလည်း ရတယ်အဘ ဆက်ဆိုပြီး ဖုန်းနံဘေးကနေ ရွှေ့ပြီးထိုင်လိုက်တယ်။

အဲဒီအဘကလည်း ဖုန်းဆက်တာပေါ့ကွာ။ ဖုန်းတစ်ခါခေါ်လိုက်.. ‘အေးအေး.. တူမကြီးရေ ကျေးဇူးပါပဲ’လို့ ပြန်ပြောပြီး ချထားလိုက်။ ခဏကြာပြန်ခေါ်လိုက်.. ‘အေး.. အေး.. တူမရေ ကျေးဇူးပဲကွယ်’ဆိုပြီး ပြန်ချထားလိုက်နဲ့ ငါးခါလောက်ဖြစ်လာတော့

အဲဒီလူကြီးက.. ‘အေး.. အေး.. တူမကြီးရယ် ဦးလေးကိုဒီတစ်ခါ ဦးလေးအလှည့်ရောက်အောင် ကူညီပါလား’လို့ပြောရင်း ဖုန်းခွက်ကို ကြည့်ပြီး ပြန်ချထားလိုက်တယ်။

ခြောက်ခါမြောက်ပြန်ခေါ်တော့ သူစိတ်မရှည်တဲ့အသံနဲ့ ဘာပြောလဲဆိုတော့.. ‘တော်တော့ တူမကြီး၊ မင်းတို့ငါ့ကို တောသားဆိုပြီး ဘေးဖယ်ထားတာတော့ မကောင်းဘူးဟေ့’ လို့အော်ပြီး ဖုန်းချပစ်လိုက်တယ်..

ကဲ.. ဖုန်းမီးဘယ်လောက်ကျသလဲဟေ့ လို့လှမ်းမေးတော့ အဝင်းက ဈေးရောင်းရင်း လှမ်းပြောတယ်။ ‘ခြောက်ကောဆိုတော့ ခြောက်ရာအဘ’ တဲ့၊ ဆိုတော့.. လူကြီးက ပိုက်ဆံထုတ်ပေးရင်း ညည်းတယ်ကွ။ ‘မင်း တို့ရန်ကုန်မှာ ဖုန်းဆက်ရတာဟန်ပါဘူးကွာ၊ ဘယ်ပြောချင်တာ တစ်လုံးမှမပြောရပဲ ခြောက်ရာကုန်တယ်’ တဲ့..

အဲဒီမှာ ငါသဘောပေါက်ပြီး သူ့နံပါတ်ကိုပြန်နှိပ်ခေါ်ကြည့်တော့ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား.. ဖုန်းထဲထည့်ထားတဲ့ အသံလေး ‘လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသောဖုန်းမှာ မအားသေးပါရှင်.. ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ပြန်လည်ခေါ်ဆိုပါရှင်..’ ဆိုတာလေ။

အေး.. အဲဒါကို ဘိုးတော်က တူမကြီးရေ.. ကျေးဇူးပဲလုပ်နေလို့ အဝင်းကလည်း ဖုန်းရတယ်မှတ်ပြီး ခြောက်ကောတောင် ဆော့ပြီဆိုပြီး လုပ်ချလိုက်တာ”

“ဟင်.. အဲဒါနဲ့ အစ်ကိုဘာပြောလိုက်လဲ”

“ပြောရတာပေါ့ကွာ.. ဟဲ့.. အဝင်း၊ ဒါက ဒီလိုဒီအ

ကြောင်းပဲ.. ပိုက်ဆံပြန်ပေးလိုက်ဆိုတော့မှ ဘိုးတော်ဝမ်းသာသွားတာ၊ အဝင်းက ငါ့ကိုသောက်မြင်ကပ်ပေမယ့် ဘိုးတော်က ငါ့ကိုကျေးဇူးတင်သွားသကဲ့.. အကူအညီလည်းတောင်းတယ်။

‘ကျေးဇူးပဲတူမောင်ရယ်’ တဲ့ ‘ရန်ကုန်မှာ ဒီလိုရိုးသားဖြူစင်ပြီး ကူညီတတ်တဲ့လူဟာ အင်မတန်ရှားပါတယ်’ တဲ့ ‘ဦးလေးနာမည်က ဦးတင်မောင်ပါ’ တဲ့ ‘လာရင်းကိစ္စက ဟေးဝေးအထည်ချုပ်မှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သမီးဆီကိုလိုက်လာတာပါ’ တဲ့။

သူ့သမီးနာမည်က တင်တင်ခိုင်တဲ့၊ အခု သမီးဆီလိုက်လာတာ နေရာရောက်အောင်မသွားတတ်ဘဲ မျက်စိလည်နေလို့ ပေးထားတဲ့ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ခေါ်ပြီး ဆက်သွယ်ကြည့်တာပါတဲ့၊ ကူညီနိုင်ရင်ကူညီပါဆိုတော့ ငါလည်း သနားတာနဲ့ ကူညီလိုက်မိတယ်ဟ၊

အလုပ်တော့ပျက်တာပေါ့၊ အထည်ချုပ်စက်ရုံက ဟိုဘက်စီမံကိန်း(၁)ထဲမှာဆိုတော့ လမ်းလျှောက်ပြီးလိုက်ပို့၊ စက်ရုံအလုပ်သမားတွေ ထမင်းစားဆင်းလာအောင်စောင့်၊ နာမည်မေးပြီး သူတို့သားအဖချင်းဆုံမိအောင် လုပ်ပေးလိုက်ရတယ်”

“ဘိုးတော်ကလည်း အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်သွားမှာပဲနော်”

“တင်ပြီလားကွာ.. ခင်လည်းခင်ကုန်ကြလို့ ငါးရာငါးဆယ်နီပါတ်စကားနဲ့ပြောရရင် ဇာတ်ပေါင်းတော့.. ဦးတင်မောင်က ငါ့ယောက္ခမဖြစ်သွားပြီး တင်တင်ခိုင်က ငါ့မိန်းမဖြစ်လာတယ်။

အနှစ်ချုပ်လိုက်ရင် ရိုးရိုးသားသား မနေတတ်မထိုင်တတ်တဲ့စိတ်ကြောင့် ရေစုန်စီးတဲ့လူပျိုဘဝကနေ ရေဆန်ပြန်တဲ့အိမ်

ထောင်သည်ဘဝ ရောက်သွားတယ်။

ဒါကြောင့် မင်းဗဟုသုတအဖြစ်နဲ့ သင်ခန်းစာယူချင်ရင် အာမချောင်နဲ့၊ နေရာတကာဝင်မပါနဲ့၊ မြင်းအလုပ်မြင်းလုပ်၊ ခွေးအလုပ်ခွေးလုပ်၊ ကိုယ့်အတွက်ကိုယ်လုပ်ချင်ရင် ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ကွာ.. အဲ့ဒါပဲ”

“ဟား.. ဟား.. ဟား.. မဆိုးဘူးပဲ၊ အိုခေ.. ကျွန်တော်တို့အလုပ်ကလေး ပြန်စလိုက်ကြရအောင်”

“အေး.. အေး.. အခုက ငါ့အလုပ်ပဲကျန်တော့တယ်၊ မဆလာဖော်လောင်းပြီး အချောကိုင်ရုံဆိုတော့ မင်းနားလိုက်ပါကွာ၊ ငါ့အလုပ်ကိုမင်းကူတာ ကျေးဇူးလည်းတင် အားလည်းနာတယ်ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့.. အစ်ကို၊ နားလည်း အစ်ကိုအလုပ်ဘေးနားထိုင်နားမှပဲကောင်းမှာလေ..”

အဲ့ဒီနောက် နှစ်ယောက်သား ကော်ဖီခွက်ကလေးတွေ ယူမော့ကြပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာကြတယ်။ ဒီနေ့က ဒေါ်သီတာအပြင် သွားနေတာမို့လို့ အိမ်ဖော်မတူးတစ်ယောက်တည်းပဲ အိမ်မှာရှိနေတဲ့ အတွက် အလုပ်လုပ်ရတာ စိတ်ပေါ့ပေါ့လူပေါ့ပေါ့ပဲ။

ဒေါ်သီတာရှိလည်း ဘာမှတင်းကျပ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ကိုယ့်အလုပ်ရှင်မျက်စိရှေ့မှာ လုပ်ရကိုင်ရတာဆိုတော့ နည်းနည်းစိတ်ကျဉ်းကျပ်တယ် မဟုတ်လား။ အဲ့ဒါပါ.. .။

သူမတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ခန်ပဲဖြစ်သွားပြီး အသံကြားရာဘက်
ဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ အသံက အိပ်ခန်းအတွင်းဘက် ခပ်နိမ့်နိမ့်
လောက်ဆီက ပေါ်ထွက်လာတာကြောင့် ရှာကြည့်ပေမယ့် မတွေ့
ဘူးလေ။

ဒါပေမယ့် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့အသံဆိုတာ သေချာ
နေတော့ သူမ ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်လာပြီး အခန်းထဲကပြန်ထွက်ဖို့
ခြေလှမ်းကို အသာဆုတ်လှမ်းလိုက်တယ်။

“မလှုပ်နဲ့နော်”

“ဘုရား”

(ဒုက္ခပါပဲ ဘယ်သူလဲမသိဘူး)

“ဒေါ် . . ဒေါ်တူးရေ . . လာပါဦး”

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား . . သူခိုးက လူပြန်ဟစ်နေ
တယ်။ ဒါမျိုးရမလားကွ . . မင်းကိုဖမ်းပြီး ရဲစခန်းပို့ပစ်ရမယ်၊ မပြေး
နဲ့နော် မင်းပြေးလို့မလွတ်ဘူးဆိုတာ မြဲမှတ်ထား”

အဲ့ဒီအချိန်မှာ မတူး အခန်းဝဆီရောက်လာတယ်။

“ကြည်ဖြူ . . ဘာလဲဟင် . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“အ . . အခန်းထဲမှာ ဘယ်သူရှိလဲ . . လုပ်ပါဦး”

မတူးလည်း အရမ်းစိုးရိမ်သွားပြီးဝင်လာလို့ ပြင်ထားတဲ့
ကြမ်းခင်းနေရာမှာ ခြေရာက အခွက်လိုက်ကျန်ခဲ့တယ်။

“အလုပ်သမားတွေ ပြန်သွားကြပြီလေ . . ဘယ်သူရှိလို့လဲ”

“အော် . . အော်သံကြီးကြားနေတယ်”

“မေမေရေ . . သမီး ပြန်ရောက်ပြီ”

“ဪ . . ကြည်ဖြူ။ အစ်မပြန်မရောက်သေးဘူးသမီးရဲ့
မနက်ကတည်းက သမီးသွားပြီး ဆိုင်ကိစ္စရှိတယ်ဆိုပြီး သွားတာ”

မတူး မီးဖိုခန်းထဲကထွက်လာပြီး ဖြေလို့ သူမ ထွေထွေထူး
ထူး မေးမနေတော့ဘဲ သံပုရာရည်တစ်ခွက်ဖျော်ပေးဖို့ပြောပြီး သူမ
အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။

အခန်းအဝင်နေရာလောက်ကနေ ခုတင်ခြေရင်းအထိ
အောက်ခံအသစ် ပြန်ခင်းထားလို့ သူမအခန်းထဲရောက်အောင် ကပ်
သီးကပ်သပ်ပဲ ကျော်ခွဲဝင်လာခဲ့ရတယ်။

“အဲ့ဒီအချိန်မှာပဲ”

“မလှုပ်နဲ့နော် . . လုံးဝမလှုပ်နဲ့ . . ”

“ဟင်! . . ”

“ဟင်! . . ဘယ်လိုအော်သလဲ. . ”

“ဟား. . ဟား. . ဟား. . ဟား. . အော်မှာတော့ ကြောက်
တယ်ပေါ့၊ ကြောက်ရင်မပြေးနဲ့ ပြေးရင်အော်မှာပဲ. . ဟားဟား
ဟား. . ”

“ဗုဒ္ဓေါ. . ခု. . ခုတင်အောက်. . က. . ”

နှစ်ယောက်သား အထိတ်တလန့်နဲ့ ခုတင်အောက်ဆီကြည့်
နေစဉ်မှာပဲ ပျင်းကြောဆန့်သံတစ်ချက်ကြားရပြီး ခုတင်အောက်ထဲ
က တိုးထွက်လာတဲ့ဇာနည်ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့တယ်။

“ဟင်! . . ဟို. . ”

“အိုး! . . ရှင်. . ရှင်. . ”

ဇာနည်လည်း မတူးနဲ့ကြည်ဖြူခင်ကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်
ရလို့ လန့်ပြီး ခုတင်အောက်ထဲ ပြန်တိုးဝင်တယ်။ ပြီးမှ ခေါင်းပြု
ကြည့်ပြီး။

“ထီး. . ထီးမဟုတ်လား. . ဟုတ်ပါတယ်. . အဟဲဟဲဟဲ”

“ဟုတ်ဟုတ်မဟုတ်ဟုတ်. . ရှင်ထွက်စမ်းပါဦး၊ အဲဒါ ဘာ
လုပ်တာလဲ”

“အိပ်. . အိပ်ပျော်သွားတာ”

“ဘာ. . ရှင်က ဘာမို့လို့ ကျွန်မအခန်းထဲ ဝင်အိပ်တာလဲ၊
ဒေါ်တူး မသိဘူးလား. . သူဝင်လာတာ၊ ဒေါ်တူး မသိဘူးလား”

“သိတယ်ကြည်ဖြူ. . ဟို. . ”

“ဟင်. . ဒေါ်တူးသိတယ်. . ”

စကားတွေရှုပ်ကုန်တော့မှာမို့လို့ မတူး ခြေခါခါလက်ခါခါ

နဲ့. . .

“မဟုတ်ဘူး. . . ကြည်ဖြူ ဒေါ်တူးသိတယ်ဆိုတာ သူက
ဒီမှာ အခန်းပြင်နေတဲ့ အလုပ်သမားလေ၊ စောစောကပြန်တော့မယ်
ဆို နှုတ်ဆက်သွားတုန်းက ဒေါ်တူးမီးဖိုခန်းထဲရောက်နေလို့ တစ်
ယောက်ကျန်နေတာကို မသိလိုက်ဘူးဖြစ်သွားတာ”

ဇာနည်ကတော့ ဘာပြောရမှန်းကိုမသိတော့လို့ ခေါင်းငုံ့
ထားပြီး သူမရဲ့သံသယမျက်လုံးတွေအောက်မှာ ငြိမ်ဝပ်ထားလိုက်
တယ်။ ခုလိုအခြေအနေမျိုးရောက်မှတော့ ကျွန်တော်ရိုးသားပါတယ်
ဘာလို့ပြောလည်း အပိုမဟုတ်လား။ ဘယ်လိုပဲတွေးတွေး မရိုးသား
တဲ့ပုံ ပေါက်နေပြီတိုး။

“ကဲ. . ရှင်ဘာပြောချင်သေးလဲ. . ”

ဇာနည် မျက်နှာသေလေးနဲ့ပဲ ခေါင်းခါပြလိုက်တယ်။

ဒါကိုကြည်ဖြူခင်က. .

“ဟင်. . ဒီလိုရူးချင်ယောင်ဆောင်လို့တော့ မရဘူးလေ၊ ရှင်
တစ်ခုခုပြောပါ”

“ဟုတ်သားပဲ. . မောင်ဇာနည်၊ မင်း. . ဒါဘာလုပ်တာလဲ”
ဆိုတော့ ဇာနည် ပင့်သက်ရှိက်သွင်းပြီး. .

“ကျွန်တော်လည်း ပြောချင်ပါတယ်၊ ညကမအိပ်ရလို့ အခု
အိပ်ပျော်သွားတာပါ ဘာစိတ်နဲ့မှ မဟုတ်ပါဘူး. . ရိုးရိုးသားသားပါ
လို့. . ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုတွေးတွေး မရိုးသားဘူးဆိုတဲ့ အကြံပဲထွက်

၁၂ နတ်ရွာမိုး

နေတာမို့လို့ ကျွန်တော်ဘာကိုမှ မပြောချင်တော့တာပါ။ . ”

“ဟုတ်လား. . ရှင်ဒီလိုသိထားရင် ပြီးတာပါပဲ၊ သွားတော့”

ဇာနည် ရှက်မွန်နေတဲ့မျက်နှာကိုငုံ့ချပြီး သူမတို့ရှေ့ကနေ
ခပ်သွက်သွက်ပဲ ထွက်လာခဲ့မိတယ်။

ခြံအပြင်ဘက်ရောက်မှ အသက်ပြင်းပြင်းတစ်ချက် ရှူသွင်း
ပြီး နူးချင်စိတ်ပေါက်နေတဲ့လူတစ်ယောက်လို စူးစူးဝါးဝါး မအော်မီ
အောင် အတော်ထိန်းလိုက်ရတယ်။

(ငါ့နှယ်ကွာ. . .)

အချစ်တွေဟောက်ပတ်ခြင်နေတဲ့

နုရုံးအေးခွေစိမ်းလည်း

မိလိနဲ့မိခြေစပ်ပြာခဲ့ရ

အောင်ပလေးကပြန်ရင်

ပိုင်ဆုံးလိုချင်တာ

အညှင်းဆုံးမီးပုစိန်ရသလိုမျိုး-

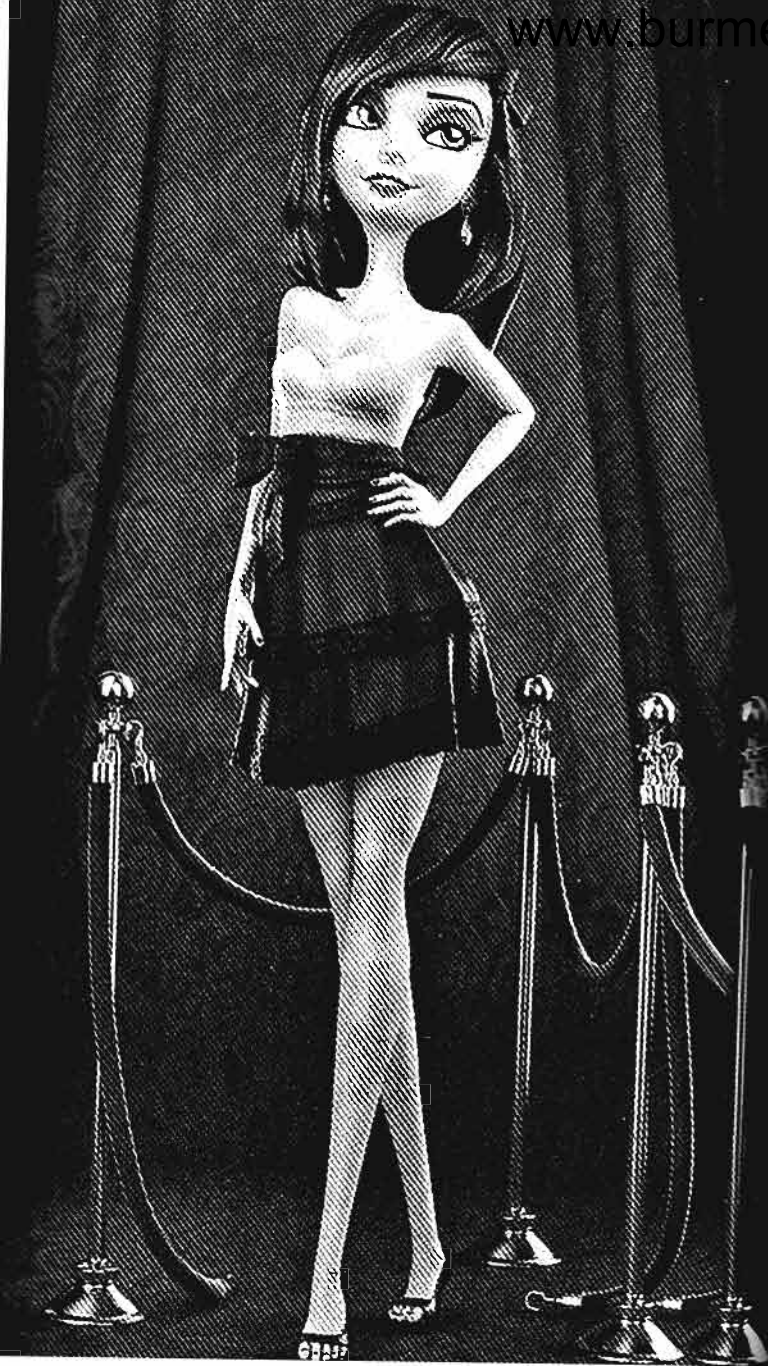
ခံတွင်းမပိုဘဲ ဟိုဘက်တိုးသွားတဲ့အတွက်-

တစ်သက်လုံးပြုတ်ကျနေတဲ့ဘဝမှာ

တစ်ခါလေးပဲချစ်ပြီး

သေစပ်လိုက်ချင်ပါရဲ့-

အခန်း (၆)

ဈေးလိုက်တိုင်း ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထမိတဲ့ မနေ့က အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ဇာနည် ဒီမနက် အလုပ်ကိစ္စသွားရမှာကို သွေးထွက်နေမိတယ်။ စိတ်ထဲမှာလည်း ရှိသမျှစည်းစိမ်နဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံး လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရတဲ့ မိလျှံနာသူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားမှုလို ပြာနှမ်းထုံအနေတာဆိုတော့...

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲ ထွက်ထိုင်နေရမလား၊ ကိုရွှေညာဆိုင်

က မီးသွေးဝယ်ပြီး အိမ်မှာရှိတဲ့ဆန်လေးပဲ ချက်ရမလားလို့ . . ဝေခွဲ
မရဖြစ်နေတုန်း တစ်ဖက်ခန်းကအေးမ ကျောင်းသွားဖို့ထွက်လာရင်း
အိမ်ရှေ့ပေါက်မှာ မျောက်မိုင်မိုင်ပြီး ထိုင်နေတဲ့သူ့ကို မျက်လုံးရွှံ့ကြီး
တွေနဲ့ လှည့်ကြည့်သွားလို့ အိမ်ရှေ့ပေါက်ကနေ မျောက်သစ်ကိုင်း
လွတ်သလို ပြုတ်ကျလုမတတ် ဖြစ်သွားတယ်။

(ဘာလဲဟ. . ဒီကောင်မလေး)

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ကို ဂျော်နီထူးရောက်လာတယ်။

“ဇာနည်. . ဟား. . ငါ့မှာတော့ ထိုင်စောင့်လိုက်ရတာကွာ”

ဒီတော့မှ ဇာနည် အိမ်ပေါက်ဝကနေ ပြေးဆင်းလာပြီး. .

“အစ်ကိုပဲသွားလိုက်တော့ဗျာ. . . ကျွန်တော် မလိုက်တော့

ဘူး”

“ဟေ. . ငါ့ကိစ္စပြီးပြီလေ. .”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလုပ်အားခကို သူတို့ပေးပါလိမ့်မယ်”

“နေပါဦး မင်းကဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟာ. . မပြောချင်တော့ပါဘူး အစ်ကိုရာ၊ အစ်ကိုလည်း

မနွေကပြန်မယ့်ဟာကို နှိုးထားခဲ့ရောပေါ့. .”

မပြောချင်ဘူးဆိုပေမယ့်လည်း ပြောရင်းက ပါးစပ်ဘရိတ်
လျောပြီး အစအဆုံးပြောဖြစ်သွားတယ်။ ဂျော်နီထူး နားထောင်ရင်း
ငိုရမလိုရယ်ရမလိုမျက်နှာနဲ့ ခေါင်းတွေကုတ်ပြီး. . .

“အေး. . ငါလည်း မင်းကိုဒေါသထွက်နေတာ”

“ဗျာ! . .”

“မဗျာနဲ့လေ. . ငါအပြင်မှာ မဆလာသွားဖျော်ပြီး မဆ
ဆာလေးတော့ ကူသယ်ခိုင်းရင် ကောင်းမယ်ဆိုပြီး အခန်းထဲဝင်လာ
တော့ မင်းမရှိတော့ဘူးလေ။

ဟာ. . ဒီကောင် ပြန်တာတောင် ငါ့ကိုနှုတ်မဆက်သွား
ဘူး ဆိုပြီးတော့ပေါ့ကွ”

“အဲ့ဒါ ကျွန်တော် ခုတင်အောက်ရောက်သွားတာဖြစ်မှာ”

“အေးလေကွာ. . ငါက ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ သိလည်း
မနှိုးဘဲနေမလား၊ ဟုတ်ပြီလေ. . အခုပြဿနာက ဘယ်လိုဖြစ်သွား
လဲ. .”

“ပြီးပြီပေါ့. . အလုပ်လည်းပြုတ်ပြီ၊ သိက္ခာလည်းကျပြီ၊ ရင်
ဘတ်ပါပွင့်သွားပြီ”

“ဟမ်! . . ရင်ဘတ်က ဘယ်လိုပွင့်တာလဲ”

ဒါတော့ပြောလို့မဖြစ်။ ဇာနည် သတိထားပြီး သူ့စကားကို
အစပြန်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။

“သံသယလေ. . သံသယကျည်ဆံ မှန်သွားတာ၊ အိပ်ဖျော်
နေတယ်လို့ပြောရင် ဘယ်သူယုံမှာလဲ၊ ဒီကောင် အကြံအစည်တော့
ရှိမယ်လို့ ဘယ်သူမတွေးဘဲနေမလဲ၊ ကဲ. . ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ၊
ပြုတ်စော်နံနေတဲ့အတူတူတော့ မျက်နှာအပူခံပြီး လိုက်မနေတော့
ပါဘူး. . ခင်ဗျားပဲလစ်တော့”

ဂျော်နီထူးလည်း စိတ်မသက်မသာနဲ့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
လုပ်ပြီး ထွက်သွားတယ်။ ဒီတော့မှ ဇာနည်လည်း ခက်ခဲတဲ့ပုဏ္ဏား

တစ်ပုဒ်ကို အဖြေထွက်အောင် တွက်နိုင်သွားသလိုမျိုး စိတ်ပေါ့လူ ပေါ့နဲ့ စာရေးဆရာကိုရွှေညာရဲ့မီးသွေးဆိုင်ထဲ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

“ဆရာရွှေညာရေ မီးသွေးတစ်ပိဿာလောက် လုပ်ပါဦး”

ကိုရွှေညာမော့ကြည့်ပြီး ပေါင်ပေါ်တင်ရေးနေပုံရတဲ့ ဖိုင် ကပ်ကိုဘေးချပြီး ဝမ်းသာအားရထလာတယ်။

“တစ်ပိဿာနော်. .”

အဲဒီနောက် လက်ထဲကဘောလံပင်ကို ပါးစပ်မှာ ကန့်လန့် တိုက်ပြီး မီးသွေးချိန်ပါတော့တယ်။ စာရေးရင်း မီးသွေးရောင်းနေတဲ့ ကိုရွှေညာရဲ့ အေးချမ်းတဲ့ဘဝကိုကြည့်ပြီး ဇာနည်အားကျသွားတယ်။ သူ့အလုပ်သဘောကိုက ဘယ်သူ့မျက်နှာမှ ကြည့်စရာမလိုဘဲ ကိုယ့် သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်ခွင့်ရနေတဲ့ အလုပ်အမျိုးအစားတွေချည်းပဲ ဆို တော့ကာ. . .

“ကိုရွှေညာတို့ဘဝကတော့ အားကျစရာပဲဗျာ. .”

“ဟေ. . ဘာကိုလဲကွ. . ဇာကြီးရ. .”

ကိုရွှေညာ မီးသွေးအိတ်လှမ်းပေးရင်း အံ့အားသင့်သလို ကြည့်တော့ ဇာနည် ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ပိုက်ဆံလေးရာပေးရင်းနဲ့. . .

“ဪ. . စာရေးတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မီးသွေးရောင်းတာပဲဖြစ် ဖြစ်၊ ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒသက်သက်အတိုင်း လုပ်ရတာပဲမဟုတ်လား”

“အင်းလေ. .”

“ကျွန်တော်တို့ကျတော့ အလုပ်ရှင်စိတ်ကွက်မှာလည်း ပူရ၊ ကိုယ့်ဆန္ဒဒီလိုရှိပေမယ့် ကိုယ့်အလုပ်ရှင်က ဟိုလိုပါဆို ဟိုအတိုင်း

လိုက်လုပ်ရတယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်နဲ့ သူများစိတ်လုပ်နေရတာမို့လို့လေ”

“ဒါက မင်းအထင်ကိုးကွ၊ လောကမှာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်ချင်သလိုလုပ်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကို အရူးတွေပဲရတယ်ကွ၊ အရူးကလွဲရင် ကျန်တာအားလုံးအတူတူပဲ. .”

“ခင်ဗျာ. .”

“ဟုတ်တယ်လေကွ. . အိပ်ချင်တဲ့နေရာအိပ်၊ စားချင်တာ ကောက်စား၊ သွားချင်သလိုသွားနေတာ အရူးပဲရှိတာ၊ အကောင်းက သွားနိုင်စားနိုင် လုပ်နိုင်မလား၊ ငါ့အလုပ်က မင်းပြောသလိုတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါလည်း ငါ့ကိုယ်နဲ့သူများစိတ်ပဲကွ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ မရွှေစာ ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲပြီး ဆိုင်ထဲဝင် လာပါတော့တယ်။

“ကိုညာ. .”

“ဗျာ!. .”

“ရှင်စကားပြောနေမှာလား အလုပ်လုပ်မှာလား. . ၊ စကား ရပ်ပြောနေမယ့်အစား ကိုယ့်စာလေးထိုင်ရေးနေရင် ပိုက်ဆံရမှာနို့ လို့လား. . ဟုတ်လား”

“မိန်းမရာ. . ငါဈေးရောင်းနေတာလေ. .”

“အပိုတွေ. . ကျွန်မ ဟိုမှာ မတရုတ်မနဲ့ စကားရပ်ပြောနေ တာ. . မြင်တယ်. . မြင်တယ်. .”

အခြေအနေမကောင်းတော့မှန်းသိလို့ ဇာနည် မီးသွေးအိတ် လေးဆွဲပြီး အသာလစ်ထွက်မယ်လုပ်တော့ ကိုရွှေညာက အသာ

လှမ်းဆွဲထားတယ်။ မရွေစာ ဈေးခြင်းတောင်းဆွဲပြီး ဆိုင်အတွင်း
ဘက် လျှောက်ဝင်သွားမှ လေသံလေးနဲ့. . ၊

“တွေ့ပြီမဟုတ်လား၊ လောကမှာ ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ်
စိတ်လွတ်လက်လွတ်လုပ်နိုင်တာ အရှုံးပဲရှိတယ်ကွ. . မှတ်ထား”

ဇာနည် သဘောပေါက်ပြီ ဆိုတဲ့အကြည့်နဲ့ ကြည့်ပြီးလေး
ပြုံးပြုံး ထွက်လာခဲ့တော့တယ်။
(ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ)

၆ ၆ ၆ ၆

“ဒါဆို ကျွန်တော်ဘယ်လိုဆောင်ရွက်ပေးရမလဲ မသိတာ
ဒီကောင့်ကို အလုပ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်ရမလား”

“ပြဿနာမရှိဘူး ဦးထွန်းမြင့်. . သူ့ကိုပြန်ခေါ်ပါ။ ယောင်
တယ်ဆိုတာ အသိစိတ်ရဲ့စွဲလမ်းမှုကို မသိစိတ်က လှုံ့ဆော်တဲ့သ
ဘောပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုလူမျိုးတွေဟာ အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့အ
တွက်မို့လို့ သစ္စာရှိပါလို့ တိုက်တွန်းစရာမလိုတဲ့သူတွေပဲ. . ”

ဒေါ်သီတာရဲ့ တည်ငြိမ်အေးဆေးလွန်းတဲ့ စကားကြောင့်
ဦးထွန်းမြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားတယ်။

ဒီနေ့ရုံးပိတ်ရက်မို့လို့ အိမ်မှာရှိနေတဲ့ ကြည်ဖြူခင်လည်း
အံ့ဩသွားတယ်လေ။ သူမအထင် မေမေအကြီးအကျယ် ဒေါ်ပွဲပြီး
တစ်ခုခုတော့ အရေးတယူလုပ်ပစ်မှာပဲပေါ့။

တကယ်တော့လည်း သူမအနေနဲ့ ရှက်စိတ်၊ ကြောက်ရွံ့စိတ်တွေနဲ့ ပြဿနာကို ပြောလို့သာပြောလိုက်ရတာ၊ ဟိုတစ်ယောက်ကို မငဲ့ညှာသလိုဖြစ်သွားရင်ဆိုတဲ့ အတွေးလေးကလည်း ရှိနေတော့ ခုလိုဆိုရင်လည်း တော်သေးတာပေါ့ဆိုတာမျိုးနဲ့ ပင့်သက်ချစ်ပါတယ်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရရင် ကားပေါ်မှာစတွေတဲ့နေ့ကတည်းက သူ့ပုံစံကို စိတ်ထဲမှာထင်းထင်းကြီး တွယ်ကပ်ပါလာခဲ့တာ မဟုတ်လား. . .

အဲ့ဒီတုန်းက ဝတ်ပုံစားပုံ ဆက်ဆံပုံကိုကြည့်ပြီး ဘယ်ကုမ္ပဏီကလဲ၊ လူရည်လူသွေးလေး သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်နဲ့မို့လို့ ပညာတတ်အသိုင်းအဝိုင်းထဲကပဲပေါ့။ ခုလိုအကြောင်းစုံသိတော့မှပဲ မေမေ့ဆိုင်ကအလုပ်သမားဖြစ်နေတာ သိရတာဆိုတော့ကား။ အင်းပေါ့. . ။

“ဒါဆို ကျွန်တော်ဆိုင်ပြန်ပြီး သူ့လိပ်စာစုံစမ်းလိုက်မယ်”

“သူက ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာလေ ဦးထွန်းမြင့်”

“ဗျာ. . ”

“အဟင်းဟင်း. . ကျွန်မလည်း ဟိုတစ်နေ့ကမှ သူပြောလို့သိတာ၊ ဒီကနေပြန်ထွက်ရင် လိုင်စင်ရုံးရေစင်ကြီးနားက သုံးခန်းတွဲအိမ်အလယ်ခန်းပဲ”

“ဟုတ်. . ဟုတ်. . ကျွန်တော်သွားခေါ်လိုက်ပါ့မယ်”

ဦးထွန်းမြင့်ထွက်သွားမှ ကြည်ဖြူခင်ထွက်လာပြီး ဆက်တီဦးမှာလာထိုင်တယ်။ အဲ့ဒီနောက် တွေးတွေးဆဆ လေသံမျိုးနဲ့။

“မေမေဆုံးဖြတ်တာ. . မစောလွန်းဘူးလားဟင်”

“ဘာကိုလဲ သမီးရဲ့. . ”

“အဲ့ဒီလူကိစ္စကိုလေ. . ”

“အဟင်းဟင်း. . . စိတ်မပူပါနဲ့သမီးရယ်၊ အားလုံးကိုနားလည်တယ်၊ ပြီးတော့. . . မောင်ဇာနည်က ဘွဲ့ရလူငယ်လေးတစ်ယောက်ပါ၊ မေမေ ဒီလောက်တော့ လူကဲခတ်မည့်သေးပါဘူး၊ ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း စုံစမ်းကြည့်ပြီးပါပြီ. . ”

“ဟင်. . မေမေကအကုန်သိနေတယ်”

“ဪကွယ်. . ကိုယ့်ဆိုင်ကအလုပ်သမားပဲဟာ၊ ဒါနဲ့ မတူးပြောတာ သမီးနဲ့လည်း သိနေကြတယ်ဆို”

ရုတ်တရက်ပြန်လှည့်လာသော မေးခွန်းကြောင့် ကြည်ဖြူခင်မျက်နှာလေး နွေးခနဲဖြစ်သွားပြီး. . .

“ဟို. . သိ. . သိတယ်ဆိုတာ ဟိုလိုကြီး ခင်နေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို. . ထီးလေ. . ဖွင့်မရပိတ်မရဖြစ်နေတဲ့ အဲ့ဒီထီးကြောင့် သူ ကူညီပေးတာလောက်ပါ. . ”

“အေးကွယ်. . အဲ့ဒီထီးကလည်း မနက်ကမှ မေမေသတိထားမိတာ၊ လဲပေးမှကောင်းမယ် ထင်တယ်၊ ဒါပေမယ့် သမီးဖေဖေခရီးမသွားခင် နောက်ဆုံးဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ထီး မဟုတ်လား”

“သမီးလည်း အဲ့ဒါကြောင့်ပေါ့. . ”

သားအမိနှစ်ယောက် စကားလည်းတိတ်၊ မျက်နှာရဲ့အချိန်တွေလည်း အံ့ညိုကာသွားတယ်။ သွားနှင့်ပြီဖြစ်တဲ့ ခင်ပွန်းသည်ရဲ့

နှစ်လည်ဆွမ်းကို အိမ်ဟောင်းမှာလုပ်ပြီး ဒီကိုပြောင်းလာတာ ဘာ
များကြားသေးလို့လဲ။

အိမ်အဟောင်းမှာမနေချင်တော့ဘူး ဆိုတာလည်း ဒီစိတ်
ပဲလေ။ ခင်ပွန်းသည်ဆုံးပြီး နှစ်တစ်ပတ်သာလည်သွားတယ် လွမ်း
ဆွတ်တမ်းတစ်တက် ကျိတ်ငိုလို့ကို အားမရနိုင်တော့လို့. . သမီးရဲ့
အနာဂတ်အတွက် ရပ်တည်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ဇွတ်ပိုင်းဖြတ်
ပြောင်း ရွှေ့ခဲ့တာမဟုတ်လား. . . ။

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ ဇာနည်နဲ့ဦးထွန်းမြင့်တို့ ရောက်လာကြ
တယ်။

“ထိုင်. . မောင်ဇာနည်. . ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ. . ”

“ဪ. . ဦးထွန်းမြင့် ခဏနားပြီးရင် ဆိုင်ကိုပြန်လိုက်ပါ
ဦး၊ ဒီနေ့ ကုန်ကြမ်းတွေလာချမယ်လို့ ကျွန်မကို ဖုန်းဆက်ထားတယ်
သိလား”

“ဟုတ်လား. . . ဒါဆို မနားတော့ဘူး မသိတာ၊ ကျွန်တော်
ပြန်တော့မယ်”

“ဦးထွန်းမြင့် ကော်ဖီသောက်သွားဦးလေ”

မီးဖိုခန်းထဲကလှမ်းပြောလိုက်တဲ့ မတူးအသံကြားတော့ ဦး
ထွန်းမြင့် ခြေလှမ်းတုန်သွားပြီး. . .

“အဲ့ဒီမှာပဲ လာသောက်တော့မယ် မတူးရေ၊ အိမ်ရှေ့ခန်း
မှာသောက်ရင် အချို့ပေါ့လို့”

ရယ်ရွန်းဖတ်ရွန်းပြောရင်း မီးဖိုခန်းဘက် ခပ်သုတ်သုတ်
သျှောက်သွားတဲ့ဦးထွန်းမြင့်ကို ဒေါ်သီတာတို့ သတိမထားပေမယ့်
ဇာနည်ကတော့ သိတယ်။ ဒါလည်း သင်ယူရမယ့် သုတတစ်မျိုးဆို
တာ နားလည်လိုက်တယ်လေ. . . ။

“ကဲ. . . ဘယ်လိုလဲ မောင်ဇာနည်၊ မနက်က ဟိုပန်းရန်
ဆရာပြောမှပဲ အဖြစ်မှန်ကိုသိရတယ်၊ မင်းမှန်တာပဲ. . အန်တိုကို
လာ ရှင်းပြပါလား”

“မှန်တာက မှားနေလို့ပါ အန်တို၊ အစကတည်းက အိပ်ကို
မအိပ်သင့်တာပါ၊ ကိုယ့်အလုပ် တာဝန်လည်းမရှိ၊ သူကလည်း မခိုင်း
တော့ ကျွန်တော်လည်း အိပ်ရေးပျက်ထားတဲ့အရှိန်နဲ့. . ”

“အိုး. . မင်းက ဘာအတွက် အိပ်ရေးကပျက်ရတာတုန်း”

“ဒါပဲ အန်တိုရေ၊ ဒီပြဿနာမျိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ၊ နောက်
ပိုင်းတော့. . . ပါးစပ်မှာ ပလာစတာကပ်ပြီးအိပ်တော့ နည်းနည်း
အန္တရာယ်ကင်းသွားတယ်”

“ဘုရားရေ. . မင်း ဒီလောက်တောင် အယောင်ဆိုးသလား
တွယ်. . ”

“တော်တော်ဆိုးပါတယ် အန်တို၊ တစ်ညတုန်းကဆို. . . ဇီး
ဇီး. . . လို့အော်မိလို့ ညကြီးသန်းခေါင် တစ်ရပ်ကွက်လုံး အုတ်အော်
သောင်းတင်းဖြစ်ကုန်တာ”

“ဟင်. . ဟိုတစ်လောက ညဘက်ကြီး မီးလန့်တဲ့ကိစ္စလား”

“ဟုတ်ကဲ့. . ”

“ဗုဒ္ဓေါ့.. လက်စသတ်တော့ မင်းလက်ချက်ကိုး၊ အဲ့ဒီညက ငါတို့မှာ အထုပ်ပိုက်ပြီး ထွက်ပဲပြေးရတော့မလို့နဲ့ လန့်ပြီးမိုးလင်းတဲ့ အထိကို အိပ်မပျော်တော့တာ.. ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ..”

“တောင်းပန်ပါတယ် အန်တီ၊ နောင် ဒါမျိုးမဖြစ်ရအောင် ဝရုစိုက်နေပါပြီ၊ ပလာစတာကပ်ရလွန်းလို့ နှုတ်ခမ်းတစ်ဝိုက်မှာ လည်း မွေးညှင်းတွေကုန်သလောက် ဖြစ်နေပါပြီ”

ကြည်ဖြူခင် ရယ်ချင်စိတ်ကိုအောင့်ထားပြီး ဆက်တီဝိုင်း ကနေ ထထွက်လာတယ်။ မီးဖိုခန်းထဲရောက်မှပဲ ဒေါ်တူးနဲ့ပေါင်းပြီး ရယ်ဖို့ပါ။

ဒါပေမယ့် မီးဖိုခန်းအဝင်ဝမှာပဲ သူမတစ်ကိုယ်လုံး တောင့် ခနဲ ဖြစ်ပြီး..

“အား!..”

“ဟဲ့!.. သမီး ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဒေါ်သီတာ အလန့်တကြားလှမ်းမေးမှ သူမ သတိရပြီး..

“ကော်.. ကော်ဖက်.. ဟင့်အင်းမဟုတ်ဘူး၊ ကော်ဖီ..

ကော်ဖီ”

အဲ့ဒီအချိန်မှာ ဦးထွန်းမြင့် ကော်ဖီခန်းနဲ့ထွက်ပေါ်လာပါ တယ်။

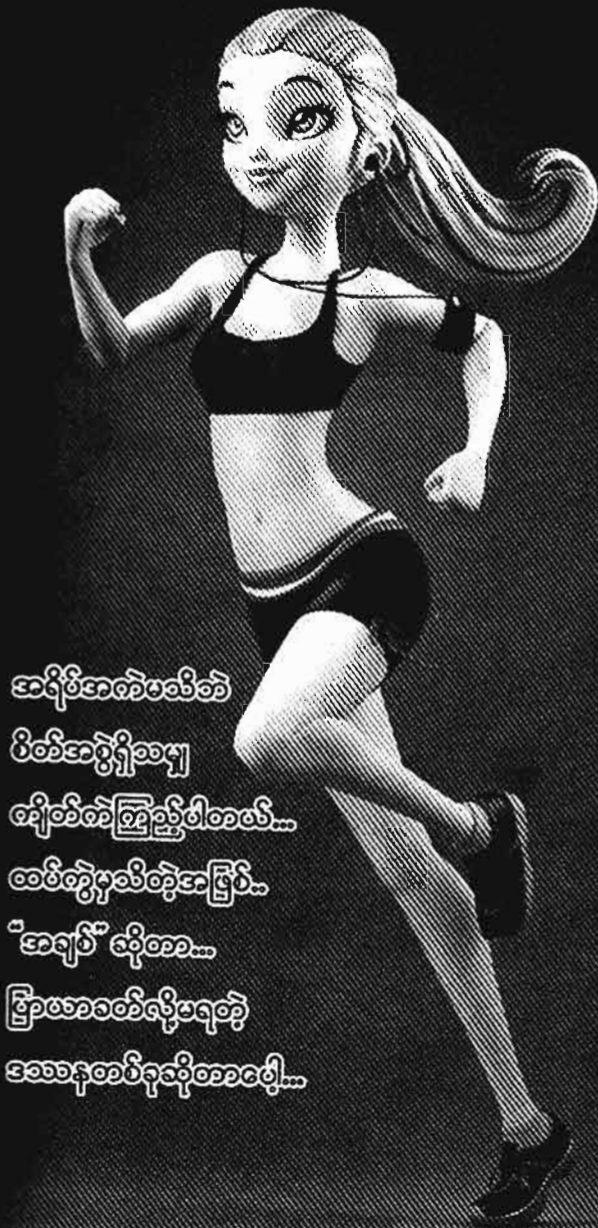
“ဘာမှမဟုတ်ဘူး မသီတာရေ၊ ကျွန်တော်ကအထွက် သူ ကအဝင်နဲ့ တိုက်မိတော့မလို့ဖြစ်သွားတာ”

“အမလေး တော်သေးတာပေါ့၊ အပူလောင်ကုန်မှဖြင့်..”

ဇာနည် ရယ်ချင်ပက်ကျိနဲ့လှမ်းကြည့်တော့ ဦးထွန်းမြင့် အံ ကြိတ်ပြတယ်လေ။

ဒါလည်း သင်ယူရမယ့်သင်ခန်းစာပဲ ထင်ပါရဲ့။

အရိပ်အကဲမသိဘဲ
ပိတ်အဖွင့်ရှိသမျှ
ချိတ်ကဲကြည့်ပါတယ်...
ထပ်ကွဲမှသိတဲ့အငြိမ်း..
“အချစ်” လိုတာ...
ခြုံဖာခတ်လို့မရတဲ့
အဆန်တစ်ခုလိုတာပေါ့...

အခန်း (၇)

အ

ဖွင့်ပြီဆိုတာနဲ့ အနည်တို့ရဲ့ပရိဘောဂဆိုင်လည်း စက်
ခွယ်လေးတစ်ခုလို စတင်ပြီးလည်ပတ်ပါတယ်။ အပြင် အရောင်ပြ
ခန်းမှာ ဖုန်၊ အမှိုက်သရိုက် ရှင်းတဲ့သူကရှင်း၊ အပြင် ပလက်ဖောင်း
အစပ်အထိ ရှိုးကွပ်မိရုံတွေ၊ စားပွဲတွေ၊ ခုံတွေ ချစ်ခင်းတဲ့သူ ခင်း
ဆွဲ...။

အနည်လည်း ရပ်ကွက်ထဲကအလုပ်ရှင်အိမ်မှာ အလုပ်ကိစ္စ

ပြီးစီးသွားလို့ ဆိုင်မှာအလုပ်ပြန်ဆင်းနေပြီလေ။

“ကိုဇာနည်..”

ခင်မိုးမြင့် လှမ်းခေါ်လိုက်တဲ့အသံမို့လို့ ဇာနည်လှည့်ကြည့်သလို ကိုလှတင့်တို့အုပ်စုလည်း လှည့်ကြည့်ကြတယ်။

ဇာနည်လျှောက်သွားတော့ အားလုံးမျက်တောင်မခတ်စတမ်း လှမ်းကြည့်ပြီးကျန်ခဲ့ကြတယ်။

“ဘာလဲ ခင်မိုးမြင့်”

ခင်မိုးမြင့်က အံ့ဆွဲထဲက စာတစ်စောင်ထုတ်ပေးပြီး..

“မနေ့က ဧည့်သည်တစ်ယောက် လာသွားတယ်။ အသက်ကြီးပိုင်းကပဲ။ ကိုဇာနည်တို့နယ်ဘက်က ထင်တယ်။ ဒီစာပေးသွားတယ်။ လူကိုယ်တိုင်တော့ အပြန်ရထားလက်မှတ် ဖြတ်ပြီးသားမို့လို့ မစောင့်တော့ဘူးတဲ့”

စာအိပ်ပေါ်က လိပ်မူထားတဲ့လက်ရေးကို ကြည့်မြင်ကတည်းက ကျောင်းကဆရာ ကိုတင်ရှိန်လက်ရေးမှန်းသိပြီး ဖွင့်ဖတ်လိုက်တယ်။

“ဆရာထိုဇာနည်”

ထွန်းထော် စာရေးလိုက်တယ်ဗျာ၊ ခပ်ဗျားအတွားအထော်ဓမ္မာထားဖြစ်နေတယ်၊ ခဏလောက်ဖြစ်ဖြစ် ပြန်ခဲ့ရင် တောင်းမယ်၊ ထွန်းထော်တို့ စာရေးပြီး ရွာထဲမှာပေးပါဆိုလို့ ရန်တန်ထက်ဓမ္မာထွန်း ထည့်ပေးလိုက်

တာဝါ။

ကျောင်းမှာတော့ ခပ်ဗျားထွက်သွားပြီးတထည်းထဲထွန်းထော်နဲ့တိုင်းရှိနေမယောက်ထဲ သွတ်ချာပါဒေါက်လည်နေတာမျိုး...၊ ခပ်ဗျားရော ရည်ခွယ်ချက်ပြည့်ရဲ့လား၊

ခပ်ဗျားအဖေနဲ့ရော တွေ့ပြီလား၊ ထွက်သွားရောက်တည်းက စာလေးတစ်စောင်တောင် ပြန်မရေးတဲ့လူ၊ တထယ်နေနိုင်တယ်..အံ့ရောပဲ၊ ကံ..အဲဒါပဲဗျာ၊ တေဖြစ်အောင် လာခဲ့ပါ..၊

ထင်ရှား

ကောင်မလေးပေးတဲ့စာကိုဖတ်ပြီး ငိုငိုသွားတဲ့ဇာနည်ကို ကြည့်ပြီး လူခါးက တီးတိုးသုံးသပ်ပြတယ်။

“ကျွန်တော် မသင်္ကာတာ မှန်နေပြီလားမသိဘူးဗျ..”

“ဘာကိုလဲ”

“ကောင်မလေးက ဇာနည်ဆို သိပ်အရေးပေးလွန်းတယ်လေ၊ အခုလည်း ဇာနည်ကကျုပ်တို့မသိအောင် စာပေးထားလို့ စာပြန်လိုက်တာပဲဖြစ်ရမယ်”

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ မင်းပြောသလို အရေးပေးတယ်ဆိုရင် ပြန်စာအဖြေက ဇာနည်ကို လဒ်မှိုင်မှိုင်စေမလားကွာ၊ အူမြူးပြီး ထခုန်မှာပေါ့”

ကိုလှတင့်ပြန်သုံးသပ်ပြတာကမှ ခြေခြေမြစ်မြစ်ရှိတာ

ကြောင့် ကျန်တဲ့သူတွေက လူခါးကို ငတုံးလိုပိုင်းကြည့်ကြတယ်။
စိုးဇော်က..

“ပြောလိုက်တိုင်း လွဲနေတဲ့အတူတူတော့ မပြောဘဲနေပါ
တော့လားလူခါးရာ..”

“မပြောရင် ပိုလွဲတယ်ကွ။ အဲဒါကြောင့် ပြောပြီးပြန်တည့်
နေရတာ”

အဲသလို တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ် ခေါင်းချင်းဆိုင်နေတဲ့အုပ်စု
နားကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကပြန်လာတဲ့ ဦးထွန်းမြင့်ရောက်လာ
တယ်။

“ဒီနေ့ ဘယ်သူ့အလှည့်လဲ”

“ငါ့အလှည့်ကွ.. ငါက နံပါတ်(၃)ပေါက်ထားတာလေ၊
မနေ့က (၂)ပြီးပြီဆိုတော့ ဒီနေ့(၃)ပေါ့ကွ။ မေးနေရသလား”

“နေဦး.. သူ့အဖေက နံပါတ်(၄)ဆိုတော့ အဲဒီမဲက ဘယ်
လိုလုပ်မှာလဲ”

“ကြားတစ်ရက်လွှတ်လိုက်ပေါ့ကွာ..”

“ဟာ.. နှမြောစရာကြီး၊ (၄)မဲကိုပြန်ရောင်းမယ်ကွာ။ ဘယ်
သူဝယ်မလဲ၊ တစ်ဝိုင်းစာအများဆုံး အကုန်ခံနိုင်တဲ့လူက အဲဒီမဲယူ
ကွာ ဘယ်နှယ့်လဲ”

“ဒါဆိုကျုပ်ယူမယ်၊ တစ်သောင်းဘိုးအကုန်ခံမယ်ဗျာ”

“ကျွန်တော်ယူမယ် သောင်းနှစ်ထောင်”

“ငါက တစ်သောင်းခွဲကွာ၊ ကဲ ဘယ်ကောင်ထပ်ထွက်ရဲ

လဲ”

“ငါထွက်တယ် နှစ်သောင်း..”

စိုးဇော် နောက်ဆုံးခေါ်လိုက်တဲ့ ငွေအမောင့်ကြောင့် ခဏ
တော့နှုတ်ဆိတ်ကုန်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ နောက်ကနေကပ်ပြီး
နားထောင်နေတဲ့ ဦးထွန်းမြင့်ကလည်းတွေးတယ်။

ဒီမဲကိစ္စက သူ့အပါအဝင် ခြောက်ယောက် နံပါတ်စဉ်မဲနှိုက်
ပြီး မဲအလှည့်အတိုင်း ဘီယာဝိုင်းဒကာခံကြေး။

တစ်တွေနှစ်တွေသောက်ပြီးပြီ ဒီနေ့သုံးနဲ့သောက်ရမယ့်
အလှည့်၊ မနက်ဖြန်ဆို လေးပေါက်ထားတဲ့သူက တိုက်ရမယ့်အလှည့်
အဲဒါကို လေးအတွက် သူ့ထက်ငါအလှအယက်ပြန်ယူပြီး ဈေးမြှင့်
တောင် ပေးနေကြသေးဆိုတော့ကွာ။

(ဪ.. သိပြီ.. ငါကခေါင်းဆောင်မို့လို့၊ လူကြီးမို့လို့ သူ
တို့ပြန်သောက်ရမှာကို အားနာပြီးပြန်ယူကြတာနေမှာ၊ ဪ..
တော်လိုက်တဲ့တပည့်တွေ.. ဘုန်းကြီးပါစေ..)

“နှစ်သောင်းနဲ့ငါးရာကွာ”

ညစ်တစ်တစ်အသံနဲ့ထွက်လာတဲ့လူခါးကြောင့် စိုးဇော် မျက်
လုံးပြူးသွားတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုလှတင့်က..

“ကဲ.. ကဲ.. လေးမဲကို ငါပဲယူလိုက်မယ်၊ ငါ နှစ်သောင်းခွဲ
အကုန်ခံပြီး တိုက်ပါ့မယ်ကွာ..”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲဗျ၊ ဒီနေ့က ကိုလှတင့်(၃)မဲနဲ့တစ်ပွဲဝင်မှာ
မနက်ဖြန်(၄)မဲအတွက်ပါ ဆက်ဝင်ရင် ကျွန်တော်တို့နာတာပေါ့ဗျ”

၁၀၄ နတ်ရွာစိုး

“ဒါဆို လိုက်ထွက်လေ. .”

“ထွက်တယ်. . သုံးသောင်းဗျာ. .”

“ဟာ. . သုံးသောင်းခွဲကွာ. .”

“လေးသောင်းဟေ့. . ကဲ. . ဘယ်ကောင် လိုက်လာမလဲ”

“ကျွန်တော်လိုက်တယ်. . ငါးသောင်း. .”

“ဟေ့. . ဟေ့. . မင်းတို့ဟာက တော်ကြတော့ကွာ၊ ဆရာ ကိုဥညာတယ်ဆိုပေမယ့် လစာပြုတ်အောင်လုပ်တာတော့ မကောင်း ဘူးဟေ့. .”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဦးထွန်းမြင့်ကို ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရ လို့ အားလုံးလန့်ဖျပ်ကုန်ပြီး ချခင်းပြီးသားတွေပြန်မပြီး အထဲပြန် သွင်းလို့သွင်းနဲ့ အင်းအင်းအဲအဲ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

“ဟ. . အဲဒါတွေက နှိုးခင်းမှာလေကွာ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဟာ. . ယောင်. . ယောင်လို့ဆရာ. . အဟဲဟဲဟဲ”

“လှတင့်. .”

“ခင်ဗျာ! . .”

“မင်းတို့အခုလုပ်နေတဲ့ကိစ္စ ငါကန့်ကွက်တယ်ကွာ၊ လေး မဲအတွက် ငါ့တာဝန်ငါယူမယ်ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ”

“အေး. . အေး. . ငါ့တပည့်တွေ တကယ်လိမ္မာကြတာပဲ ကွာ၊ အင်း. . အင်း. . မင်းတို့ပြောတဲ့အထဲမှာ သူ့အဖေဆိုတာ ဘာ လဲကွာ၊ ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

လောင်းအော် ၁၀၅

ကိုလှတင် ပြောင်နေတဲ့နဖူးမှာ မွေးညင်းလေးတွေ ထောင် ထသွားတယ်။ ဒါပေမယ့် ပါးရည်နပ်ရည်ရှိတာကြောင့်. . .

“ဟို့. . အဲဒါ. . ကျွန်တော့်အဖေကိုပြောတာပါ၊ မတော်ရ သေးတဲ့ ယောက္ခမလောင်းလေ. . ဟဲဟဲဟဲ”

“ဟုတ်လား ဘယ်မှာလဲ”

“ဪ. . သူလည်း ဧည့်သည်အဖြစ်နဲ့ လာဝိုင်းမယ်လို့ ပြောထားလို့ပါ”

“ဪ. . ဒီလိုလား၊ အေး. . အေး. . ကဲကဲ. . ကိုယ့်အ လုပ်ကိုယ်လုပ်ကြ. . ဇာနည်ရော. . မတွေ့ပါလား”

“အလုပ်ခန်းထဲမှာဆရာ”

ဦးထွန်းမြင့်ထွက်သွားမှ သူတို့ငါးယောက် ပြန်ပူးကြတယ်။ ကိုလှတင်က သက်ပြင်းမောကြီးမှုတ်ပြီး. .

“ဟူး. . ငါတော့ ပန်နတီအပေးခံရပြီ အောက်မေ့တာ တံ ကောင်းလို့. .”

“ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားအတော်လည်တဲ့လူကြီး”

“ဘာလဲကွ. .”

“လူကျွံဘောနဲ့ မှိန်းပြီးသွင်းတာလေ. .”

“အနူးမရှိပါဘူးကွာ၊ ခရာတွတ်သံ ကြားတော့လည်း. . ဟဲ ဟဲပေါ့. .”

“ဟ.. မင်းဒီနေ့မှ ဆိုင်ပြန်ဆင်းတာလေကွာ”
 အဝတ်လဲပြီးထွက်လာတဲ့ ဇာနည်ကို ဦးထွန်းမြင့် အခန်းဝ
 မှာဆုံလိုက်ရတာပါ။
 “ကျွန်တော်အရေးကြီးကိစ္စလေးရှိလို့ အန်တီနဲ့သွားတွေ့
 မလို့ပါ..”
 “ဘာ!.. မင်း ကျော်တာလား၊ ဘာကိစ္စလဲ ငါဆုံးဖြတ်မယ်”
 “နယ်မှာ ကျွန်တော်အဘွားအတော်မမာဘူးလို့ စာလူကြွ
 ရလို့ပြန်ချင်လို့”
 “ဟား.. ဒီမှာ အော်ဒါစွတ်ကျနေတာ မဖြစ်ဘူးလေ ဇာ
 နည်”
 “မဖြစ်လည်း လူသစ်ရှာဗျာ.. ကျွန်တော်ပြန်မှ ဖြစ်မယ်၊

အဘွားက ဒီလောကမှာ ကျွန်တော့်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောဆွေမျိုးပါ”
 “ကောင်းပြီလေ.. ဒါ မင်းပြောတာနော်..”
 “ဟုတ်တယ်.. အန်တီကိုလည်းပြောမှာပါ။ ဆရာနဲ့မတူး
 တိစ္ဆလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောခဲ့ပါ့မယ်”
 ဦးထွန်းမြင့် လန့်သွားတယ်။
 “ဟား.. ဟေ့ကောင် မင်းအသံကျယ်လှချည်လား၊ အဲ့ဒါ
 ပြောကြေးလေကွာ..”
 “ဒါဆို.. ဆရာလည်း ကျွန်တော်ပြန်လာအောင် စောင့်
 လေ၊ လူမရှာနဲ့ပေါ့..”
 “ဟင်း.. မင်း.. အင်း.. အေး.. ပြီးရော၊ သိပ်မကြာနဲ့
 တွာ.. ဒီမှာ အလုပ်တွေကျနေတယ်”
 “စိတ်ချ”
 ဇာနည် ပြုံးစရာထွက်လာတော့ ခင်မိုးမြင့်က...
 “ကိုဇာနည် ပြန်မှာလား”
 “အင်းလေ..”
 “စောစောက အဖေနဲ့မတူး ဘာဖြစ်တယ်”
 ဇာနည် ဦးထွန်းမြင့်ကိုလှမ်းကြည့်တော့ ဦးထွန်းမြင့်တစ်
 ယောက် မျောက်ငါးပိကိုင်မိသလို ဖြစ်နေရှာတယ်လေ။
 “ဪ.. အခု မတ်တူးတွေဈေးကျနေတယ်လေ၊ ညည်း
 အဖေကမတ်တူးစီးချင်လို့ ထိပေါက်ရင်ကောင်းမယ်တဲ့”
 “ဟွန်း.. အဲ့ဒီအဖေ မသေရုံကျန်တာကို အဲ့ဒီကားကို စိတ်

မကုန်သေးဘူးလား မသိဘူး”

“မရဘူး.. မတူးမှမတူးကို ဖြစ်နေတာ”

“ဇာနည်.. မင်းအခုပြန်မှာက ဘယ်လဲ”

ဦးထွန်းမြင့် မနေနိုင်တော့ဘဲ စကားလွှဲပြီးမောင်းထုတ်ဖို့
ရောက်လာတယ်။

“ကြို့ပင်ကောက်လေ..”

“ဘာ.. ဘယ်.. ကြို့ပင်ကောက်လဲ”

“ဟာ.. ဆရာကလည်း ဒီပြည်လမ်းအတိုင်းသွားရင်..
မင်းလှ၊ လက်ပတန်း၊ အုပ်ဖို၊ ကြို့ပင်ကောက်လေ၊ ဘာလဲ မတူးနဲ့
လိုက်ပို့မလို့လား”

သူ ရွတ်နောက်နောက်ပြောနေပေမယ့် ဦးထွန်းမြင့်မျက်နှာ
တည်သွားပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ ဖြူရော်ရော်တောင် ဖြစ်သွားတယ်။

ခဏကြာမှ...

“ငါ.. အဲဒီမြို့နာမည် မကြားချင်ဘူးကွာ၊ သွား.. သွား..
မင်းသွားတော့..”

သူ သေသေချာချာ နားမလည်လိုက်သော်လည်း ဦးထွန်း
မြင့်မျက်နှာနှင့်အသံက တကယ်အတည်ပြောနေတာဖြစ်လို့ ဇာနည်
စကားရှည်မနေတော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါတယ်။

(ပုဂ္ဂိုလ်ဘာဖြစ်သွားတာလဲ)

၂၂ ၂၂ ၂၂ ၂၂

ဦးထွန်းမြင့်နှင့်ပတ်သတ်ပြီး သူ့စိတ်ထဲမရှင်းလင်းမှုက အ
လုပ်ရှင် ဒေါ်သီတာနဲ့တွေ့မှ ပိုလို့တောင်ရှုပ်ထွေးသွားတယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ မောင်ဇာနည်.. အခု ဘယ်ကိုပြန်ရမှာ”

“ကြို့ပင်ကောက်ကိုပါ အန်တီ”

“နေပါဦး မင်းငါ့ဆီအလုပ်ဝင်တုန်းက ဒီရပ်ကွက်လိပ်စာ
နဲ့ဝင်တာလေ..”

“ဟုတ်ပါတယ်.. အမှန်တော့ ကျွန်တော့်ဇာတိက ကြို့ပင်
ကောက်မြို့နယ် သခွပ်ကုန်းကျေးရွာကပါ။ သခွပ်ကုန်းက အမေရွာ
ပါ။ အဖေက ကြို့ပင်ကောက်မြို့ကပါ..”

ကျွန်တော် ရန်ကုန်ကိုထွက်လာတဲ့ အဓိကကိစ္စက အဖေကို
လာရှာတာပါ။ ကျွန်တော်ဆယ်နှစ်သားလောက်ကတည်းက ကွဲကွာ
သွားတဲ့အဖေကို ရှာဖွေဆိုတာ သိပ်တော့မလွယ်ဘူး မဟုတ်လား..

၁၁၀

နတ်ရွာစိုး

အဲဒါကြောင့် ဒီရပ်ကွက်မှာအိမ်ငှားနေပြီး အန်တီတို့ဆိုင်မှာ အလုပ်
ဝင်လုပ်ရင်းနဲ့. . .”

တစ်ချက်ချက်လှမ်းလှမ်းကြည့်လိုက်တဲ့ ဇာနည်အကြည့်
တွေက ဒေါ်သီတာရဲ့စိတ်ပိညာဉ်ကို ဆွဲဆွဲခါလိုက်သလို ခံစားလိုက်
ရတယ်။ ဒီကောင်လေးဆီက အကြည့်တွေကို ခုသတိထားမိခြင်းက
ကြိုပင်ကောက်မြို့ဆိုတဲ့နာမည်ကြောင့်လို့ ဒေါ်သီတာဘာသာ အား
တင်းသတိပေးပြီး။

“ဒါနဲ့. . မင်းအဖေနာမည်က ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလုပ်သလဲ”

“အဖေနာမည်က ဦးခင်ဇော်ပါ. . .”

“ဟင်! . .”

လွင့်ခနဲဖြစ်သွားတဲ့ ဒေါ်သီတာအမူအရာကြောင့် ဇာနည်
အံ့အားသင့်သွားတယ်။

“အန်တီ သိလား”

“ဟို. . မသိပါဘူးကွယ်၊ အန်တီမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့
နာမည်နဲ့ တူသလားလို့ပါ၊ အလုပ်. . အလုပ်အကိုင်ကရော ဘာလုပ်
သလဲ”

“အမေပြောတာကတော့ ကြိုပင်ကောက်ဈေးထဲမှာ အ
ထည်အလိပ်ပစ္စည်းအရောင်းဆိုင် ဖွင့်တယ်၊ နောက်ပိုင်း အဖေတို့
မိသားစုတစ်စုလုံး ရန်ကုန်ပြောင်းသွားတော့ ဘာလုပ်ကိုင်ကြတယ်
ဆိုတာတော့ မသိပါဘူးခင်ဗျာ”

ဒေါ်သီတာ ပင့်သက်တစ်ချက်ခိုးရှိုက်လိုက်ပြီးမှ. . .

“မင်းအမေရော ရှိသေးလား. . .”

“ကျွန်တော်ရန်ကုန်တက်မလာခင်ဘဲ အမေဆုံးသွားပါ
တယ်၊ ရွာမှာ အဘွားတစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့တယ်၊ အခု ကျွန်တော်
သွားမှာလည်း အဘွားအတော်အသည်းအသန် ဖြစ်နေတယ်ဆိုလို့ပါ”

“အင်းလေ. . ဒါဆိုလည်း သွားလိုက်ပါ၊ သေချာနေကောင်း
အောင်ပြုစုပြီးမှ ပြန်လာခဲ့ပေါ့၊ အန်တီလုပ်ငန်း လိုအပ်ချက်အရ
လူသစ်ခေါ်ထည့်ထားလည်း မင်းပြန်လာရင် ပုံမှန်အတိုင်း ပြန်ဝင်
ပေါ့. . ဟုတ်ပြီလား”

“ကျေးဇူးပါပဲ ခင်ဗျား. . .”

“မင်းလစာ သုံးလစာကြိုယူသွား. . .”

“ဟာ! . . အန်တီ. . .”

“လူမမာအတွက်လိုအပ်မှာပါ မောင်ဇာနည်၊ နောက်ထပ်
ဆိုအပ်မယ်ဆိုရင်လည်း အန်တီဆီဖုန်းဆက်လိုက်. . .”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အန်တီ”

ဇာနည် နှုတ်ဆက်ပြီးပြန်သွားမှ ဒေါ်သီတာ သေချာသတိ
ထားပြီး လှမ်းကြည့်နေမိတယ်။ ခြေလှမ်းလှမ်းတာ၊ လမ်းလျှောက်
ဆင် ပခုံးမြင့်လျှောက်တာကအစ. . .

(ဘုရား. . ဘုရား. . မဟုတ်မှလွဲရော. .)

တစ်ခါတလေတော့လည်း
တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်ပေမယ့်..
နှစ်ချက်ခုတ်တာတောင်..
တစ်ချက်မှမပြတ်တာလည်းရှိတယ်..
မှတ်သားဖူးတာကတော့
အဲ့ဒါဟာ..
ဘဝအစိစွယ်ပါပဲ...။

အခန်း (၈)

ဗုဒ္ဓကတည်းက မျက်နှာသိပ်မကောင်းတဲ့မိခင်ကြောင့်
ဒီမနက် ကြည်ဖြူခင်ရုံးသွားဖို့ စိတ်မဖြောင့်နိုင်ဘဲ ဒေါ်တူးကို တီးတိုး
တပ်မေးတယ်။

“ဒေါ်တူး.. .”

“ဟေ!.. .”

“မေမေဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး.. . ကြည်ဖြူညကမေးကြည့်

တော့လည်း ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးချည်းပဲ ပြောနေတယ်”

“ဟင်. . ဒေါ်တူးလည်း ဘယ်လိုလုပ်သိမှာလဲ၊ အဲ. . မနေ့က ဇာနည်နဲ့စကားထိုင်ပြောပြီးကတည်းက တစ်မျိုးဖြစ်သွားတာဟဲ့ ဟုတ်တယ်. . သေချာတယ်”

“နေပါဦး အဲသလောက်ထိဖြစ်သွားရအောင် ဘာပြဿနာတွေရှိလို့လဲ”

“ဘာမှတော့မရှိဘူး ကြည်ဖြူရဲ့၊ သူခရီးသွားမယ်ဆိုလို့ လစာသုံးလစာတောင် ကြိုထုတ်ပေးလိုက်သေးတယ်”

“ခရီး. . ဟုတ်လား”

“အင်း. . သူ့အဘွား အသည်းအသန် ဖြစ်တယ်ဆိုလားပဲ ရော့. . ဒီမှာ ထမင်းချိုင့်ရပြီနော်”

“ဟုတ်. . ”

သူမ ဘာကိုမှန်းမလည်နိုင်တော့သလို. . ပင့်သက်ချဉ်း ထမင်းချိုင့်ယူကာ ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ အတွေးတစ်ခု ရလိုက်တယ်။

“မေမေ. . သမီးသွားတော့မယ်”

“အေး. . သမီး. . ခြောက်. . ဒီမှာ သမီးအတွက် မေမေထီးဝယ်ထားတယ် ဟိုထီးကို ဒီအတိုင်းပဲ သိမ်းထားလိုက်တော့ကွယ်”

“ဟုတ်. . ”

သူမအရမ်းနှစ်သက်တဲ့ မိုးပြာရောင်လေးမို့လို့ စိတ်ထဲတင်ချက်လင်းသွားပေမယ့် ငြိမ်လွန်းတဲ့ မိခင်ရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ဝေ

ဝါးသွားပုံရပြန်ပါတယ်။

(မေမေဘာဖြစ်တာလဲ)

မခင်မရှိတော့ကတည်းက သားအမိနှစ်ယောက် အပြန်အလှန် အားကိုးမှီတွယ်ပြီးနေခဲ့ရတာဆိုတော့ တစ်ယောက်ပျော်ရွှင်မှု မရှိရင် ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က အလိုလိုနာကျင်ခံစားရတာ မဟုတ်လား။

သူမ မိခင်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရင်း နာရီတကြည့်ကြည့်နဲ့ ခပ်သွက်သွက်လျှောက်လာခဲ့မိတယ်။

(ခါတိုင်းတော့ ဒီလိုအချိန်မျိုး သူနဲ့ဆုံတတ်တယ်ဆိုတော့)

မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ ခရီးဆောင်အိတ်အနက်ကို လွယ်ကြိုးရှည်ရှည်ထုတ်ပြီး စလွယ်သိုင်းလွယ်ထွက်လာတဲ့ဇာနည်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ သူမအပြေးလေးဘဲ မိအောင်လိုက်လာတယ်။

ဘေးချင်းယှဉ်မိမှ. . .

“မိလို့တော်သေးတယ်”

“ဪ. . ထီးလေး၊ ကျွန်တော် ခရီးသွားမှာကိုသိလို့ လိုက်နှုတ်ဆက်တာလား”

“အဲမာ. . မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“ဗျာ. . ဒါဖြင့်. . ”

“မေးစရာရှိလို့. . ”

“အင်း. . မေးလေ. . ”

“ရှင် နည်းနည်းအံ့ချိန်ရနိုင်မလား”

“ရပါတယ် ကားက နေ့လယ်(၁၁)နာရီမှထွက်မှာ၊ အိမ်မှာ မနေချင်တော့လို့ တမင်စောပြီးထွက်လာတာ. .”

“ဒါဆို ဆိုင်ခဏထိုင်ကြရအောင်. .”

“ဟား. . မင်္ဂလာရှိလိုက်တာဗျာ၊ အဲသလိုမျိုး ခဏခဏ အိပ်မက်မက်နေတာ၊ ခုမှပဲ တကယ်ဖြစ်တော့တယ်. . ဟဲဟဲဟဲ”

သူမဆီက မျက်စောင်းလှလှလေးကိုပါ အဆစ်ရလိုက်လို့ ဇာနည်တကယ်ပဲ အူမြူးသွားမိတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာတော့ ဒီအလှ တရားလေးနဲ့ မကြာခဏဆိုင်ထိုင်၊ မကြာခဏပဲ ချစ်ခွင့်ပန်နေခဲ့မိလို့ အိပ်မက်ယောင်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပြဿနာတောင်တက်ရသေးတယ် မဟုတ် လား။

“ဘယ်မှာထိုင်မှာလဲ”

“ဆင်တဲကြီးရှေ့မှာ ဆိုင်သစ်တစ်ဆိုင်ဖွင့်ထားတယ်၊ ထိုင်ရ တာတော်တော်စတိုင်ကျတယ်. . အဲဒီမှာထိုင်မယ်လေ”

“ဟင်း. . တောသားမို့လို့ပဲ. .”

“ဪ. . ထီးလှလှလေးရယ် တောသားလည်းလူပါပဲ”

“ကဲ. . . ကိုတောသား ကျွန်မနာမည် ကြည်ဖြူခင် ထီးလို့ မခေါ်နဲ့”

“ကြည်ဖြူခင်. . ကြည်ဖြူခင်. . ကျွတ်. . ပါးစပ်ထဲမှာ ရှင်း ပြီးသန့်သွားသလိုပဲဗျာ၊ သိပ်လိုက်ဖက်တဲ့ နာမည်လေးပေါ့၊ ကျွန် တော်က ဇာနည်ပါ. .”

“သိတယ် အပိုတွေပြောမနေနဲ့”

“အာဇာနည်နေ့မှာ မွေးတာနော်. .”

သူမ ညစ်ကျယ်ကျယ်လေး လှည့်ကြည့်ပြီးမှ မှတ်ချက်ချတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ ညည်းတွားတယ်။

“တကယ်ကို မထင်မိတာပါပဲ. . ၊ ကပ်စေးနဲ့သကြားလုံးနဲ့ ပြောင်းဖူးစေ မှားပြီးစားမိတဲ့ ကြက်တူရွေးကိုး. . ကျွတ်. . ကျွတ်”

“ဗျာ! . .”

“ဟုတ်တယ်လေ. . ကျွန်မ ရှင့်ကိုစတွေ့တုန်းက တည်ငြိမ် ခံညားမှုရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပဲလို့ ထင်ခဲ့တာ”

“ဟုတ်လား ကျွန်တော်တောင်သတိမထားမိဘူး”

“သေချာကြည်မှပဲ. . ဟင်း. .”

“သဘောကျတယ်ဆိုရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောဗျာ ခရီးသွားရင်း ရင်ခုန်ပရစေ. .”

“ဘာ. . ခုချိန်ထိ ရှင်သဘောမပေါက်သေးဘူးလား၊ ကြက် တူရွေး အာစေးမိနေလို့ နှုတ်သီးမကြွနိုင်ဘဲ ငြိမ်နေတာကို အထင် မှားမိတာ. . ရှင်းပြီလား”

“အာ. . အာ. . ဖြည်းဖြည်းတွယ်လည်း ခံရမှာပါဗျာ”

ဇာနည် အချိုကြီးမိသွားသလို ငြိမ်သွားပြီး ဆိုင်ထဲလှည့်ဝင် လိုက်တယ်။ ဆိုင်အခင်းအကျင်း သန့်ပြန်ကျယ်ဝန်းမှုက သူမကို ကျေနပ်သွားစေတာတော့ မျက်လုံးကိုကြည့်ရင်းသိတယ်။

လူနေမှုစံနစ် ပြောင်းလဲလာတာနဲ့အမျှ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဦးပွားရေးသမားတွေလည်း သူတို့ရဲ့ဗျူဟာအခင်းအကျင်းကို ဆန်း

သစ်လာစေတာပါ။ ဒါကတည်း လမ်းမတန်းလို နေရာအကွက်အကွင်းလောက်ပါပဲ။

ရပ်ကွက်ထဲမှာတော့ ဗျူဟာအဟောင်းတွေနဲ့ပဲ ဆူညံတုန်း၊ ညစ်ပတ်ပေလူးနေတုန်း၊ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ခေတ်ကြီးထဲ နှစ်နေတုန်း မို့လို့ သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ သောက်သုံးသူတစ်ယောက်လို ကျောခိုင်းပြီး အပြင်ထွက်သောက်တဲ့အလေ့ကို ရခဲ့တာလေ။

“ရှင် ဆိုင်တော့ရွေးတတ်သားပဲ”

“ကြည်ဖြူနှစ်သက်လိမ့်မယ်လို့ ကြိုတွေးပြီးရွေးထားတာ”

“ဘုရားရေ . . သူနဲ့အမြဲလာထိုင်မှာ ကျနေတာပဲ”

“တကယ်လို့များပေါ့ဗျာ . . အဲဒါပါ ကဲ . . ဘာမေးချင်တာလဲ . . မေးလေ . . ”

သူမ ကော်ဖီတစ်ခွက်လောက် ငုံ့သောက်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ . .

“မနောက ရှင်နဲ့မေမေ ဘာတွေပြောဖြစ်ကြတာလဲ”

“ဪ . . အဲဒါလား၊ ကျွန်တော်ခရီးသွားဖို့ ခွင့်ယူတဲ့ကိစ္စပါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မဟုတ်သေးဘူး . . ဘာတွေပြောခဲ့တယ်ဆိုတာ၊ ကျွန်မ အကုန်သိရမှဖြစ်မယ် . . မေမေ ရှင်ပြန်သွားကတည်းက မျက်နှာမကောင်းဘူး”

“ဗျာ! . . ဟာ . . အဲဒါဘယ်လိုကြောင့်ပါလိမ့် . . ”

ဇာနည် တကယ်ထိတ်လန့်သွားပြီး မနောကပြောဖြစ်တဲ့ အကြောင်းအရာအားလုံး မချွင်းမချန်ပြောပြလိုက်တယ်။

“ဪ . . အဲဒါကြောင့်ကိုး . . ”

“ဘယ်လိုကြည်ဖြူ . . ”

“ဖေဖေကို သတိရသွားတာပါ။ ဖေဖေက ကြုံပင်ကောက်တိုခရီးသွားရင်း ကားမှောက်ပြီးဆုံးခဲ့တာလေ၊ မသွားခင်တစ်ပတ်လောက်ကတည်းက မေမေနဲ့ ကတောက်ကဆဖြစ်ပြီး ထွက်သွားတာမို့လို့ မေမေခုချိန်ထိ ယူကျုံးမရဖြစ်နေတာ”

“ဪ . . အဲဒါကြောင့် အန်တီ ကြုံပင်ကောက်လို့ကြားလိုက်တာနဲ့ မျက်နှာပျက်သွားတာကို၊ ဆောရီး ကြည်ဖြူ ကျွန်တော် ဒီလိုအဖြစ်မှန်ကိုသာသိထားရင် ဘယ်ပြောပါမလဲ”

“ကျွန်မလည်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည်ကို သုံးလုံးပြည့်အောင်ခေါ်ပါ၊ ကြည်ဖြူဆိုတာ သိပ်ရင်းနှီးလွန်းတဲ့သူတွေပဲ ခေါ်တာ . . ”

“ဟာ . . ကျွန်တော်နဲ့လည်း အများကြီးရင်းနှီးနေပြီပဲ”

“လိုသေးတယ် . . ဒါနဲ့ . . ရှင်က ဟိုမှာ အသက်ကြီးရွယ်အိုတစ်ယောက်ထဲပစ်ထားခဲ့ပြီး ဘာလာလုပ်တာလဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အမေဟာကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တယ်ဆိုရင် အမေကိုလူဖြစ်အောင်မွေးခဲ့တဲ့အဘွားက အထူးကျေးဇူးရှင်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ယဉ်ကျေးမှုရှိတဲ့သူတိုင်း သိနေတာပဲ၊ ရှင် မသိဘူးလား”

ဇာနည် နည်းနည်းတော့ အီစလံဝေသွားပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရရဲပြီးလိုက်တယ်။

“ခုလိုပြောပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကြည်ဖြူခင်၊ တ

ကယ်တော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်. . ကျွန်တော့်ကို ရန်ကုန်ရောက်
အောင်သွားခိုင်းတာလည်း အဖွားပါပဲ။

ကျွန်တော်ဆယ်နှစ်သားလောက်ကတည်းက အဖေနဲ့အမေ
လမ်းခွဲကြပြီး အမေလည်း ကိုယ်တစ်ခြမ်းသေတဲ့ရောဂါနဲ့ နောက်
ဆုံးအချိန်အထိ နေသွားခဲ့ရတာဆိုတော့ အဲဒီအရွယ်ကတည်းက
လူကြီးဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

ကျွန်တော် ပရိဘောဂလုပ်ငန်းကို ကျွမ်းကျင်တယ်ဆိုတာ
အဲဒီအရွယ်ကတည်းက ကျောင်းတက်ရင်း အဘိုးဆီမှာ ပညာသင်ရ
တယ်။ ဆယ့်သုံးနှစ်သားလောက်မှာတော့ ကျွမ်းကျင်ကျင်ကျင်ကို
လုပ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်ဆယ်တန်းအောင်တော့ အဘိုးဆုံးလို့ အ
ဘိုးနေရာ ကျွန်တော်လူစားဝင်ပြီး ဦးစီးခဲ့တယ်။

ဘွဲ့ရပြီး ကျောင်းဆရာဖြစ်တော့လည်း အဖွားနဲ့အမေ ကျန်း
မာရေးစရိတ်အတွက် လစာတစ်ခုတည်းနဲ့မလောက်တဲ့အတွက် ဒီ
လုပ်ငန်းကိုပဲ တွဲပြီးလုပ်ကိုင်ခဲ့တာပါ။

အမေမဆုံးခင် အဖေဆီရောက်အောင်သွားပါဆိုတဲ့ စကား
ကိုမှာခဲ့တယ်။ အဘွားကိုစိတ်မချလို့ အဲဒီစကားကို မေ့ထားပေမယ့်
အဘွားကလက်မခံဘူး။

နင်တို့သားအဖ ပြန်မဆုံဘဲနဲ့တော့ ငါ ဘဝကူးမကောင်းနိုင်
ဘူးလို့ ငိုငိုရီရီနဲ့ပြောလာတော့ ကျွန်တော်လည်း ဘယ်လိုမှမတတ်
နိုင်ဘဲ အိမ်မှာရှိနေတဲ့ ကျွန်တော့်တပည့်မိသားစုဆီမှာ အဘွားကို
အပ်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာပါ”

စကားဆုံးတော့ သူမမျက်ဝန်းအကြည့်တွေ ညှို့ရိုင်းမှုနဲ့
ဇာနည်သတိထားမိလိုက်တယ်. .

“ဒါဆို ကျွန်မပြောတာလွန်သွားပြီပေါ့။ တောင်းပန်ပါတယ်
နော်”

“ရပါတယ် ကြည်ဖြူခင်”

“ဒါနဲ့ ရှင့်အဖေနဲ့ရော ဆုံပြီးပြီလားဟင်”

ဇာနည် ဖြည်းလေးစွာခေါင်းခါရင်း ဆိုင်အပြင်ဘက်ကို ဝေ
ဝေဝါးဝါး လှမ်းကြည့်တယ်။ သံသုမာလမ်းမပေါ် ပြေးလွှားနေတဲ့
ခရီးသည်တင်ကားတွေကိုကြည့်ပြီး ပြုံးလိုက်တယ်. . ပြီးမှ. .

“ရန်ကုန်မှာ လိုင်းအသစ်တွေအများကြီး ထပ်တိုးလာတာ
ပါပဲ။ ဒါလည်းလူပြည့်နေတာပဲနော်. . ကျွန်တော် ရန်ကုန်မှာ တစ်
သက်လုံးနေသွားရင်တောင် အဖေနဲ့တွေ့ပါ့မလားလို့ စဉ်းစားတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင့်မှာမျှော်လင့်ချက် ရှိပါသေးတယ် ကိုဇာ
နည်ရယ်။ ကျွန်မအတွက်တော့. . ”

အဖွားဆွတ်ပြီးခါသွားတဲ့ သူမစကားကြောင့် ဇာနည်အလွန်
တကြားလှည့်ကြည့်ပြီး စားပွဲကို လက်ဝါးနဲ့ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပုတ်
လိုက်တယ်။

“ဟေး. . ဘာတွေအားငယ်နေတာလဲ။ အန်တီလိုအမေမျိုး
က အဖေဆယ်ယောက်စာလောက် ခွန်အားကြီးတဲ့ မိခင်မျိုးကွ. .
သိရဲ့လား. . ကျွန်တော်တောင် အမေလို့ခေါ်ချင်တာ ပါစပ်တို့သား
နေတာပဲ”

www.burmeseclassic.com

ဇာနည်စကားကြောင့် အံ့ညိုနေတဲ့သူမမျက်ဝန်းတွေ လျှပ်ပြက်သလို လက်ခနဲလင်းသွားတယ်။ လူလည်လုပ်တာလို့လည်း ခံစားမိတဲ့အတွက် စိတ်ထဲဖျင်းခနဲဖြစ်သွားပေမယ့် အားငယ်ဝမ်းနည်းမှုကို တောင့်ခနဲခက်မာလာအောင် နှစ်သိမ့်ပေးတာလေးကတော့...။

“ခေါ်လို့ကတော့အသေပဲ... ကဲ... သွားကြရအောင်”

ဇာနည် ကောင်တာရှိုရာထသွားပြီး ကျသင့်ငွေရှင်းလိုက်တယ်။ အဲ့ဒီနောက် ဆိုင်ထဲကထွက်လာကြပြီး တိုင်ပင်မထားဘဲ ပလက်ဖောင်းဘေးမှာ ရပ်လိုက်ကြပါတယ်။ ဇာနည်က...

“ကျွန်တော် တစ်ခုလောက်တောင်းဆိုပါရစေ...”

“ဘာကိုလဲ...”

“ကျွန်တော် နယ်ကပြန်လာရင် ကြည်ဖြူလို့ ခေါ်ခွင့်ပေးပါ

လား”

သူမ ပြုံးပါတယ်။

အဝါရောင်ဘက်လှတဲ့ ရှက်ပြုံးလေးနဲ့...

“စဉ်းစားမယ်လေ... ရှင်ပြန်လာတော့ မေးကြည့်ပေါ့”

“အိုခေဗျာ... ခရီးသွားရင် အတွေးနဲ့ပျော်စရာလေး...”

ဇာနည်စကားမဆုံးခင်မှာပဲ ကြည်ဖြူခင်က တက္ကစီလှမ်းတားလိုက်တယ်။

“အောင်မင်္ဂလာကားဂိတ်ကို ပို့ပေးလိုက်ပါ”

ဇာနည် ကြောင်အပြီးလှည့်ကြည့်တော့...

“တက်လေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဪ... အင်း... အဲ... သွားပြီနော်”

“မြန်မြန်သွားလို့ရအောင် တက္ကစီငှားပေးလိုက်တာ၊ ဪ ကားဆရာကြီး ဒီမှာကားခ”

ကားခပေးပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါးလေး ကျောခိုင်းသွားတဲ့သူမကို ဇာနည် လေးလေးလန်လန်ကြီး လိုက်လည်ကြည့်ပြီး ကားဆရာရဲ့ အလိုက်မသိမှုနောက်ကို လည်ပင်းခေါက်ခေါက်ကြီးနဲ့ ပါလာခဲ့ရရှာတယ်။

(ငါ့နှယ်ကွာ...)

ချစ်သူဖြစ်လျှောက်သွားတာကို မြင်လိုက်ရတဲ့အချိန်မှာ...
ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်တက်သွားတယ်...။
တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ လူတစ်ယောက်က...

ဝါးလုံးပိုင်းနဲ့ ရိုက်ချပြီး ပြောသွားတယ်...။

“မိတ်လိုက်နေလို့ မင်းကိုကယ်လိုက်တာကွ...”

အခန်း (၉)

စိုး သွားရုံးပြန် ဖြတ်လျှောက်သွားတိုင်း သော့ခလောက်
တစ်လုံးရဲ့ ညည်းညူသံနဲ့ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အလယ်ခန်းလေးကို
ကြည့်ပြီး ပင့်သက်ခိုးချခဲ့ရတဲ့နေ့တွေ များလာတော့ စိတ်ထဲမှာ ဟာ
သလိုကြီးဖြစ်လာတာကို သူမ အံ့အားသင့်စွာနဲ့ပဲ မျိုချနေရတယ်။
တကယ်တော့ ခင်စရာကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက်ဆိုတာကို
သူမ မငြင်းနိုင်ပါဘူး။ ဆိုတော့လည်း သူ့အဆင်ပြေရဲ့လား၊ တစ်လ

ကျော်နေပြီ၊ ပြန်မလာတော့တာလားဆိုတဲ့ ပူပန်စိတ်ကလေးတွေနဲ့ တိတ်တဆိတ်မျှော်ခဲ့မိတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကျိုးအကြောင်းလေးတော့ ဖုန်းဆက်သင့်တာပေါ့လို့ မချင့်မရဲစိတ်နဲ့ ပြန်လာရင် ထုချေပစ်ချင်လောက်အောင် ဒေါသအကောင်ပေါက်လေးတွေ မွေးနေချိန်မှာ သူမရဲ့ကုမ္ပဏီမှာ ပြဿနာတစ်ခုကလည်း ပေါ်ပေါက်လာတယ်။

“စိတ်ပျက်တယ်မေမေရယ်. .”

“ဟဲ့. . သမီး. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မန္တလေးရုံးခွဲကို ပြောင်းရမယ်တဲ့”

“ဟင်. . သမီးသွားမလို့လား”

သူမ အလိုမပြည့်တဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ တိတ်ဆိတ်နေပြီးမှ. .

“ထွက်စာတင်လိုက်တော့မယ် မေမေရယ်၊ ဘယ်လိုတွေးတွေး အဆင်မပြေဘူး”

ဒေါ်သီတာ ခုမှပင့်သက်ချနိုင်သလို ခေါင်းလေးပါဆတ်ညိတ်ပြီး. .

“သမီးဆုံးဖြတ်နိုင်ပြီပဲ. . ကောင်းတယ်ကွယ်၊ သမီးအလုပ်ထွက်ရင် မေမေ အားကိုးစရာလေးရှိတယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“ဆိုင်မှာ ခင်မိုးမြင့်လေးက Day တက်မှာဆိုတော့ မေမေ ကိုယ်တိုင်ပဲ သွားထိုင်ရတော့မလို့ဖြစ်နေတာ အခု သမီးရှိပြီဆိုတော့”

“ဖြစ်ပါတယ် မေမေရဲ့၊ သမီးလုပ်မယ်လေ. .”

“အို. . ဝမ်းသာလိုက်တာသမီးရယ်”

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ပျော်ရွှင်နေတဲ့ မိခင်ရင်ခွင်ထဲ သူမ ခေါင်းတိုးဝင်ပြီး ပွေ့ဖက်ထားမိတယ်။

“သမီးပဲ မရင့်ကျက်သေးတာလား၊ သမီးလေ မေမေနဲ့ နေရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးတစ်ခုထဲနဲ့ အရမ်းကြောက်သွားတယ်၊ မခွဲဘူးနော်. . မေမေ”

“အဟင်းဟင်း. . . သမီးပဲ ခွဲထွက်ချင်တာလေ၊ အစကတည်းက ခင်မိုးမြင့်နေရာမှာ သမီးရှိရမှာ မဟုတ်ဘူးလား၊ ကဲ. . ပြောပါဦး. .”

“အင်းပါ မေမေရဲ့. . အခု သမီးသိပါပြီ”

ဒီလိုနဲ့ ကြည်ဖြူခင်အတွက် အပြောင်းအလဲလေးတစ်ခု ဖြစ်လာပြီး ရင်ထဲက တိတ်တဆိတ်တမ်းတနေရမှုတွေလည်း ပြေဖျောက်ခွင့်ရသွားတယ်။ ဒီနေရာမှာ မကြာသေးခင်ကာလကအထိ သူမရဲ့ ခဲသလို ဆိုင်ကအလုပ်သမားတွေလည်း သူ့နာမည်ကို တတပြီး မှော်ကြ၊ ပြောကြ၊ ဆိုကြတဲ့အသံကို ကြားနေရတာဟာ ဖြေသိမ့်စရာလေးပါ။

သူမကိုယ်တိုင်လည်း ကိုယ်မကျွမ်းကျင်သေးတဲ့ လုပ်ငန်းသဘောကို အားစိုက်သင်ယူနေရသေးတော့ ပင်ပန်းမှုနဲ့ လွမ်းစရာကို ဘေးဖယ်နိုင်ခဲ့တယ်။

တစ်နေ့ သူမဆိုင်ပိတ်ပြီးအပြန် သုံးခန်းတွဲအိမ်ရွှေ့အရောက်တော့ အမှတ်တမဲ့လှည့်အကြည့် အလယ်ခန်းလေး ဖွင့်ထား

လို့ လှိုက်ခနဲပျော်သွားပြီး မသိစိတ်လား၊ သိစိတ်ကလားဆိုတာ
မသေမချာကြီးနဲ့ အခန်းရှေ့လှေကားထိပ်ထိ ရောက်သွားတယ်။

“အာရေ. . အစ်မလေး. . ဘာကိစ္စလဲ”

“ရှုန့်! . . ”

အခန်းထဲကထွက်ပေါ်လာတဲ့ မုတ်ဆိတ်ဖွားဖွားနဲ့ ကုလား
ကြီးတစ်ယောက်ကြောင့် သူမလန့်ပြီး နောက်ဆုတ်မိသွားတယ်။

“ဟို. . ဒါ. . ဒါ ကိုဇာနည်ရဲ့အခန်း မဟုတ်လား၊ ဟုတ်ပါ
တယ်. . သူ ဒီမှာပဲနေတာ”

“အား. . ဒါတော့ ဘာဘူမသိဘူး၊ အခု ဘာဘူတို့ဇနီး
မောင်နဲ့ ငှားလိုက်ပြီ. . ”

“ဪ. . ဟုတ်. . ဟုတ်. . သွားတော့မယ်နော်”

သူမ ရုတ်ရုတ်နဲ့ သွက်သွက်ကလေးပြန်ထွက်လာပြီး ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုလည်း မကျေမနပ်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ သူပြန်ရောက်
နေတော့ရော ကိုယ်ကသွားစရာတဲ့လား။ ကိုယ်နဲ့ဘာဆိုလို့လဲ၊ ငါ့
နှလုံးဟယ်. . တကယ်ပါပဲ. . ဒီခြေထောက်တွေက အရှက်ကို နည်း
လွန်းတယ်. . ။

၆ ၆ ၆ ၆

ညနေကအဖြစ်အပျက်နဲ့ ကျိတ်ပြီးရှက်မွန်နေမိလို့ သူမ
ဤကဲ့ကဲ့ ဂင်ဘိုရီတို့ကားတောင် စိတ်မပါဘဲ ထိုင်ကြည့်သလိုဖြစ်
နေတုန်း ခြံတံခါးဝဆီက လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကြောင့်. .

“ဒေါ်တူး. . အိမ်ရှေ့မှာ ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“နော်. . နော်. . ကြည်ဖြူ၊ ဒေါ်တူးသွားကြည့်လိုက်မယ်”

ဒေါ်တူး ခြံတံခါးသော့ယူပြီးထွက်သွားချိန်မှာ ဒေါ်သီတာ
ဘုရားခန်းကနေ ထွက်လာတယ်။

“ဘာလဲ သမီး”

“မသိဘူးမေမေ. . ခြံတံခါးရှေ့မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေလို့
ဒေါ်တူးသွားကြည့်တယ်”

“ဟယ်. . ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဘယ်က. . ”

“အန်တီ. . ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ပြီ. . ”

ဧည့်ခန်းဝမှာ ဘွားခနဲပေါ်လာတဲ့ ဇာနည်ကိုကြည့်ပြီး သား
အမိနှစ်ယောက် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်ကုန်တယ်။ ကြည်ဖြူခင်
ရင်တွေ တဒိန်းဒိန်းခုန်နေတဲ့ကြားက မျက်နှာလွှဲထားလိုက်တယ်။
“ဝမ်းသာလိုက်တာ မောင်ဇာနည်ရယ်၊ အန်တီလည်း မျှော်
နေတာပါ။ လာ.. . ထိုင်.. .”

“မတူးရေ.. . ကော်ဖီလေးလုပ်ဦး၊ တို့လည်းသောက်မယ်”

“ဟုတ်.. . အစ်မ.. .”

“ဘယ်လိုလဲ.. . အဘွားရော ကျန်းမာသွားပြီလား”

“အဘွားဆုံးသွားပြီ”

“အို.. . စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကလေးရယ်၊ ဒါ.. . ဒါဖြင့်”

“ဟုတ်.. . အဘွားရဲ့ လလည်ဆွမ်းသွတ်ကိစ္စပြီးမှပဲ ကျွန်
တော်ပြန်လာခဲ့တာပါ”

မျက်နှာလွှဲထားတဲ့သူမလည်း ကြားရတဲ့စကားကြောင့် စိတ်
မကောင်းဖြစ်ပြီး ပြန်လှည့်လာတယ်။ ဇာနည်လှမ်းကြည့်ပြီး အပြုံးနဲ့
နှုတ်ဆက်လို့ မိခင်ရှေ့မှာ ကုန်ကြီးကြီးနဲ့ပဲ တုံ့ပြန်လိုက်တယ်။

မေမေသာအနားမှာမရှိရင် မြင်မြင်ချင် နားရင်းအုပ်ပစ်မိ
မလားပဲ။ ဒါပေမယ့်လည်း သူ့မှာသောကနဲ့အနေကြာပြီးမှ ပြန်လာ
ခဲ့ရတာဆိုတော့.. . သူမ တွေးရင်းသတိရပြီး.. .

“ရှင် အခုနေတဲ့အခန်းမှာ လူသစ်တွေရောက်နေပြီဆိုတာ
ရော သိပြီးပြီလား”

“ဟုတ်တယ် မောင်ဇာနည်.. . ညနေကမှ သမီးပြောလို့

အန်တီလည်းသိတာ”

“ကျွန်တော်သိခဲ့ပါပြီ.. . အိမ်ရှင်ဆီလည်း ဝင်ခဲ့ပါတယ်။
ကျွန်တော့်စာချုပ်လည်းပြည့် လူလည်းရောက်မလာလို့ နောက်လူ
တင်လိုက်တာလို့ပြောပါတယ်”

“ဒါဆို မင်းဒီညဘယ်မှာတည်းမှာလဲ”

“အခု.. . အဲဒါ အန်တီဆီလာပြီး အကူအညီတောင်းတာပါ။
ကျွန်တော် ဆိုင်မှာသွားအိပ်ချင်တယ်၊ မနက်ဖြန်မှပဲ အိမ်ငှားရှာပြီး”

“လုပ်မနေနဲ့တော့ အချိန်လည်းမရှိတော့ဘူး၊ မင်း ဒီမှာပဲ
အိပ်တော့.. .”

“ဗျာ!.. . အဲ.. . အဲဒါတော့ မဖြစ်ဘူးထင်တယ် အန်တီ”

“ဟေ.. . ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“ဟာ.. . ကျွန်တော်ညအိပ်ရင် အရမ်းယောင်တတ်တာ၊
တော်ကြာ ဒုက္ခပေးသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဆိုင်မှာမအိပ်ရလည်း
တည်းခိုခန်းမှာ သွားတည်းပါ့မယ်”

“မင်းကို ဆိုင်မှာမတည်းစေချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခရီးအ
ဝေးကြီးကနေ ပြန်လာပြီးမှ တစ်ခါပြန်ထွက်ရတာ ပင်ပန်းလွန်းလို့၊
ပြီးတော့.. . ငါ မင်းရဲ့အလုပ်ရှင်လေ၊ အန်တီက ကိုယ့်အလုပ်သမား
အပေါ် ဒီလောက်တော့ မကြည့်ရှုသင့်ဘူးလားကွယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်အန်တီ.. . အရမ်းကို အားနာမိလို့ပါ”

“အပိုတွေ.. . ကဲ ရေမိုးချိုးပြီး နားနားနေနေ၊ နေတော့၊
ဒီညတော့ ဘုရားခန်းမှာပဲအိပ်လိုက် မနက်ဖြန်မှပဲ မတူးကို အခန်း

၀၃၂ နတ်ရွာစိုး

စီစဉ်ခိုင်းလိုက်မယ်၊ မင်း အိမ်ငှားပြီးရင် ရွှေနေပေါ့ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ. .”

“မတူးရေ. . ဪ. . နေတော့ ငါပဲသွားစီစဉ်မှ ဖြစ်မှာပါ
ထိုင်ဦးနော်. .”

ဒေါ်သီတာ မီးဖိုခန်းဘက်ထွက်သွားမှ ကြည်ဖြူခင်က. .

“ရှင့်အဖေကိစ္စ အဘွားနဲ့ ဘယ်လိုအဆင်ပြေခဲ့လဲဟင်”

“အဘွားစိတ်ချမ်းသာအောင် အဖေနဲ့တွေ့ခဲ့ပြီလို့ ပြော
လိုက်တယ်၊ အခုအလုပ်လုပ်နေတာလည်း အဖေလုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်
နေတာလို့ ပြောလိုက်တော့ အဘွားကျေနပ်သွားတယ်. .”

“ကျွန်မ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“ကျွန်တော်လည်း မနည်းကိုဖြေရတာပါ ကြည်ဖြူရယ်၊
ဒါပေမယ့် ကြည်ဖြူပြောသလို မျှော်လင့်ချက်ရှိသေးတယ် မဟုတ်
လား. . ဪ. . ကြည်ဖြူကိုပြရဦးမယ်”

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

လောကီအော် ၁၇၇

ဒေါ်သီတာမီးဖိုခန်းထဲရောက်တော့ မတူးက ကော်ဖီခန်း
နဲ့ ထွက်လာတယ်။

“မတူး. . အဲ့ဒါ ခဏချဦး၊ ကောင်လေးညစာစားဖို့ တစ်ခုခု
စီစဉ်ဦး”

“ဟဲ့. . အဲဒါမှခွဲပဲ. . ဘာမှမရှိဘူး အစ်မ၊ မနက်ကျရင်
အကုန်ဝယ်ရတော့မှာ. .”

“ငါသိတယ် အဲ့ဒါကြောင့် ငါလိုက်လာတာ၊ ထမင်းရှိတယ်
မဟုတ်လား၊ အပြင်မှာ ဒီအချိန်ဘာရဦးမလဲ”

“ရလည်း ကြက်ဥ၊ ဘဲဥပဲ ရတော့မယ်. . ဆိုင်တွေတောင်
ပိတ်ကုန်ပြီလားမသိဘူး”

“ဒုက္ခပဲ. . သွားလို့ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဖြစ်တယ်. . အစ်မ၊ ဒါ မတူးတို့ ရပ်ကွက်ပဲ၊ ဆိုင်ပိတ်လည်း

နှိုးပြီးဝယ်လို့ရတယ်”

“ကဲ. . ဒါဆိုလည်း သွက်သွက်လေးလုပ်၊ ဟဲ့. . တုတ်ကလေးဘာလေး ကိုင်သွား”

“ဟုတ်. . ”

ဒေါ်သီတာရော မတူးပါ အတူထွက်လာပြီး ဆက်တီမှာ ပြန်ထိုင်တယ်။ မတူးကတော့ ကော်ဖီဗန်းချပေးပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။

“ဘယ်သူ့ဓါတ်ပုံတွေလဲ သမီး”

“သူ့ရှင်ပြုတုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ ဓါတ်ပုံတွေတဲ့၊ ဒါ သူ့အဖေ နဲ့အမေလေ၊ သူ့အဖေက ဖေဖေမျက်နှာပေါက်ကျပုံနှင့် ခပ်ဆင်ဆင် နော် မေမေ”

ဒေါ်သီတာယူကြည့်ပြီး အသက်ရှူမှားသွားတယ်။

(ဘုရားရေ. . ဒီကလေးက တကယ်ပဲဖြစ်နေပါရောလား၊ ဘုရား. . ဘုရား. .)

“မေမေ. . ”

“ဟင်. . အင်. . ဪ. . ဟဲ့. . ကော်ဖီ သောက်ကြလေကွယ်၊ ရော. . ဒီမှာ မတူးကလည်း ဗန်းလိုက်ချထားပေးခဲ့တယ်”

ဒေါ်သီတာ အချိန်မီပဲ မျက်နှာကိုပြုပြင်လိုက်နိုင်ပေမယ့် ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်ဆို့ကျင်လာမှုကိုတော့ ဟန်မဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။

“အို. . မေမေ. . မေမေ ဘာဖြစ်တာလဲဟင်. . ”

“ရင်ဘတ်ထဲ ရုတ်တရက်ထိုးအောင့်လာလို့. . ကျွတ်. . ”

ဇွတ်”

“ဖြစ်ရဲ့လား အန်တီ”

“ရတယ်. . အန်တီက ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်တယ်၊ လေပါ. . .

အကနေရင် သက်သာသွားမှာ၊ သမီး မေမေခဏသွားလွဲမယ်. . ”

“ဟုတ်. . သမီးလိုက်ပို့မယ်”

“ရတယ်. . ဒီမှာ မောင်ဇာနည်ကို ဧည့်ခံလိုက်”

ဒေါ်သီတာ အချိန်မီလေးပဲထရပ်ပြီး ကျောခိုင်းနိုင်ခဲ့တယ်။

ပြီးပြီးပြောက်ပြောက်ကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ရင်ထဲကကျွံထွက်လာတဲ့ရှိုက်သံကို သတိကြီးကြီးမားမားထိန်းချုပ်ပြီး အခန်းထဲရောက်မှ သွန်ချလိုက်တော့တယ်။

(ကိုခင်ဇော်ရေ. . . ရှင်သွားခေါ်ချင်နေတဲ့ ရှင်သားရောက်နေပြီလေ. . ကျွန်မ မပြောဘူးလား၊ ရှင်မသွားလည်း သူလိုက်လာမယ်ဆိုတာ. . အခု. . အခု. . ဟင့်. . ဟင့်. . ရှင်မတွေ့နိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့များ ကျွန်မကိုရန်လုပ်ပြီး ရှင်ထွက်သွားတယ်နော်ဟင့်. . ဟီး. . အီး. .)

၆၆၆၆၆၆

ဒီညအဖို့ ကြည်ကြည်နူးနူးလေး အိပ်ရာဝင်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် သူမ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါဘူး။ သူမ အိပ်ရင်ယောင်တတ်တယ်တဲ့... ဟိုတစ်ခါ ပါကေးခင်းကုန်းကလို ခပ်တည်တည်နဲ့ ငေါက်ငမ်းနေတာ မျိုးပဲလား။ ဒီညရော ဘာတွေယောင်ပြီး အော်နေဦးမှာလဲလို့တွေးပြီး ရယ်ချင်လာမိတယ်။ သိလည်းသိချင်တယ်လေ။

ရုံးက သူငယ်ချင်းမတစ်ယောက်ကတော့ အိပ်ရာထဲမှာ တောင် ယောင်ပြီး ဆီးသွားတာ အရမ်းကောင်းဆိုပဲတဲ့။ သူ့အိမ်က သူ့နာမည်ကို ထွေးမူယာလို့တောင်မခေါ်ဘဲ သေးမူယာလို့တောင် ခေါ်တယ်တဲ့။ အဟိဟိ... ဘယ်လိုကြောင့်များ ယောင်တတ်ကြတာလဲနော်...

သူမ တွေးရင်းက ဖေဖေလည်းယောင်တတ်တာကို ပြန်သတိရသွားတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့ ထမင်းဝိုင်းမှာ သားအမိသားအဖတွေ

ဆုံမိတဲ့အခါ မနက်ခင်းကော်ဖီသောက်ကြရင်း ဆုံကြတဲ့အခါ ညက ရှင်ဘာတွေပြောနေတာလဲဆိုပြီး မေမေမေးတာပြောတာတွေ ကြားနေရတာပဲ။

တစ်ခါများ မျက်စိမှိတ်လျက်ကြီးနဲ့ စာရင်းစာအုပ်ဖွင့်ပြီး ဘောင်ချာတွေပြန်စစ်နေလို့ ယောင်များပြီးရေးမိရင် ဒုက္ခဆိုပြီး... မှင်ကုန်နေတဲ့ဘောလံပင်ကို ဖေဖေလက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်ရတယ်တဲ့။ နို့တာလည်းမနီးဘဲ ပြန်အိပ်ခိုင်းလည်း ငါ့အလုပ်တွေကျန်သေးတယ်ဆိုပြီး ပြန်ထသွားတယ်တဲ့လေ။

ဒီတော့မှ ဟိုတစ်လောက ဇာနည်နဲ့ပတ်သက်ပြီး မေမေ မှတ်ချက်ချတဲ့ကိစ္စကို သူမ နားလည်သလိုလို ရှိလာတယ်။ ယောင်တတ်တဲ့ခင်ပွန်းနဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာအတူ နေလာပြီး စိတ်နေသဘာဝကို ခန့်မှန်းနားလည်နေတာကိုး။

ဘာတဲ့... ယောင်တတ်တဲ့သူတွေဟာ စိတ်အစွဲအလမ်းကြီးပြီး သစ္စာတရား ကြီးမားတဲ့သူတွေတဲ့။ ဟုတ်ရဲ့လား မေမေရယ် ဇာနည်ကရော မေမေပြောသလောက် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

အဲ့ဒီအခိုက်မှာပဲ အပေါ်ထပ် ဘုရားဆောင်ဘက်ဆီက စကားပြောသံလိုလို ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် သူမ အတွေးဖြတ်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထထိုင်လိုက်တယ်။ စားပွဲကနာရီကို လှမ်းကြည့်တော့ ည(၁)နာရီကျော်နေပြီ။

ဧကန္တ သူယောင်ပြီး ပြောနေပြီထင်တယ်။

“နေပါဦး... ကြည်ဖြူ... ခဏလေးပါ”

(အို. . ဘုရားသခင်)

သူမနာမည်နဲ့ အတော်ကျယ်ကျယ် ကြားလိုက်ရတဲ့စကား သံကြောင့် အတော့်ကိုထိတ်ပျာသွားပြီး အခန်းထဲကထွက်လာမိတယ်။

(ဒုက္ခပဲ မေမေတို့နီးလာရင် ငါ့ကိုအထင်လွဲပြီး ပြဿနာတွေ တက်ကုန်တော့မှာပဲ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ. . မဖြစ်ဘူး. . ဘယ်လိုမှရှင်းလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး. . မြန်မြန်တားမှဖြစ်မယ်)

“ကျွန်တော်အရမ်းချစ်တယ် ကြည်ဖြူရယ်၊ တကယ်ပါ. . ရင်တစ်ခုလုံး တင်းကျပ်ပေါက်ထွက်လုမတတ် မျိုထားရတဲ့ စကားတွေပါ. . ”

(ဘုရား. . ဘုရား. .)

သူမ အပေါ်ထပ်လှေကားထိပ်ကို လှမ်းမော့ကြည့်ပြီး အပြေးကလေး တက်သွားတယ်။ တိတ်ဆိတ်နေတဲ့အချိန် သူ့အသံက ပီပီပြင်ပြင်ကို ဖြစ်နေနိုင်လွန်းလို့ ဒေါသတွေ အလိပ်လိပ်တက်လာပြီး အပေါ်ထပ်ကြမ်းပြင်ပေါ် ခြေအချ လှေကားဝလက်ရန်းကို ကျောမီပြီး မျက်လုံးမှိတ်ကာအော်နေတဲ့ ဇာနည်ပါးစပ်ကို အရေးတကြီး ပြေးပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။

“အို. . ဝု. . အို. . ”

“အို. . ”

ရုတ်ရက် ဇာနည်လက်အစုံက သူမကိုယ်လုံးလေးကို ကျစ်လစ်နေအောင် ပွေ့ဖက်ပစ်လိုက်လို့ သူမ လန့်မအော်မိအောင် အ

တော်ကြိုးစားလိုက်ရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ. . .

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ကြည်ဖြူရယ်၊ ကျွန်တော့်အချစ်ကို လက်ခံပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူး. . ဝု. . ဘူး. . ”

“ကိုဇာနည်. . ကိုဇာနည်. . ”

“ဖတ်. . ဖတ်. . ဖတ်. . ”

သူမ ရှက်လည်းရှက် ဒေါသလည်းထွက်နေတာမို့ ပါးတွေ နားတွေ လှိမ့်ရိုက်ပစ်မိတယ်။

“အား. . ရက်စက်လိုက်တာ ကြည်ဖြူရယ်၊ ချစ်တယ်ပြောပြီးမှ ပါးတွေရိုက်တာတော့ မကောင်းဘူးကွာ”

“ရှင်. . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင်ရူးသွားတာလား၊ သတိရစမ်းပါ၊ မေမေတို့နီးသွားရင် အကုန်ဒုက္ခရောက်ကုန်မယ်”

“ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ ဖက်ထားတာ. . ”

“ဟား. . သေချင်တော့တာပဲ. . လွှတ်ပါတော့”

“ချစ်လို့ပါကြည်ဖြူရယ်. . ဒါလေးတစ်ခုပဲ ခွင့်လွှတ်ရင် ရပါပြီ. . ”

ပြောကာမှ ပိုဆိုးနေပြီး ပိုပြီးတော့တောင်ဖက်ထားလို့ သူမ ဘယ်လိုမှကြရာမရတော့ဘဲ ဇာနည်ရဲ့ပေါင်ကြားထဲကို ခူးနဲ့ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး တိုက်ထုတ်ပစ်လိုက်တယ်။

“ဒုတ်! . . . ”

“ဝစ်! . . ဝစ်! . . ခွက်! . . ခစ်! . . အစ်! . . ”

“ဟင် . . ကိုဇာနည် . . အို . . ဘုရားရေး . . ”

ဇာနည်တစ်ကိုယ်လုံး ပျော့ခွေကျလာတာကြောင့် သူမ
လန့်ပြီး ပြန်ပွေ့ထူထားရင်း . . .

“ကိုဇာနည် . . ကိုဇာနည် . . အို . . ဒုက္ခပဲ၊ သေသွားရင်
တော့ . . ကိုဇာနည် . . ”

“ဗျ . . ဗျာ . . အား . . အောင့် . . အောင့်တယ်”

“ရှင် . . သတိရပြီလား”

“ရပြီ . . အောင့် . . အောင့်လိုက်တာ . . အား”

“ဘယ် . . ဘယ်နားကအောင့် . . ဪ . . ငါ့နှယ်၊ အ . .
အရမ်းအောင့်နေလား”

“အင်း . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ”

“တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကျွန်မ လက်ဆများသွား . . အဲ . . အဲ
ဟို . . ဦး . . ဦးဆများလို့ပါ။ လာ . . လာ . . ကျွန်မ အိပ်ရာထိ တွဲပို့
ပေးမယ်”

“အား . . လျှောက် . . လျှောက်လို့မရဘူး၊ ခ . . ခဏလေး
အား . . ကျွတ် . . ကျွတ် . . ”

ဆိုတော့လည်း သူမမှာ အခက်တွေ့ပြီး ပြန်ပွေ့ဖက်ထား
ရတယ်လေ။ ကြောက်တာရော ရှက်တာရောပါ သားစိုးဖြစ်ကုန်ပြီး
(ရောသမမှု) ရင်တွေပရမ်းပတာ ခုန်နေတဲ့အချိန်မှာပဲ လှေကား
အတိုင်းတက်လာတဲ့မိခင်ဖြစ်သူကို သွားခနဲတွေ့လိုက်ရတဲ့ အချိန်

မှာတော့။

“အမလေး . . ဘုရားရေး . . ”

“အို . . မေမေ . . ”

မထင်မှတ်ဘဲ
 ရင်ဘတ်ထဲဝင်လာပြီးမှ
 ခဏလေးကြိတ်မှိတ်မျိုချရင်း
 ဘဝကလေးတိတ်တဆိတ်ပြိုကျသွားတယ်...
 (တော်ပါသေးရဲ့)
 ငိုရတဲ့အခန်းနည်းနေလို့...

အခန်း (၁၀)

“**စ်**... ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ မတူးရယ်၊ ငါတော့ နူးချင်တာပဲ...”

“ကြည်ဖြူကရော ဘာပြောလဲအစ်မ”

“ဘာမှမပြောဘဲ ငိုနေလို့ ငါသေချင်တာလေ... တကယ်ပါပဲ၊ ဘယ်လိုရေစက်တွေကြောင့် ဒီလောက်တောင် တိုက်ခိုက်လွန်းတာလဲ”

“ရှင်. . ဘာ. . ဘာကိုတိုက်ဆိုင်တာလဲ”

မနက်မိုးမလင်းခင်ကတည်းက ထမင်းစားခန်းထဲဝင်ပြီး ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ထိုင်နေတဲ့ ဒေါ်သီတာကြောင့် မတူးလည်း မိုးလင်းပိုင်းလေး တစ်နေ့လောက်နှပ်ဖို့တောင် မနှပ်ရဲဘဲ ထမင်းအိုးတည်း၊ မနက်စာပြင်ဆင်ရင်း နှစ်ယောက်သား တီးတိုးတိုင်ပင်ကြရခြင်းပါ။

ညက အပေါ်ထပ်အော်လမ်းကို ဒေါ်သီတာရော မတူးပါ မျက်စိမျက်လုံးတွေ ပြာထွက်သွားအောင် မြင်လိုက်ရတာကြောင့် ပြဿနာတွေရှင်းလင်းပြီး ပြန်အိပ်တော့လည်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ နိုးကြတာမဟုတ်လား။

ကြည်ဖြူလည်း အခန်းကိုအတွင်းဘက်က ချက်ချထားလို့ ခေါ်လို့လည်း မရ။ အပေါ်ထပ်က သျှောင်ကြီးဗွေလည်း အရှက်သည်းပြီး အောက်မဆင်းလာ။ ကိုယ်တိုင်သွားခေါ်ဖို့ကလည်း မျက်နှာပူစရာကြီးဆိုတော့ မတူးကိုခေါ်ခိုင်းရကောင်းမလားလို့ စဉ်းစားတယ်. . ။

“အစ်မ ခုနက တိုက်ဆိုင်တယ်ဆိုတာက ဘာလဲဟင်”
ဒေါ်သီတာ သက်ပြင်းမောကြီးမှုတ်ထုတ်ပြီး လေသံနဲ့. .

“ဒီကိစ္စကို ငါလျှို့ဝှက်ထားချင်တယ်မတူး. . ”

“ဟုတ်. . ”

“တကယ်တော့ ဇာနည်အဖေ ဦးခင်ဇော်ဆိုတာ ဆုံးသွားတဲ့ ငါ့ခင်ပွန်းပါ. . ”

“ဘုရားသခင်. . ”

မတူး မျက်လုံးပြူးထွက်ကုန်တယ်။

“ဒါပေမယ့် ကြည်ဖြူရဲ့အဖေအရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ဪ. . တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်မတော့ မိုးကြိုးတွေပွတ်ကုန်ပြီအောက်မေ့တာ. . ”

“ဒီလိုမတူးရဲ့. . မြသီတာဆိုတာ ကိုခင်ဇော်ရဲ့ ပထမအိမ်ထောင်ပါ။ ဇာနည်ကိုမွေးခဲ့တဲ့ အမေပေါ့။

မြသီတာရဲ့မိဘတွေက ပရိဘောဂလုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုကြတယ်ဆိုတော့ ဘွဲ့ရပညာတတ်လေးဖြစ်ပြီး အလုပ်အကိုင်မယ်မယ်ရရမရှိတဲ့ သူတို့သမက်ကို သူတို့လုပ်ငန်းမှာ ဝင်လုပ်စေချင်တယ်။

လက်သမားပညာသင်ပြီး ယောက္ခမနဲ့ဒိုးတူပေါင်ဖက် လုပ်ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကိုခင်ဇော်က ဖြူဖြူနုလေးဆိုတော့ သူတို့ တောသူတောင်သားမျက်စိနဲ့ကြည့်ရင် လက်ကြောမတင်းတဲ့လူပေါ့။ အမှန်တကယ်လည်း ကိုခင်ဇော်က မလုပ်ချင်ဘူး. . .

ရေဘော်ထိုး၊ လွှတိုက်၊ ဆောက်ထွင်းတဲ့အလုပ်ထက်. . ဘောလ်ပင်လေးနဲ့ စာရွက်လေးနဲ့ပဲ လုပ်ချင်တဲ့လူလေ၊ အဲ့ဒီမှာ. . ယောက္ခမနဲ့ အဆင်မပြေဖြစ်ကြတယ်၊ ပွဲရုံမှာစာရေးဝင်လုပ်၊ ဆန်စက်မှာ စာရေးဝင်လုပ်နဲ့ ရတဲ့လစာကလည်း မလောက်ငှတော့ ယောက္ခမနဲ့ တကျက်ကျက်ပေါ့။

ကြာလာတော့ ကိုခင်ဇော်ခံနိုင်ရည်မရှိတော့ဘဲ မြသီတာကိုတိုင်ပင်တယ်၊ ငါတို့ရန်ကုန်တက်မယ်၊ လိုက်ခဲ့ပါဆိုတော့ မြသီ

၁၄၆ နတ်ရွာမီး

တာက သူ့မိဘတွေထားခဲ့ပြီး မလိုက်နိုင်ဘူးလေ၊ ယောက္ခမတွေကလည်း မင်းထွက်သွားရင် ရုံးမှာကွာရှင်းထားခဲ့ဆိုတော့ ကိုခင်ဇော်ကွာရှင်းဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရတယ်။

ရန်ကုန်ရောက်တော့ ငါတို့အိမ်မှာပဲတည်းတယ်၊ ငါ့အဖေ နဲ့ကိုခင်ဇော်အဖေက တပ်ရင်းတစ်ရင်း အတူတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြတဲ့ ရဲဘော်ရဲဘက်တွေဆိုတော့ အရမ်းချစ်ကြတယ်။

တစ်နေ့တော့ သူ့အိပ်မက်ယောင်ပြီးထအလာ ငါကလည်း တစ်ရေးနိုးလို့ အပေါ့သွားပြီးအပြန်နဲ့ အိမ်နောက်ဘက်မှာအဆောင်မှာဆုံကြတယ်၊ သူက သူ့မိန်းမမြသီတာကိုစိတ်စွဲပြီး သီတာ... သီတာ... နဲ့ ခေါ်ခေါ်ပြီး စကားတွေပြောနေတာလေ...။

ငါနည်ကလည်း သီတာဆိုတော့ သူပြောနေတဲ့စကားသံတွေက လူကြီးတွေကြားသွားရင် ငါ ပြဿနာတက်ပြီမဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အထင်တွေလွဲတော့မှာ၊ အဲ့ဒါကြောင့် ငါ သူ့ပါးစပ်ပေါက်ကို ပိတ်ဖို့ကြိုးစားတာ...။

အဲ့ဒီမှာ ရှုပ်ကုန်ရော၊ အဖေရောအမေပါနီးလာပြီး ရှင်းလို့ ကိုမရတော့တာ၊ အဲ့ဒီအချိန်က ငါလည်း ပထမအိမ်ထောင်နဲ့ ကြည်ဖြူလေးတစ်ယောက်ရပြီး စိတ်သဘောထားခြင်း မတိုက်ဆိုင်လို့ ကွာရှင်းပြီး အိမ်ပြန်ရောက်နေတဲ့အချိန်ပေါ့။

အဖေတို့ကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့သားလည်းဖြစ်၊ ကိုခင်ဇော်ကို အခုတာမွေကဆိုင်မှာ အရောင်းစာရေးလေးခန့်ထားတာ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်လေးကိုလည်း သဘောကျဆိုတော့ ပေးစားတော့

တာပေါ့...။

“ဪ... အစ်မရဲ့ဇာတ်လမ်းကလည်း.. အဲ့သလိုကိုး”

“ဟုတ်တယ် မတူ.. ဒါပေမယ့် ကိုခင်ဇော်ကမျှတပါတယ်၊ သူ့မှာ ကြည်ဖြူနဲ့မတိမ်းမယိမ်း သားတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာလည်း အဲ့ဒီအချိန်ကတည်းက ကြုံပြောပြီးသား၊

သူ့ဇနီးကို သူပြန်မပေါင်းတော့ပေမယ့် သားအတွက် ဖခင်ဝတ္တရားရှိတယ်၊ သူတတ်နိုင်တဲ့တစ်နေ့ သားကိုပံ့ပိုးပေးမယ်လို့ဆိုတယ်၊ ငါကလည်းခွင့်ပြုတယ်၊ မိဘချင်းကိုယ်ချင်းစာတယ်လေ...။

အဲ့ဒီလိုနဲ့ တမြန်မနှစ်က သူ့ဆိုင်လုပ်ငန်းကိုချဲ့ဖို့ စီစဉ်ပြီး သားကိုပြန်ခေါ်ဖို့ ငါ့ကိုပြောတယ်၊ ငါက လူကြုံနဲ့အကြောင်းကြားပြီး မှာလိုက်ပါလားဆိုတော့ သူ့ဇာတိမို့လို့ တစ်ခေါက်လောက် ပြန်ချင်တာလည်း ပါတယ်ဆိုတော့၊ ငါလည်းမိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ဟာအူတို့ပြီးပြောမိတာပေါ့...။

ရှင့်အဆက်ဟောင်းကို တွေ့ချင်တာမလား...။ ဘာမှအကြောင်းပြမနေနဲ့လို့လည်း ပြောရော၊ ဒေါ်ပွပြီး ငါ့ကိုရန်လုပ်တော့တာ တစ်ပတ်လောက် လင်မယားချင်းစကားများကြပြီး မခေါ်မပြောကြဘူး၊ အဲ့ဒီရက်မှာပဲ ဦးထွန်းမြင့်ကိုခေါ်ပြီး အိမ်ကကားနဲ့ပဲ သွားကြတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ဆန္ဒမပြည့်ရှာပါဘူး...။

လင်းလွန်းပင်တံတားအဝင်မှာပဲ တစ်ဖက်ကဘီးပေါက်ပြီး စောင်းဆင်းလာတဲ့ကုန်ကားနဲ့ ဝင်ဆောင်မိကြပြီး ပြန်မလာနိုင်တာတာ... ဟင်... အင့်... ရွတ်...။

သူသိပ်တွေ့ချင်နေတာ. . ခုလောက်ဆို သူ့သားက ဘယ်
အရွယ်ရောက်နေပြီ၊ ဒီကောင်ဘာတွေလုပ်နေပြီနဲ့. . ဟင့်. . ရွတ်.
တဖုဖုအမြဲပြော. . ဟင့်. . ရွတ်. . အခု အိမ်ကိုရောက်နေပြီလေ၊
ရှင်သမီးနဲ့တောင် ပေးစားရတော့မယ် ကိုခင်ဇော်ရဲ့. . ဟီး. . ဟီး”

“အစ်မရယ် မငိုပါနဲ့တော့၊ ဒီတိုင်းသာဆို စိစဉ်ပေးချင်
လည်း ပေးလို့ရတာပဲမဟုတ်လား၊ အဲသလိုသာ လုပ်ပေးနိုင်ရင် သွား
လေသူလည်း တမလွန်ကနေ ကျေနပ်နေမှာပါ၊ ကြည်ဖြူကို သမီး
အရင်းလိုချစ်ခဲ့တာဆိုတော့ သူ့ချစ်တဲ့ကလေးနှစ်ယောက် ပေါင်းဖက်
ပေးလိုက်ရင် ဘယ်လောက်များ ပျော်နေလိုက်မလဲဆိုတာ.”

“တော်ပါဟာ. . နင့်စကားတွေက ကိုရိုးယားဇာတ်ဝင်ခန်း
တွေဖြစ်နေပြီ”

“ဪ. . ကျွန်မဗဟုသုတကလည်း (၇)နာရီကားနဲ့ (၉)
နာရီ ကားပဲရှိတာလေ. . ”

“အေးပါ. . ငါလည်းတွေ့မိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက
ငါ့အဖြစ်နဲ့တူတယ်ဆိုရင် သမီးဆန္ဒအတိုင်းပဲ လုပ်ပေးမယ်၊ သမီး
သဘောမတူရင် မတတ်နိုင်ဘူး. . ”

အဲဒီအခိုက်မှာ ကြည်ဖြူအခန်းထဲဝင်လာပြီး သူမမိခင်
ဘေးကနဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်တယ်၊ ပြီးမှ ခေါင်းကိုငုံ့ချပြီး. . .

“သမီးဖြစ်တာ မေမေဖြစ်တာနဲ့ တစ်ထပ်တည်းပါပဲမေမေ
ရယ်၊ ကျိန်ပြောရဲပါတယ်၊ ရုတ်တရက်မို့လို့ ရှက်ပြီး ဘာမှကိုမပြော
နိုင်တာ၊ ပြီးတော့ မေမေခွင့်ပြုတယ်ဆိုရင်. . သမီး. . သမီး. . သ

ဘောတူပါတယ်”

“ဟမ်! . . ”

“ဟေ. . ဟေးဟေးဟေး. . ပျော်စရာကြီး”

“ဟဲ့. . မတူး”

မတူး ဝမ်းသာအားရထအော်လို့ ဒေါ်သီတာ လှမ်းဟန်
လိုက်ရတယ်။

“နေပါဦး မေမေမေးပါရစေဦး၊ သမီးရှက်ပြီး ခေါင်းညိတ်
တာလား”

“ဟင့်အင်း. . သမီးစိတ်ထဲမှာရှိတာ”

“အေး. . ဒါဆိုလည်းပြီးပြီပေါ့. . ”

“မပြီးသေးဘူး မေမေ. . သမီး အခုအပေါ်ထပ်ကိုရောက်
ခဲ့ပြီးပြီ၊ သူ မလှုပ်ဘူးမေမေ”

“ဟဲ့. . ကောင်မလေး. . မလှုပ်လည်း အိပ်ပစေပေါ့ဟဲ့၊
ငါ့နွယ်. . ဒုက္ခပဲ. . ”

“မဟုတ်ဘူး. . ညက. . ညက. . လက်ဆများ. . အဲ. .
ဒူး. . ဒူးဆ များသွားလို့”

“ဟင်. . ဘယ်လို. . ”

“ဒီလိုမေမေရာ သမီးရှက်ပြီး ဒူးနဲ့ဆောင့်ထည့်လိုက်တာ၊
တစ်ခါတည်းပျော့သွားလို့ အဲဒီကတည်းက မေးလို့မရဘာမရနဲ့ အခု
သေ. . သေများ သေနေပြီလားလို့”

“ဟော့တော့. . ဒုက္ခတော့များကုန်တော့မှာပဲ၊ မပြစ်ဘူး

www.burmeseclassic.com

လာ. . တက်ကြည့်ရအောင်”

အဲဒီနောက် သုံးယောက်သား အိပ်ပျော်နေတဲ့အနည်းဆီ
အပြေးအလွှား ရောက်သွားကြတယ်။ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပါပဲ. .
အနည် ပျင်းကြောတစ်ချက်ဆန့်ပြီး ယောင်ပြီးအော်ပါတော့တယ်။

“အား. . ကယ်. . ကယ်ကြဗျို့. . ကျွန်. . ကျွန်တော့်ကို
ကြည့်ဖြူ လိုက်ရိုက်နေလို့ပါဗျို့. . လုပ်. . လုပ်. . အု. . ဝု”

ကြည့်ဖြူ ပါးစပ်ကိုအတင်းဝင်ပိတ်ပြီး နားသယ်စပ်ကဆံပင်
တွေ ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်တယ်။

“အား!.. ”

“ဟဲ့!. . ဖြည်းဖြည်းလုပ်ပါ သမီးရယ်”

“ဟာ. . . အဲသလိုမလုပ်ရင် မနိုးဘူး. . . တွေ့လား. . . ဒါ
တောင် ပြန်အိပ်ပျော်သွားပြီ”

“မပျော်ပါဘူး နိုးနေပါပြီ. . . ဒူးနဲ့တိုက်ခံရမှာကြောက်လို့
ငြိမ်နေတာပါ. . . ”

“ဟင်!.. ”

အနည့်စကားကြောင့် ဒေါ်သီတာတို့ ကျိတ်ရယ်ကြပြီး မတူး
ကို လက်တို့ခေါ်ထုတ်လာခဲ့တယ်။

“သမီးရေ. . မေမေတို့ခဏနေ မနက်စာစားမှာနော်”

ဒီတော့မှ အနည်ရဲ့ အိပ်မှုနံ့ထမျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်လာ
ပြီး ထထိုင်ကြည့်တယ်။

“ဟာ. . အန်တီ. . အန်တီတို့ပါ ရောက်နေတယ်လား”

“မမြင်ဘူးလား”

“ဪ. . သမီးပဲမြင်တာ အပြစ်ကင်းပါတယ်. . ”

“အံ့မာ. . ကဲ. . ”

“အား!.. ”

“ညက ရှင်မွေတဲ့ပြဿနာ လိုက်ရှင်း”

“ဟင်. . ဘာမွေတာလဲ”

“ရှင်မွေတာလေ. . မေမေတို့သိကုန်ပြီ. . ”

“ဟင်. . ယောင်ယောင်ပြီး အော်မိတာကိုလား”

“ဘာ. . ရှင်မသိလို့ မေးနေတာလား”

“သိတယ် လျှာတစောင်းကိုက်သွားလို့. . မေ့. . မေ့. . ”

“အဲ့ဒါ. . မေ့. . မေ့. . ကဲ. . ”

အနည်မရှောင်တော့ဘဲ သူမကိုယ်လုံးလေးကိုသာ မိမိရရ
ဆွဲဖက်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာပဲ အောက်ထပ်က မတူးရဲ့
အသံကို ကြားရပါတော့တယ်။

“ကလေးတွေနော်. . ဘုရားခန်းထဲမှာ. . ဟင်း. . ဟင်း”

